

СТРАХ НАВЧИТЬСЯ БОЯТИСЯ МЕНЕ

РОЗПАЛИ МЕНЕ

ТАГЕРЕ МАФІ

КСД

РОЗПАЛИ
МЕНЕ

TAHEREH MAFI

IGNITE ME

A NOVEL

ТАГЕРЕ МАФІ

РОЗПАЛИ МЕНЕ

РОМАН

ХАРКІВ
2024 КСД

УДК 821.111(73)
М35

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Mafi T. Ignite Me / Tahereh Mafi. — New York :
HarperCollins Publishers, 2014. — 416 p.

Переклад з англійської *Тетяни Заволоко*

ISBN 978-617-15-0829-3 (PDF)

© Tahereh Mafi, 2014
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2024

Упродовж довгих років я жила скута постійним жахом. Мої сумніви побралися зі страхом і засіли у моїй голові, звівши там замки, заснувавши королівство і взявши владу наді мною, зменшуючи мою волю до шепоту, перетворюючи мене на поступливу невільницю, надто налякану, щоб не слухатися, надто налякану, щоб не погоджуватися.

Мене скували, перетворили на бранку у власній голові.

Та зрештою мені вдалося звільнитися.

Так, я відчуваю сум через наші втрати. Мене охоплює жах. Та водночас я прагну діяти. Соня й Сара досі живі з ласки Андерсона. Їм досі треба наша допомога. Тож не знаю, як можна сумувати, коли в мені клекотить лише невблаганна рішучість щось зробити.

Я більше не боюся страху і не дозволю йому собою керувати.

Нехай страх вчиться боятися мене.

Моїм читачам. Моїй любові і підтримці. Це для вас.

ОДИН

Я — пісковий годинник.

На мене обвалилися мої сімнадцять років і поховали під собою. Поки час витікає з мого тіла, здається, наче мої ноги набили піском і зліпили до купи, мій розум переповнюють піщинки нерішучості, незроблені вибори і нетерплячість. Маленька годинникова стрілка стукає, відбиваючи один і два, три й чотири, шепоче:

— Агов, вставай, підводься, вже час...

...прокидатися...

...прокинься...

Прокидайся, — шепоче він.

Різкий вдих, я прокидаюся, але не встаю, відчуваю не переляк, а здивування. Вдивляюся в шалено зелені очі, що ніби знають надто багато, розуміють надто добре. Аарон Варнер Андерсон схилився наді мною, дивлячись стурбовано, його рука застигла в повітрі, ніби він ось-ось мене торкнеться.

Він смикається назад.

Дивиться пильно, не кліпаючи, його груди підіймаються й опускаються.

— Добрий ранок, — кажу невпевнено. Не розумію, як звучить мій голос, котра зараз година і який день, не розумію, що за слова вириваються з моїх вуст і що це за тіло, в якому я перебуваю.

Я помічаю, що на ньому біла сорочка, яку він недбало заправив у дивовижно випрасувані чорні штани. Він закотив рукава і підтягнув їх вище ліктів.

У його усмішці проступає біль.

Я сідаю, Варнер відхиляється, щоб дати мені місце. Мені доводиться заплющити очі, щоб втамувати раптове запаморочення, та я змушую себе зберігати спокій, доки усе не минеться.

Я втомлена і слабка від голоду, та, здається, зі мною все добре, якщо не зважати на легкий біль у кількох місцях. Я жива. Дихаю, кліпаю, почуваюся людиною, і точно знаю чому.

Я зустрічаюся з ним поглядом.

— Ти врятував мені життя.

Мені вистриляли в груди.

Батько Варнера пустив кулю в моє тіло, я і досі відчуваю відлуння удару. Якщо зосередитися, навіть можу наново пережити мить, коли це сталося; біль, такий інтенсивний, такий нестерпний, ніколи його не забуду.

Я перелякано вдихаю.

Нарешті до мене доходить, що я відчуваю знайому чужорідність цієї кімнати. Мене швидко охоплює паніка, яка волає, що я прокинулася не там, де заснула. Моє серце шалено калатає, я трохи відсовуюся від Варнера, впираючись спиною в узголів'я ліжка, хапаюся за простирадла, намагаюся не дивитися на люстру, яку пам'ятаю надто добре...

— Усе добре... — заспокоює Варнер. — Усе добре...

— Що я тут роблю? — паніка, паніка; жах затуманює свідомість. — Навіщо ти знову привів мене сюди?

— Джульетто, благаю, я тебе не скривджу...

— Тоді навіщо ти мене сюди привів? — мій голос починає зриватися, і я з усіх сил намагаюся заспокоїтись. — Нащо ти повернув мене у цю пекельну діру...

— Я мав схвати тебе, — видихає він і переводить погляд на стіну.

— Що? Чому?

— Ніхто не знає, що ти жива, — Варнер повертається, щоб подивитися на мене. — Мені треба було повернутися

на базу. Треба було вдавати, що усе знову нормально, я не мав часу.

Я змусила страх застигнути.

Я роздивляюся його обличчя й аналізую цей терплячий, щирий тон. Пригадую, яким Варнер був минулого вечора — це ж мало бути минулого вечора — пригадую його обличчя, як він лежав біля мене у темряві. Варнер був ніжним, добрим і лагідним, він врятував мене, врятував моє життя. Мабуть, він переніс мене на ліжко. Поклав біля себе. Це мав бути Варнер.

Я кинула погляд на власне тіло і збагнула, що на мені чисті речі, ані крові, ані дірок, взагалі ніде нічого. Цікаво, хто мене вимив, хто переодягнув? Я починаю непокоїтися, що це також міг зробити Варнер.

— Ти... — невпевнено промовляю, торкаючись краю сорочки, — ти, мої речі...

Він усміхається. Варнер пильно дивиться на мене від чого я заливаюся рум'янцем; здається, починаю його трохи ненавидіти, аж тут він хитає головою. Дивиться на свої долоні.

— Ні, — каже Варнер. — Про це подбали дівчата. Я лише переніс тебе в ліжко.

— Дівчата, — шепочу я спантеличено.

Дівчата.

Соня і Сара. Вони теж там були, близнючки-цілительки допомогли Варнеру. Дівчата допомогли йому врятувати мене, бо він єдиний, хто може мене тепер торкатися, єдина людина у світі, якій вдалося безпечно перелити свою цілющу силу в моє тіло.

Голова закипає від думок.

Куди поділися дівчата що з ними сталося де Андерсон війна о господи що сталося з Адамом і Кенджі і Кастлом... мені треба встати мені треба встати мені треба встати і вилізти з ліжка піти

але

Я намагаюся поворухнутися, та мене підхоплює Варнер. Я не можу тримати рівновагу, не можу встояти на ногах; я й досі почуваюся так, наче мої ноги прикуто до цього ліжка, раптом я втрачаю здатність дихати, бачу перед очима цяточки і відчуваю, що от-от знепритомнію. Треба встати. Треба піти.

Не можу.

— Варнере, — мої очі шалено бігають по його обличчю. — Що сталося? Як пройшла битва?

— Прощу, — каже він, обіймаючи мене за плечі. — Тобі варто починати повільно, тобі треба щось з'їсти...

— Розкажи мені...

— Ти не хочеш спершу перекусити? Чи прийняти душ?

— Ні, — чую я свій голос. — Мені треба знати саме зараз.

Один. Два і три.

Варнер робить глибокий вдих. Ще мільйон митей. Він кладе праву руку на ліву й починає обертати нефритовий перстень на мізинці, знову, і знову, і знову, і знову.

— Усе скінчено, — промовляє він.

— Що?

Я промовляю це слово, але з моїх вуст не чути звуку. Я чомусь оніміла. Кліпаю, та нічого не бачу.

— Усе скінчено, — повторює Варнер.

— Ні.

Я видихаю це слово, видихаю неможливість почутого.

Він киває. Варнер зі мною не погоджується.

— Ні.

— Джульетто.

— Ні, — заперечую я. — Ні. Ні. Це якась дурня. Не сміши, — кажу йому. — *Не смій мені брехати, хай тобі грець*, — тепер мій голос високий, він ламається, слова тремтять і... — Ні, — я судомно дихаю, — ні, ні, ні...

Я вже стою. На очі швидко набігають сльози, кліпаю, знову і знову, але світ перетворюється на хаос, мені хочеться сміятися, бо все, про що я здатна думати — наскільки він жахливий і прекрасний водночас, що наші очі самі ж замилюють правду, коли ми не в силах її бачити.

Підлога тверда.

Я знаю, це доконаний факт, бо вона несподівано притискається до мого обличчя. Варнер намагається доторкнутися до мене, але, здається, я кричу і б'ю його по руках, щоб він їх прибрав, бо я вже знаю відповідь. Я маю знати відповідь, бо вже відчуваю, як закипає відраза, як вона тривожить моє нутро, та я все одно запитую. Лежу, та мені все одно вдається перевернутися, рани в голові знову кровоточать, витріщаюся в одну точку на килимі розміром не більше десяти футів, я не впевнена, що жива взагалі, але мушу почути його відповідь.

— Чому? — запитую я.

Це лише слово, дурне і просте.

— Чому битва завершилася? — перепитую знову. Більше не дихаю і насправді навіть не говорю, просто вимовляю літери власними губами.

Варнер не дивиться на мене.

Він витріщається в якусь точку на стіні, тоді переводить погляд на підлогу і на простирадла, на кісточки своїх пальців, стиснених у кулаки, але не на мене, він не дивиться на мене. Потім Варнер обережно промовляє:

— Тому що усі вони мертві, люба. Усі вони мертві.

ДВА

Мое тіло ціпеніє.

Застигають мої кістки, моя кров, мій мозок, мене охоплює якийсь раптовий неконтрольований параліч, який

проходить крізь мене так швидко, що я, здається, втрачаю здатність дихати. Я хриплю, роблячи глибокі напружені вдихи, і стіни починають безперервно хитатися перед очима.

Варнер притягує мене до себе.

— Відпусти мене, — кричу я, але роблю це лише у своїй уяві, бо мої губи відмовляються працювати, а серце щойно перестало битися, мій розум розпадається на шматочки, а мої очі... мої очі... мені здається, вони починають кровоточити. Варнер шепоче щось заспокійливе, але я не чую що, він охоплює мене руками, ніби намагаючись утримати в купі простою фізичною силою, але все це марно.

Нічого не відчуваю.

Варнер не дає мені говорити, гойдаючи мене туди-сюди, і лише тепер я розумію, що з мене виривається найстрашніший, наймоторошніший звук агонії. Мені хочеться заговорити, захиститися, звинуватити Варнера, засудити його, назвати його брехуном, але я не можу промовити жодного слова, не можу сказати нічого, крім звуків, настільки жалюгідних, що мені майже стає соромно за себе. Мені вдається вивільнитися з його обіймів, задихаючись і згинаючись, я хапаюся за свій живіт.

— Адам, — хриплю, промовляючи його ім'я.

— Джульєтто, прошу тебе...

— Кенджі, — уривчасто дихаю, падаючи на килим.

— Прошу тебе, люба, дозволь тобі допомогти...

— А що із Джеймсом? — я чую свій голос. — Він залишився в Омега-Пойнті, йому н-не д-дозволили і-іти...

— Усе знищено, — повільно й тихо каже Варнер. — Усе. Вони катуваннями змусили деяких членів розкрити точне місце розташування Омега-Пойнту. А тоді все там розбомбили.

— О господи, — я затуляю рота рукою і переводжу погляд у стелю, не кліпаю.

— Мені так прикро, — зітхає він. — Ти собі навіть не уявляєш, наскільки мені прикро.

— Брехун, — шепочу я, й у голосі моєму отрута. Я розлючена і розгнівана, та в мене немає сил турбуватися про це. — Тобі зовсім не прикро.

Я переводжу погляд на Варнера, дивлюся на нього досить довго, щоб побачити, як біль спалахує в його очах. Він прокашлюється.

— Мені шкода, — промовляє Варнер знову, тихо але впевнено. Він бере свою куртку, яка висіла неподалік на стелажі, і, не кажучи нічого, накидає її на себе.

— Куди ти йдеш? — запитую, водночас відчуючи провину.

— Тобі треба час, щоб це переварити, і в цьому моє товариство тобі ніяк не допоможе. Ти налаштувайся на розмову, а я тим часом завершу кілька справ.

— Прошу, скажи, що ти помилився, — голос зривається, я переводжу подих. — Скажи мені, що ти можеш помилятися...

Варнер дивиться на мене, здається, вічність.

— Якби був найменший шанс, я міг би позбавити тебе цього болю, — зітхає він нарешті, — забрав би його собі. Ти ж знаєш, я не казав би цього, якби це була неправда.

Це його «це» — його щирість — врешті розриває мене навпіл.

І через нестерпність цієї правди мені хотілося б, щоб він збрехав.

Не пригадую, коли Варнер пішов.

Я не пам'ятаю, як він пішов чи що казав. Я знаю лише те, що доволі довго лежала тут на підлозі, скрутившись клубочком. Доволі довго, щоб сльози перетворилися на сіль, доволі довго, щоб у горлі пересохло, і щоб

потріскалися губи, і щоб у голові гупало так сильно, як і в серці.

Я повільно сідаю, відчуваючи, як десь у черепі перевертається мій мозок. Мені вдається залізти на ліжко і сісти, тіло досі оніміле, та якось я притягую коліна до грудей.

Життя без Адама.

Життя без Кенджі, без Джеймса, і Кастла, і Соні, і Сари, і Брендана, і Вінстона, й усіх членів Омега-Пойнт. Усіх моїх друзів знищили одним натиском кнопки.

Життя без Адама.

Я міцно притискаю коліна до себе, молюся з надією, що біль мине.

Він не минає.

Адама немає.

Моє перше кохання. Мій перший друг. Мій єдиний друг, коли в мене не було жодного, а тепер немає і його, я не розумію, що відчуваю. Здебільшого почуваюся дивно. Почуваюся порожньою, розбитою, обдуреною, винною, злою і нестерпно, нестерпно зажуреною.

Ми росли нарізно, відколи потрапили до Омега-Пойнту, але в цьому була винна я. Він хотів від мене більшого, а я хотіла, щоб він прожив довге життя. Прагнула захистити його від болю, який могла завдати. Намагалася забути його, рухатися вперед без нього, підготувати себе до майбутнього, яке проведу без нього.

Я думала, він залишиться живим, якщо я триматимуся подалі від нього.

Дурне дівчисько.

Свіжі сльози стрімко й беззвучно котяться по моїх щоках у розкритий рот, який намагається вхопити повітря. Мої плечі без упину трясуться, руки весь час стискаються в кулаки, моє тіло судомить, коліна б'ються одне об друге, старі звички просочуються крізь шкіру, рахую тріщини

і кольори, і звуки, і здригання, погойдуюся вперед-назад,
вперед-назад, вперед-назад, я мушу його відпустити, я му-
шу його відпустити, я мушу, я мушу

Я заплющую очі

і вдихаю

Різке, важке, хрипле дихання.

Вдих.

Видих.

Рахую.

«Я була тут раніше», — нагадую собі. Я була самот-
нішою, ніж зараз, більш безнадійною, ніж зараз, більш
відчайдушною, ніж зараз. Я була тут раніше — і вижила.
І зараз зможу це подолати.

Але ніколи мене так ретельно не грабували. Кохання
і можливості, дружба і майбутнє — усе це зникло. Мені
треба все починати спочатку; знову зіткнутися зі світом
сам на сам. Мені треба зробити фінальний вибір: здатися
чи продовжувати боротьбу.

Тож я встаю на ноги.

В голові паморочиться, думки переміщуються, але я ков-
таю сльози. Я стискаю кулаки і намагаюся не закричати,
я ховаю спогади про своїх друзів у серце і

помста,

здається,

ще ніколи не здавалася такою солодкою.

ТРИ

Тримайся

Стій

Зачекай

Будь сильною

Тримайся

*Тримайся міцно
Видавайся сильною
Не спи
Одного дня я можу зламатися
Одного дня я можу
Звільнитися*

Повертаючись, Варнер не приховує свого здивування.

Дивлюся вгору, згортаю блокнот, який тримаю в руках.
«Я це забираю», — кажу йому.

Він кліпає.

— Тобі краще.

Я киваю через плече.

— Мій блокнот просто лежав тут, на тумбочці біля ліжка.

— Так, — повільно промовляє Варнер. Обережно.

— Я його заберу.

— Я розумію, — він досі стоїть біля дверей, застигши на місці, витріщається на мене. — Ти, — він хитає головою, — вибач, ти кудись збираєшся?

І лише тепер я розумію, що йшла до дверей, зупинившись на півдорозі.

— Мені треба звідси вибратися.

Варнер нічого не каже. Він робить кілька обережних кроків, знімає куртку, накидає її на стілець. Дістає з кобури на спині три пістолети, і, не поспішаючи, кладе їх на стіл, де раніше лежав мій блокнот. Нарешті Варнер підводить погляд і на його обличчі проступає легка усмішка.

Руки в кишенях. Усмішка ширшає.

— Куди ти зібралася, любя?

— Мені треба дещо залагодити.

— Усе добре? — він притуляється плечем до стіни, схрещуючи руки на грудях. Варнер досі усміхається.

— Так, — я починаю дратуватися.

Варнер чекає. Дивиться. Киває раз, наче каже «продовжуй».

— Твій батько...

— Не тут.

— Ох.

Я намагаюся приховати здивування, але тепер не розумію, чому думала, що Андерсон буде тут. Це все ускладнює.

— Ти справді думала, що зможеш ось так просто вийти з цієї кімнати, — запитує мене Варнер, — постукати у двері мого батька і розібратися з ним?

«Так».

— Ні.

— Така правда, як на вербі груші, — промовляє Варнер м'яко.

Я дивлюся на нього.

— Мій батько пішов, — повідомляє Варнер. — Він повернувся в столицю, і забрав із собою Соню й Сару.

Я судомно вдихаю.

Варнер більше не усміхається.

— Вони... живі? — запитую.

— Я не знаю, — він злегка здригається. — Гадаю, що так, адже в будь-якому іншому стані вони йому не потрібні.

— Вони *живі*? — серце починає калатати так швидко, що в мене зараз станеться напад. — Мені треба їх повернути, треба їх знайти, мені...

— Тобі що? — Варнер пильно дивиться на мене. — Як ти дістанешся до мого батька? Як ти його здолаєш?

— Я не знаю! — тепер я ходжу по кімнаті. — Але мені треба їх знайти. Можливо, вони єдині друзі, як залишилися у цьому світі, і...

Я замовкаю.

Несподівано розвертаюся, серце падає в п'яти.

— А що як є й інші? — шепочу я, надто нажахана, щоб сподіватися на це.

Я спиняюся напроти нього.

— Що як вижити вдалося ще комусь? — запитую тепер гучніше. — Що як вони десь ховаються?

— Навряд чи.

— Але така ймовірність є. Правда ж? — запитую в розпачі. — Якщо є бодай найменший шанс...

Варнер зітхає. Проводить рукою ззаду по волоссю.

— Якби ти бачила ті руйнування, які бачив я, ти б зараз нічого подібного не казала. Надія розіб'є твоє серце.

Ноги знову починають підкошуватися.

Я чіпляюся за раму ліжка, швидко дихаючи, мої руки трясуться. Більше нічого не знаю. Я ж насправді не знаю, що сталося в Омега-Пойнті. Не знаю, де столиця і як туди дістатися. Не знаю, чи вдасться мені взагалі дістатися до Соні і Сари вчасно. Але не можу позбутися цієї несподіваної дурної надії, що моїм друзям якось вдалося врятуватися.

Адже вони сильніші за це — вони розумніші.

— Вони так довго планували цю війну, — чую я свої слова. — У них мав бути якийсь запасний план. Місце, де можна сховатися...

— Джульєтто...

— Чорт забирай, Варнере! Я мушу спробувати. Ти мушиш дозволити мені перевірити.

— Це ненормально, — він не дивиться мені в очі. — Тобі небезпечно думати, що комусь вдалося врятуватися.

Я пильно спостерігаю за його сильним мужнім профілем. Варнер роздивляється власні руки.

— Прошу, — шепочу я.

Він зітхає.

— Мені треба днями вирушати до бараків, щоб проконтролювати процес відновлення території. — Варнер

напружується, коли це говорить. — Загинуло багато цивільних, — пояснює він, — надто багато. Ті, кому вдалося вижити, травмовані й пригнічені, як і хотів мій батько. Їх позбавили будь-якої останньої надії на повстання.

Тяжкий вдих.

— Тож тепер треба все швидко довести до ладу, — продовжує він. — Тіла прибирають і спалюють. Пошкоджені житлові модулі замінюють. Цивільних повертають до роботи, сиріт переселяють, діти, що вижили, повертаються у школи у своїх секторах.

— «Відродження», — зітхає він, — не дає людям часу сумувати.

Між нами западає важка мовчанка.

— Поки я оглядатиму залишки, — промовляє Варнер, — то можу подумати, як тобі повернутися в Омега-Пойнт. Я можу показати тобі, що там сталося. А тоді, отримавши докази, зробиш висновки сама.

— Які висновки?

— Маєш вирішити, яким буде твій наступний крок. Можеш залишитися зі мною, — пропонує він, вагаючись, — або, якщо хочеш, можу влаштувати тобі таємний сховок, житимеш непоміченою десь на землях, які ніхто не контролює, — тихо продовжує Варнер. — Тебе ніколи не знайдуть.

— Ох.

Пауза.

— Так, — погоджується він.

Ще одна пауза.

— Або, — кажу йому я, — я піду, знайду твого батька, вб'ю його і тоді сама розбиратимуся з наслідками.

Варнер пробує приховати усмішку, та йому це не вдається.

Він дивиться вниз і злегка усміхається, а тоді підводить погляд на мене. Він хитає головою.

— Що смішного?

— Моя люба дівчинко.

— *Що?*

— Я так давно чекав цієї миті.

— Ти про що?

— Нарешті ти готова, — промовляє він. — Нарешті ти готова до битви.

Мене пронизує шок.

— Звісно, що готова.

У цю мить мене бомбардують спогади про поле бою, про жах від того, що мене застрелили. Я не забула своїх друзів, ані своє оновлене переконання, свою рішучість зробити все по-іншому. Інакше. Битися цього разу по-справжньому, без вагань. Не важливо, що станеться, і не важливо, що я дізнаюся, для мене більше немає шляху назад. Інших альтернатив немає.

Я не забула.

— Я йтиму вперед або помру.

Варнер сміється вголос. Здається, він от-от заплаче.

— *Я справді* збираюся вбити твого батька, — зізнаюся йому, — і зруйнувати «Відродження».

Він досі сміється.

— Я це *зроблю*.

— Знаю, — визнає Варнер.

— Тоді чому ти з мене смієшся?

— Я не сміюся, — м'яко каже він. — Просто цікаво, чи треба тобі моя допомога.

ЧОТИРИ

— Що? — швидко кліпаю, не вірячи своїм вухам.

— Я завжди казав тобі, — промовляє Варнер, — що з нас вийде прекрасна команда. Завжди казав, що чекаю,

коли ти будеш готова, коли пізнаєш власну лють, власну силу. Чекав на це з дня нашого знайомства.

— Але ти хотів використати мене у «Відродженні», хотів, щоб я мордувала невинних людей.

— Це неправда.

— Що? Ти про що взагалі? Ти ж *сам* мені казав...

— Я збрехав, — знизав він плечима.

Мій рот застиг напіввідкритим.

— Є три речі, які ти маєш про мене знати, люба, — Варнер ступає вперед. — По-перше, — каже він, — я ненавиджу власного батька більше ніж ти можеш уявити, — Варнер прокашлюється. — По-друге, я беззастережно егоїстична людина, яка майже за кожної ситуації ухвалює рішення, опираючись виключно на власні інтереси. І потретьє, — він робить павзу і дивиться вниз. Злегка усміхається: — Я ніколи не мав наміру використати тебе як зброю.

Мені бракує слів.

Я сідаю.

Оніміла.

— Я розробив цю схему виключно, щоб задовольнити батька, — пояснює Варнер. — Мав переконати його, що непогано інвестувати в когось такого як ти, що ми змогли б використати тебе і отримати військову вигоду. А якщо вже зовсім чесно, я досі не розумію, як це все прокрутив. Сама ідея була безглуздою. Вкласти час, гроші й енергію на виправлення нібито психотичної дівчини, щоб застосувати її для тортур? — Він хитає головою. — Я із самого початку знав, що все буде даремно, що ми змарнуємо час. Є більш ефективні способи отримання інформації від тих, хто не хоче говорити.

— Тоді чому, навіщо тобі була потрібна я?

У його очах бринить щирість.

— Я хотів дослідити тебе.

— Що? — хапаю повітря.

Варнер розвертається до мене спиною.

— Ти знаєш, — каже він так тихо, що мені доводиться витягнутися, аби його почути, — що у тому будинку живе моя мама? — Варнер дивиться на зачинені двері. — У тому, куди тебе привів мій батько. У тому, де він тебе підстрелив. Вона була у своїй кімнаті. Далі коридором від місця, де він тримав тебе.

Я мовчу, Варнер розвертається обличчям до мене.

— Так, — шепочу я. — Твій батько щось про неї казав.

— Правда? — тривога прокочується по його обличчю. Але він швидко маскує емоції. — І що саме він розповідав про неї? — запитує він, намагаючись здаватися спокійним.

— Що вона хвора, — відповідаю і відчуваю ненависть до себе через тремтіння у тілі. — Що він тримає її там, тому що в бараках їй недобре.

Варнер тулиться до стіни так, наче йому треба опора. Він тяжко дихає.

— Так, — зрештою зітхає Варнер. — Це правда. Вона хвора. Мама захворіла дуже раптово, — він дивиться в якусь далеку точку, ніби в іншому світі. — Коли я був дитиною, вона здавалася мені цілком нормальною, — розповідає Варнер, безперестану крутячи нефритовий перстень на пальці, — а одного дня вона просто... зламалася. Роками просив батька пошукати лікування, знайти засоби, але йому було байдуже. Я самотужки шукав того, хто їй допоможе. Але не знайшов нікого, хто міг би сказати, що з нею не так, — каже Варнер, тяжко дихаючи, — Вона у постійній агонії, а я надто егоїстичний, щоб дати їй померти.

Він підводить погляд.

— Пізніше я дізнався про тебе. Ходили про тебе деякі історії, чутки, — зізнається Варнер. — І це дало мені надію, вперше за весь час. Я хотів отримати до тебе доступ.

Я хотів тебе дослідити. Прагнув спершу пізнати тебе й зрозуміти. Бо в усіх моїх дослідженнях ти була єдиною, хто міг би дати відповіді про стан моєї мами. Я був у відчаї, — каже він. — І хотів спробувати хоч щось.

— Що ти маєш на увазі? — запитую. — Як хтось такий, як я, може допомогти твоїй мамі?

Його погляд знову зустрічається з моїм, в очах племінніє біль.

— А от так, люба. Ти не можеш нікого торкатися. А її, — уточнює він, — не можна торкатися.

П'ЯТЬ

Я втрачаю здатність говорити.

— Нарешті я зрозумів її біль, — зізнається Варнер. — Нарешті збагнув, що вона може відчувати. Завдяки тобі. Бо я бачив, що він зробив із тобою — що він із тобою робить, я бачив, як ти несеш цей тягар, як тримаєш у собі таку силу і живеш серед тих, хто тебе не розуміє.

Він знову схиляє голову до стіни, притискаючи долоні до очей.

— Мама, як і ти, — каже Варнер, — відчуває, що всередині неї зачаївся монстр. Але, на відміну від тебе, її єдина жертва — вона сама. Вона не може жити у власному тілі. Ніхто не може торкнутися до неї, навіть вона не може цього зробити власними руками. Не може прибрати волосся з лоба чи стиснути кулаки. Мама боїться розмовляти, ворухити ногами, витягувати руки, навіть сісти зручніше не може, і все тому, що будь-який дотик до її шкіри завдає їй нестерпного болю.

Варнер знесилено опускає руки.

— Здається, — промовляє він, з усіх сил намагаючись здаватися спокійним, — щось у теплі людського контакту пробуджує цю жажливу, руйнівну силу всередині неї, та

оскільки вона є і збудником і реципієнтом болю, то нездатна вбити себе. Тож вона наче бранка у власному тілі, нездатна втекти від цих тортур.

Мої очі немилосердно печуть. Я швидко кліпаю.

Упродовж багатьох років мені здавалося, що в мене складне життя; мені здавалося, я зрозуміла, що значить «страждати». Але це. Це щось таке, що я навіть не можу почати розуміти. Я ніколи не думала, що комусь може бути гірше, ніж мені.

Мені стає соромно від того, що я взагалі колись себе жаліла.

— Довго, — продовжує Варнер, — я думав, що вона просто... нездужає. Мені здавалося, у неї якась хвороба, що вражає її імунну систему, щось, що робить її шкіру чутливою і через що вона відчуває страшний біль. Припускав, що за наявності належного лікування вона одужає. Я не втрачав віри, — продовжує він, — доки зрештою не збагнув, що пройшли роки — і за цей час не сталося жодних змін. Постійна агонія почала руйнувати її психічну стійкість; зрештою вона відмовилася від життя. Мама дала болю перемогти. Вона відмовилася вставати з ліжка і регулярно їсти; перестала дотримуватися гігієни. Тому мій батько вирішив накачувати її наркотиками.

— Він тримав її в тому будинку, де, крім неї, для компанії була лише медсестра. Тепер в мамі залежність від морфію, і вона цілком збожеволіла. Вона більше не знає, хто я. Не впізнає мене. І під час тих кількох разів, коли я намагався забрати в неї наркотики, — каже Варнер, стишуючи голос, — вона намагалася мене вбити.

Якусь мить він мовчить, наче забув, що я досі тут.

— Мое дитинство було переважно стерпним, — пояснює Варнер, — але лише завдяки їй. А мій батько, замість того, щоб дбати про неї, перетворив її на невідому істоту.

Він дивиться вгору, усміхаючись.

— Я завжди думав, що зможу все виправити, — каже Варнер. — Думав, якщо докопаюся до кореня проблеми, то зможу щось вдіяти. Думав, що зможу... — він замовкає, затуляє обличчя рукою, — я не знаю, — шепоче Варнер, відвертається. — Але я ніколи не прагнув використати тебе супроти твоєї волі. Ця ідея мені ніколи не подобалася. Я мав лише вдавати. Розумієш, мій батько не підтримує моєї зацікавленості в маминому добробуті.

На його обличчі проступає дивна крива посмішка. Варнер дивиться в бік дверей. Сміється.

— Він ніколи не хотів їй допомогти. Вона тягар, який батько ненавидить. Він думає, що, підтримуючи її життя, він проявляє велике милосердя, за яке я маю бути вдячний. Батько думає, що мені достатньо мати можливість спостерігати, як моя мама перетворюється на дику істоту, настільки охоплену власною агонією, що повністю зреклася свого розуму.

Його руки тремтять, він пригладжує волосся і кладе руку на задню сторону шиї.

— Але цього було, — тихо каже Варнер, — цього було недостатньо. Я став одержимий бажанням їй допомогти. Повернути її до життя. І я хотів відчути це, — він дивиться мені в очі. — Хотів знати, як це — переносити такий біль. Хотів знати, що вона відчуває.

— Я ніколи не боявся твого дотику, — промовляє Варнер. — Насправді я його жадав. Був настільки впевнений, що ти зрештою вдариш мене, що ти намагатимешся захиститися; я чекав цієї миті. Але ти цього не зробила, — він хитає головою. — Із твого досьє я дізнався лише те, що ти нестримна і жорстока істота. Я очікував, що ти виявишся справжнім звіром, кимось, хто за першої-ліпшої нагоди спробує вбити мене і моїх людей, кимось, за ким треба

уважно спостерігати. Але ти розчарувала мене своєю людяністю, тим, що ти надто мила. Така нестерпно наївна. Ти не вмієш давати відсіч.

Пригадуючи, Варнер розфокусував погляд.

— Ти не реагувала на загрозу, яка линула від мене. Не реагувала на важливі ситуації. Поводилася як зарозуміла дитина, — насміхається він. — Тобі не подобався твій одяг. Ти не хотіла їсти свої вигадливі страви, — Варнер заливається сміхом і закриває очі, і я раптом забуваю про своє співчуття.

Мені хочеться чимось жбурнути в нього.

— Тобі було так боляче, — каже він, — від того, що я попросив тебе одягнути *сукню*, — Варнер дивиться на мене, в очах мерехтить радість. — Я був готовий захищати своє життя від неконтрольованого монстра, який міг убити людину *голими руками...* — він стримує черговий смішок. — А ти натомість влаштовувала істерики через чистий одяг і гарячу їжу. Ох, — Варнер хитає головою й підводить погляд до стелі, — ти була смішною. Ти була дуже кумедною, і це розважало мене найдужче. Не можу тобі передати, як сильно я цим насолоджувався. Мені подобалося доводити тебе до сказу, — зізнається він, а в очах злі іскорки. — Мені *подобається* доводити тебе до сказу.

Я так міцно стискаю одну з його подушок, що боюся ненароком її розірвати. Я пильно дивлюся на нього.

Варнер сміється.

— Я був таким розгубленим, — усміхається він. — Мені постійно хотілося проводити з тобою час, тому я вдавав, що так вигадую твою роль у «Відродженні». Ти була нешкідливою і красивою, і ти завжди *кричала* на мене, — Варнер усміхається тепер ширше. — Боже, ти кричала на мене з найбільш нелогічних причин, — пригадує він, —

але ніколи не торкалася мене. Жодного разу, навіть щоб врятувати власне життя.

Його усмішка в'яне.

— Мене це непокоїло. Мені було страшно думати, що ти радше пожертвуєш собою, а не використаєш свої здібності для самозахисту, — вдих. — Тому я змінив тактику. Намагався змусити тебе торкнутися до мене.

Я здригаюся, пригадуючи той день у блакитній кімнаті. Коли він знущався наді мною та маніпулював мною так, що я була дуже близька до того, аби завдати йому болю. Йому нарешті вдалося знайти потрібні слова, щоб зробити мені настільки боляче, що я захотіла його скривдити у відповідь.

І майже це зробила.

Варнер хитає головою. Робить глибокий, переможений видих.

— Але і це не спрацювало. Тож я почав втрачати свою початкову мету. Так тобою захопився, що забув, навіщо привів тебе на базу. Був розчарований тим, що ти не здавалася, що відмовлялася накинутися на мене навіть попри власне бажання. Але щоразу, коли я вже був готовий здатися, у тобі щось змінювалося, — Варнер хитає головою. — У тобі можна було помітити проблиски сирії, неприборканої сили. Це було неймовірно, — він замовкає і притуляється до стіни, — але ти одразу ж давала задню. Ніби соромилася. Ніби не хотіла визнавати, що в тобі вирають ці почуття.

— Тож я знову змінив тактику. Спробував дещо. Щось, що я знав, точно знав, підштовхне тебе до краю. І мушу сказати, це було справді все, на що я міг тоді сподіватися, — усміхається Варнер. — Уперше за весь час ти здавалася по-справжньому живою.

Мої руки раптом стають крижаними.

— Кімната тортур, — судомно вдихаю.

ШІСТЬ

— Думаю, можеш її назвати й так, — Варнер знижує плечима, — та ми називаємо її симуляційною кімнатою.

— Ти змусив мене замордувати ту дитину, — спогад про той день бутить у мені злість і лють. Як я могла забути, що він накоїв? Що він скоїв зі мною? Які жахливі спогади він змусив мене вивільнити задля розваги. — Я ніколи тобі цього не пробачу, — уїдливо кидаю. — Ніколи не пробачу тобі те, що ти зробив із тим хлопчиком. Те, що ти змусив мене зробити з ним!

Варнер супитьсся.

— Що, вибач?

— Ти пожертвував *дитиною!* — мій голос тремтить, — заради своїх дурних ігор! Як ти міг зробити щось настільки нікчемне? — кидаю в нього подушкою. — Ти хворий, безсердечний *монстр!*

Варнер підхоплює подушку, яка летить в його груди, і дивиться на мене, ніби ніколи раніше не бачив. Але в мить у його очах пробігає розуміння, і подушка вислизає з рук. Падає на підлогу.

— Ох, — зітхає він, розтягуючи звуки, замружує очі, намагаючись приховати те, що йому весело. — То ти хочеш мене вбити, — сміється Варнер. — Як же мені врятуватися...

— Ти про що? Та що з тобою не так? — запитую.

— Скажи мені, люба. Скажи, що, на твою думку, того дня сталося? — перепитує він, досі усміхаючись.

Я стискаю кулаки, відчуваючи образу від такого нахабства, і починаю знову тремтіти від люті.

— Ти дав мені ідіотські лахи, які ледь прикривали мене! А тоді відвів на нижній рівень Сектора 45 і замкнув у брудній кімнаті. Я це чудово пам'ятаю, — борюся, аби

зберігати спокій. — Там були огидні жовті стіни. Старий зелений килим. Величезне подвійне дзеркало.

Варнер здимає брови. Жестом вказує, щоб я продовжувала.

— А тоді... ти вдарив по якомусь важелю, — я змушую себе говорити. Не знаю чому починаю в собі сумніватися. — І в підлозі з'явилися величезні металеві шпичаки. А тоді... — я вагаюся, завмираю, — увійшов той малий. У нього була пов'язка на очах. Ти сказав, що він буде замість тебе. Ти сказав, якщо його не врятую, ти також цього не робитимеш.

Варнер уважно дивиться на мене. Вивчає мої очі.

— Ти впевнена, що я саме це сказав?

— Так.

— Так? — хитає головою Варнер. — Тобто ти бачила на власні очі, як я це казав?

— Н-ні, — швидко відповідаю я, відчуючи потребу в самозахисті, — але у кімнаті був гучномовець, я чула твій голос...

Він робить глибокий вдих.

— Ясно, звісно.

— Я *чула*, — наполягаю.

— Тож ти почула, як я це кажу, і що сталося далі?

Я сковтую слину.

— Мені треба було врятувати хлопця. Він би помер. Він не бачив, куди йде, і неодмінно наштрикнувся би на шпичаки. Мені треба було торкнутися його і вигадати як це зробити, щоб не вбити його.

Тиша в кімнаті дзвенить.

— І як, вдалося? — запитує Варнер.

— Так, — шепочу я, не в змозі зрозуміти, чому він про це запитує, якщо все бачив на власні очі. — Але хлопець став шкутильгати, — згадую я. — Його тимчасово

паралізувало від мого дотику. Потім ти натиснув інший важіль, і шпичаки зникли, я відпустила хлопця, та він, він знову розплакався, наштовхнувшись на мої голі ноги. А тоді почав кричати. А я... я так на тебе розізлилася...

— Що пробила бетон, — промовляє Варнер, й на його устах з'являється ледь помітна усмішка. — Ти пробила бетонну стіну, щоб спробувати задушити мене до смерті.

— Ти на це заслуговував, — чую я власні слова. — Ти заслуговував й гіршого.

— Що ж, — він зітхає, — якщо я справді зробив те, про що ти кажеш, то я таки це заслужив.

— Що значить, *якщо* ти зробив? Я *знаю*, що ти...

— Справді?

— Звісно, що так!

— Тоді скажи мені, люба, що сталося з хлопцем?

— Що? — я завмираю, на руках виступили сироти.

— Що сталося з тим малим? — запитує він. — Ти кажеш, що поставила його на підлогу. Але потім ти розтрощила бетонну стіну, на якій було товсте дзеркало товщиною шість футів, при цьому не звертаючи жодної уваги на хлопчика, котрий, за твоїми ж словами, був у кімнаті. Тобі не здається, що бідолашна дитина могла постраждати від такої дикої і нерозважливої демонстрації? От мої солдати постраждали. Ти пробила стіну з *бетону*, люба. Розтрощила товстезний шматок скла. Ти не зупинилася, щоб з'ясувати, куди попадали уламки стіни та осколки скла, не поцікавилася, кого вони могли поранити, — Варнер замовкає. Дивиться уважно. — Чи я помиляюся?

— Ні, — хапаю ротом повітря, мені стає холодно.

— Що сталося, коли ти пішла? — запитує він. — Чи цього ти теж не пригадуєш? Ти знищила кімнату, поранила моїх людей, відкинула мене на підлогу, а тоді розвернулася і пішла геть. Ти розвернулася, — каже Варнер, — і вийшла.

Я оніміло пригадую. Це правда. Так і зробила. Я не думала. Просто знала, що мені треба було якомога швидше забиратися звідти. Мені треба було втекти, очистити думки.

— То що сталося з хлопчиком? — наполягає Варнер. — Де був він, коли ти йшла геть? Ти його бачила? — він здіймає брови. — І що там зі шпичаками? — допитується Варнер. — Чи ти доклала зусиль, аби подивитися, звідки вони підіймалися? Чи як вони могли пробити килимове покриття і ніяк його не пошкодити? Ти відчувала, що поверхня під ногами нерівна?

Я починаю важко дихати, з усіх сил намагаючись залишатися спокійною. Я не можу відірватися від його погляду.

— Джульєтто, люба, — каже він ніжно. — У тій кімнаті не було жодних шипів. Вона повністю звуконепроникна й оснащена різними сенсорами і камерами. Це симуляційна кімната.

— Ні, — я дихаю, відмовляючись у це вірити. Не бажаючи прийняти те, що помилялася, що Варнер не монстр, яким я його вважала. Зараз він не може цього змінити. Не може так мене плутати. Це все неправильно. — Це неможливо...

— Винен, — зізнається він, — у тому, що змусив тебе пройти таку жорстоку симуляцію. Визнаю свою помилку в цьому і вже вибачився за це. Я лише хотів підштовхнути тебе до дії, хотів, щоб ти нарешті зреагувала, і я знав, що подібна симуляція швидко спровокує щось всередині тебе. Але, боже милый, люба, — Варнер хитає головою, — у тебе абсурдно погана думка про мене, якщо ти переконана, що я викрав чийось дитину лише для того, щоб подивитися, як ти будеш її мучити.

— Це було не насправді? — я не впізнаю власний різкий, панічний голос. — Це було не *по-справжньому*?

Він співчутливо усміхається.

— Я створив основні елементи симуляції, але краса програми в тому, що вона розвивається і адаптується, оброб-

ляючи найглибші інстинктивні реакції солдата. З її допомогою ми тренуємо солдат, котрі мусять подолати певні страхи чи підготуватися до особливо складної місії. Ми можемо відтворити практично будь-які умови, — каже Варнер. — Навіть ті солдати, котрі знають про тренування, забувають зрештою, що вони в симуляції, — він відводить погляд. — Я знав, що для тебе це буде жахливо, та все одно це зробив. І мені справді дуже шкода, що я тебе скривдив. І ні, — тихо каже Варнер, знову зустрічаючись із моїм поглядом, — усе це було не насправді. Ти уявила мій голос у тій кімнаті. Ти уявила біль, звуки, запахи. Усе це було у твоїй голові.

— Я не хочу тобі вірити, — кажу я, мій голос переходить на шепіт.

Він намагається усміхнутися.

— Як гадаєш, чому я дав тобі той одяг? — запитує Варнер. — Тканина була просочена хімічною речовиною, яка реагує на сенсори у тій кімнаті. І що менше на тобі одягу, то легше камерам відстежувати температуру твого тіла і твої рухи, — він хитає головою. — Я ніколи не мав нагоди пояснити, що ти відчуватимеш. Хотів негайно піти за тобою, але подумав, що треба дати тобі час зібратися. Зрештою, це виявилось ідіотським рішенням, — Варнер стискає щелепи. — Я чекав, а цього не варто було робити. Коли я тебе знайшов, було вже надто пізно. Ти була готова вистрибнути з вікна, щоб лише втекти від мене.

— І не без причини, — кидаю я.

Він зводить руки вгору, показуючи, що здається.

— Ти *жахлива* людина! — я вибухаю, кидаючи в нього подушками, я розлючена, нажахана і принижена водночас. — Чому ти змусив мене через це пройти, якщо *знав*, що мені довелося пережити, ти дурний, зарозумілий...

— Джульєтто, прошу тебе, — Варнер йде вперед, ухиляючись від подушки, щоб дотягнутися до моїх рук. — Мені

справді шкода, що я тебе скривдив, але я справді думаю, що воно було варте...

— Не чіпай мене! — я відсмикую руки, дивлюся сердито, хапаюся за ніжки ліжка, ніби можна використати їх за зброю. — Треба було тебе застрелити за те, що ти зробив зі мною! Треба було, треба було...

— Що? — він сміється. — Кинеш у мене ще одну подушку?

Я сильно штовхаю його, але Варнер не зрушує з місця, і я починаю завдавати ударів. Я б'ю його в груди, по руках, у живіт, по ногах, усюди, куди можу дотягнутися, бажаючи сильніше, ніж будь-коли, щоб він поглинув мою силу і я могла розтрити всі кістки в його тілі, щоб він корчився від болю у моїх руках.

— Ти... егоїстичний... *монстр!*

Я продовжую невміло викидати в його бік кулаки, не розуміючи, наскільки ці зусилля мене виснажують, не розуміючи, як швидко біль розчиняє гнів. Несподівано мені хочеться плакати. Тіло тремтить від полегшення і жаху: нарешті я звільнилася від страху, що завдала непоправної шкоди невинній дитині, та водночас я була нажахана, що Варнер колись-таки змусить мене зробити щось подібне. Щоб *допомогти* мені.

— Вибач, — каже він, підходячи ближче. — Мені справді дуже прикро. Я не знав тебе тоді. Не так, як знаю зараз. Зараз я такого тобі не заподіяв би.

— Ти мене не знаєш, — бурмочу я, змахуючи сльози. — Ти думаєш, що знаєш мене, бо прочитав мій записник — ти просто дурний, допитливий *бовдур*, який краде конфіденційні...

— Он як, що ж, якщо ми вже про це... — Варнер усміхається, одним швидким рухом дістає з моєї кишені записник і йде до дверей. — На жаль, я це ще не дочитав.

— Гей! — протестую я, замахуючись до нього, поки Варнер відходить. — Ти ж сказав, що віддав його мені!

— Я не так казав, — каже він, відступаючи, і кидає записник у кишеню своїх штанів. — А тепер зачекай, будь ласка, тут. Піду принесу тобі щось поїсти.

Я кричу, а він йде, зачиняючи за собою двері.

СИМ

Я падаю спиною на ліжко, і з мого горла виривається сердите гарчання. Я жбурляю подушку в стіну.

Треба щось робити. Треба рухатися.

Допрацювати план.

Я так довго займалася захистом і втечею, що мій розум майже постійно займали складні й безнадійні мрії про повалення «Відродження». Більшу частину своїх 264-х днів я провела у камері, фантазуючи саме про таку нездійсненну мить: день, коли зможу плюнути в обличчя тим, хто пригноблював мене й інших таких, як я. Хоч я й уявляла мільйони різних сценаріїв, у яких я повстаю і захищаюся, насправді я ніколи не мала шансу втілити бодай якийсь із них у життя. Ніколи не думала, що матиму силу, можливості чи сміливість.

А тепер?

Нікого не залишилося.

Можливо, я залишилася одна.

Я раділа, що Омега-Пойнтом керував Кастл. Я не розуміла, що відбувається, і була надто наляканою, щоб діяти. Кастл був відповідальним і мав план, тож я довірилася йому, повірила, що вони знали краще, що і як.

Помилка.

Глибоко в серці я завжди розуміла, хто мав очолити цей спротив. Я відчувала це вже давно, та завжди була надто злякана, щоб дати думкам перетворитися на слова. Їм треба

був хтось, кому не було чого втрачати і хто мав усе. Хтось, хто більше не боявся.

Не Кастл. Не Кенджі. Не Адам. Навіть не Варнер.

То мала бути я.

Я вперше уважно роздивляюся своє вбрання і розумію, що на мені Варнерові старі лахи. Тону у вицвілій помаранчевій футболці і сірих спортивних штанах, які мало не спадають із мене щоразу, коли я випрямляюся. Мені треба хвилинка, щоб відновити рівновагу, я стаю босими ногами на товстий плюшевий килим, переминаюся з ноги на ногу. Закочую пояс штанів кілька разів, так щоб вони щільно прилягали до стегон, тоді згортаю зайву тканину футболки і зав'язую її ззаду. Туманно усвідомлюю, що вигляд маю дурний, але допасовуючи речі до фігури, відчуваю, що повертаю собі контроль, і я чіпляюся за це відчуття. Так я розумію, що не сплю, що трохи краще контролюю ситуацію. Тепер ще треба резинка. В мене надто важке волосся; мені здається, що воно мене душить, тож мені понад усе хочеться скинути його із шиї. Та найдужче, чесно кажучи, мені зараз хочеться в душ.

Я розвертаюся на скрип дверей.

Мене застали посеред роздумів, я тримаю волосся обома руками, збираючи його в імпровізований хвіст, і раптом чітко усвідомлюю, що на мені немає спідньої білизни.

Варнер тримає тацю.

Він дивиться на мене не кліпаючи. Його погляд ковзає по моєму обличчю, тоді опускається на шию, руки. Зупиняється на талії. Я стежу за його очима і розумію, що, піднявши руки, задерла футболку й оголила живіт. Раптом розумію, чого він так витріщається.

Спогад про його поцілунки на моєму тілі, його руки досліджують мою спину, мої оголені ноги, мої стегна, його пальці підхоплюють еластичну резинку моєї білизни...

Ох.

Я опускаю руки, і волосся без підтримки швидко розлітається каштановими хвилями на плечі, спину і талію. Моє обличчя палає.

Раптом Варнер починає витріщатися в якусь точку над моєю головою.

— Мені, мабуть, варто обрізати волосся, — промовляю, не розуміючи, чому взагалі це кажу. Я не хочу обрізати волосся. Хочу замкнутися у вбиральні.

Він нічого не каже. Підносить тацю ближче до ліжка, і, помічаючи склянки з водою і тарілки з їжею, я розумію наскільки зголодніла. Не можу пригадати, коли востаннє щось їла; я виживала завдяки енергії, яку отримувала, коли загоювалася моя рана.

— Присядь, — просить Варнер, уникаючи мого погляду. Він кивком вказує на підлогу, а тоді вмощується на килимі. Сідаю навпроти. Варнер підсовує тацю до мене.

— Дякую, — я пильно дивлюся на їжу. — Схоже, смачно.

Тут салат і ароматний кольоровий рис. Нарізана кубиками картопля з прянощами, невелика порція овочів на пару. А ще маленька чашка шоколадного пудингу і тарілка свіжих фруктів. Дві склянки води.

Я глузувала з цих наїдків, коли мені принесли їх минулого разу.

Якби тоді я знала те, що знаю тепер, використовувала б кожную можливість, яку мені давав Варнер. Я їла б страви і приймала одяг. Набиралась би сил і уважніше дослухалася до його пояснень, коли він показував мені військову базу. Я шукала б шляхи для відступу і причини, щоб потрапити в житлові модулі. А тоді чкурнула б звідти. Я знайшла б спосіб вижити. І ніколи б не втягнула в це Адама. Я ніколи б не втягнула себе й інших у цю халепу.

Треба було з'їсти тоді ту дурну їжу.

Я була наляканим і пригніченим дівчам, яке відбивалося, як уміло. Не дивно, що мені нічого не вдалося. Я була не в собі. Була слабка і нажахана, сліпа, щоб побачити сам натяк на можливості. Не вміла хитрувати і маніпулювати. Заледве розуміла, як взаємодіяти з людьми, — ледь розуміла слова у власній голові.

Мене шокує думка про те, як сильно я змінилася за ці місяці. Почуваюся зовсім іншою людиною. Зараз я жорсткіша. Цілком загартована. І вперше за все життя, готова визнати свою злість.

Від цього з'являється відчуття свободи.

Раптом я дивлюся вгору, відчуваючи важкість Варнерового погляду. Він витріщається на мене, заінтригований і зачарований.

— Про що ти думаєш? — запитує Варнер.

Я наколюю виделкою картоплю.

— Думаю про те, якою ідіоткою була, коли перевернула тарілку гарячої їжі.

Варнер здіймає брови.

— Не можу не погодитися.

Я несхвально зиркаю на нього.

— Ти була такою пригніченою, коли сюди потрапила, — каже він, глибоко вдихаючи, — а я розгубився. Я все чекав, коли ти збожеволієш, скочиш на стіл за обідом і почнеш кидатися на моїх солдатів. Був упевнений, що ти спробуєш усіх повбивати, та натомість ти була впертою і дулася весь час, відмовляючись зняти своє лахміття, і скаржилася на те, що треба їсти овочі.

Я червонію.

— Спершу, — сміється він, — я думав, що ти щось замислила. Думав, ти несерйозно поводишся так самовдоволено, що так ти відволікаєш мене від якоїсь іншої мети. Думав, що твоя злість через усілякі дрібниці — це така

хитрість, — у його очах мерехтять глузливі іскорки. — Думав, що так воно і є.

Я схрешую руки.

— Огидне марнотратство. На армію витрачали шалені гроші, поки інші люди вмирали від голоду.

Варнер махає рукою, хитає головою.

— Річ не у цьому. Ідеться про те, — пояснює він, — що все це я давав тобі без жодного злого підступного умислу. Я не влаштовував тобі перевірку, — Варнер сміється. — Не намагався випробовувати тебе чи твої сумніви. Мені здавалося, я роблю тобі послугу. Ти вилізла з огидної, жалюгідної діри в землі. Я хотів, щоб у тебе був справжній матрац. Щоб ти могла спокійно вмиватися. Щоб мала красивий і чистий одяг. І тобі треба було поїсти, — каже він. — Ти мало не померла від голоду.

Я починаю трохи заспокоюватися.

— Можливо, — припускаю я. — Але ти був не в собі. Ти маніяк, поведений на контролі. Ти навіть не дозволяв поговорити з іншими солдатами.

— Бо вони тварини, — кидає Варнер, і його голос стає несподівано різким.

Я вражено підводжу погляд і наштовхуюся на його зелені очі, у яких кипить гнів.

— Ти, провівши більшу частину свого життя під замком, — продовжує він, — не мала змоги зрозуміти, яка ти красива і який вплив це може мати на інших. Я турбувався про твою безпеку, — пояснює Варнер. — Ти була боязка і слабка, й жила на військовій базі, напханій самотніми, повністю озброєними тупоголовими солдатами, більшими за тебе втричі. Я не хотів, щоб вони до тебе чіплялися. Влаштував цей спектакль із Дженкінсом, бо хотів, щоб вони отримали докази твоїх здібностей. Мені треба було, щоб вони побачили, що ти грізний

супротивник, від якого їм краще триматися подалі. Намагався тебе захистити.

Не можу відірватися від енергії, що випромінюють його очі.

— Якої ж ти поганої думки про мене, — Варнер шоковано хитає головою. — Я гадки не мав, що ти аж так мене ненавидиш. Що всі мої спроби допомогти тобі зазнають такої суворой перевірки.

— Чому ти дивиєшся? Хіба я мала інший вибір, крім як очікувати від тебе гіршого? Ти повадився зарозуміло і грубо, ти ставився до мене як до своєї власності...

— Я мав це робити! — він нетерпляче перебиває мене. — Якщо я виходив зі свого житлового модуля, вони починали відстежувати кожен мій рух, кожне слово. Усе моє життя залежало від того, наскільки вдало я підтримував певний образ.

— Як щодо солдата, якого ти вбив, вистреливши йому в голову? Шеймас Флетчер? — різко кажу, знову гніваючись. Та, дозволивши гніву увійти в моє життя, я розумію, що він став для мене аж надто природним. — Це теж було частиною твого плану? Ні, чекай, не кажи, — піднімаю руку, — то була симуляція, чи не так?

Варнер кам'яніє.

Він сідає, стискаючи щелепи. Дивиться на мене, в очах поєдналися сум і лють.

— Ні, — зрештою каже він з убивчою ніжністю. — То була не симуляція.

— То ж із цим у тебе проблем нема? — запитую я. — Тобі не прикро, що ти вбив чоловіка за те, що той вкрав трохи їжі? За те, що намагався вижити, як і ти?

Варнер прикусує нижню губу. Складає руки на колінах.

— Ого, — дивується він. — Як же швидко ти перестрибнула до його захисту.

— Він був невинний, — захищаю його я. — Він не за-
слюговував на смерть. Не за це. І не таку.

— Шеймас Флетчер, — спокійно пояснює Варнер, ви-
тріщаючись на свої розкриті долоні, — був п'яним покидь-
ком, котрий бив дружину і дітей. Він не годував їх два тижні.
Ударив в обличчя свою дев'ятирічну доньку, зламавши їй
два передні зуби і щелепи. Бив свою вагітну дружину так
сильно, що вона втратила дитину. І в нього було ще двоє
дітей, — розповідає він, — семирічний хлопчик і п'ятирічна
дівчинка, — пауза. — Флетчер зламав їм руки.

Я забуваю про їжу.

— Я дуже уважно стежу за життям наших мешканців, —
промовляє Варнер. — І хочу знати, хто вони, і як у них
справи. Можливо, мені має бути все одно, — завершує
він, — та це не так.

Здається, я більше ніколи не розкрию рота.

— Я ніколи не стверджував, що живу за якимись прин-
ципами, — пояснює мені Варнер. — Ніколи не стверджу-
вав, що хороший чи завжди маю рацію, навіть не виправ-
довував своїх вчинків. Усе тому, що мені байдуже. Мене
змушували робити жахливі речі, люба, тому я не шукаю
ані твого прощення, ні схвалення. Тож я не маю розкоші
філософствувати через сумніви, коли змушений щодня ді-
яти, покладаючись на базові інстинкти.

Він зустрічається зі мною поглядом.

— Засуджуй мене, як сама хочеш, — каже Варнер різ-
ко, — та я не терпітиму чоловіка, котрий б'є свою дружину.
Не проявлятиму ні краплі розуміння до того, хто б'є своїх
дітей, — Варнер важко дихає. — Шеймас Флетчер вбивав
свою сім'ю. Тож можеш називати це, як тобі заманеться,
але я ніколи не шкодуватиму через те, що вбив покидька,
котрий трощив стіни обличчям своєї дружини. Я ніколи не
шкодуватиму через те, що вбив того, хто міг врізати в лице

дев'ятирічній доньці. Мені не жаль, — каже він, — і я не буду вибачатися. Дитині краще жити без батька, а дружині без чоловіка, аніж із таким мерзотником, — спостерігаю, як рухається борлак на його шиї. — Я це знаю.

— Мені шкода, Варнере, я...

Він підіймає руку, щоб я мовчала. Варнер заспокоюється, зосереджує погляд на тарілках зі стравами, до яких ніхто не торкнувся.

— Я казав це раніше, люба, і мені дуже прикро, що доводиться казати це знову, але тобі не збагнути, чому я роблю той чи інший вибір. Ти не знаєш, що я пережив і свідком чого мені доводилося ставати кожен божий день, — він вагається. — І я не хотів би, щоб ти мене зрозуміла. Навіть не намагайся зрозуміти мої дії, — каже Варнер, нарешті зустрічаючись зі мною поглядом, — інакше, запевняю, ти знайдеш лише розчарування. І якщо далі намагатимешся робити припущення про мій характер, можу сказати лише одне: будь певна, що ти завжди помилятимешся.

Варнер підводиться з невимушеною елегантністю, що мене дуже лякає. Розправляє штани. Знову підкочує рукави.

— Я переніс твої речі у свою гардеробну кімнату, — каже він. — Якщо хочеш, можеш піти переодягнутися. Ліжка й ванна твої. У мене ще є справи, — пояснює Варнер, — тож сьогодні заночую в кабінеті.

Сказавши це, він відчиняє сусідні двері в кабінет і зачиняється зсередини.

ВІСІМ

Їжа охолола.

Я наколюю картоплю і змушую себе їсти, хоча втратила апетит. Постійно думаю про те, чи вдалося мені нарешті перетнути межу в стосунках із Варнером.

Я думала, що на сьогодні одкровення закінчилися, але знову помилилася. Тому міркую над тим, скільки ще це триватиме і скільки нового дізнаюся про Варнера за ці дні. Місяці.

І я налякана.

Що більше про нього дізнаюся, то менше виправдань знаходжу, щоб його відштовхувати. Розкриваючись переді мною, він стає кимось зовсім іншим, і це жахає мене до глибини душі.

У голові одна думка: *«Не зараз»*.

Не тут. Не тоді, коли стільки невизначеного. Якби ж мої емоції розуміли важливість часу.

Я ніколи не усвідомлювала, що Варнер і не здогадувався, наскільки сильно його ненавиділа. Тепер припускаю, що стала краще розуміти те, як він бачить себе, чому Варнер ніколи не почувався винним, не думав, що коїть злочин. Може, він думав, що я повірю йому на слово. Що зможу зчитати його з такою ж легкістю, як Варнер зчитував мене.

Але мені це не вдавалося. Я не змогла. І тепер постійно думаю, чи розчарувала його цим.

Чому мені взагалі є до цього діло.

Я підводжуся на ноги, зітхаючи. Ненавиджу власну невпевненість. Так, я не можу заперечувати свій фізичний потяг до нього, але водночас не можу позбутися початкового враження від його особи. Мені непросто ось так раптово перемикатися, мені дуже складно не бачити в ньому маніпулятивного монстра.

Мені треба час, щоб звикнути до думки, що Варнер — нормальна людина.

Але я втомилася думати. І тепер я прагну одного — скупатися.

Я волочуся до відчинених дверей ванної кімнати, а тоді згадую, що Варнер казав щось про мій одяг. Він переніс

речі у свою гардеробну. Я озираюся, шукаючи інші двері, але не знаходжу жодних, окрім зачинених дверей його кабінету. Стримуюся, щоб не постукати і не спитати його прямо, та вирішую цього не робити. Я уважно роздивляюся стіни, дивуючись, чому Варнер не пояснив, як знайти його шафу. А тоді бачу дещо.

Перемикач.

Насправді він більше нагадує вмонтовану у стіну кнопку. Її практично неможливо побачити, якщо не шукати навмисно.

Натискаю.

На стіні з'їжджає одна з панелей. Коли переступаю поріг, кімнату заливає світло.

Ця шафа більша за всю його спальню.

Стіни та стеля облицьовані плитами з білого каменю, які сяють під люмінесцентними вбудованими лампами; на підлозі східні килими. В самісінькому центрі кімнати стоїть маленький замшевий диван кольору світло-зеленого нефриту, але він має дивну форму: у нього немає спинки. Як великий пухлик. І що найдивніше — тут немає жодного дзеркала. Я обертаюся, шукаючи його поглядом. Мабуть, просто не помітила такої очевидної речі; деталі цього простору поглинули мене настільки, що я ледь не забула про одяг.

Одяг.

Він усюди, виставлений, наче витвори мистецтва. Вбудовані у стіни глянцеві блоки з темного дерева, полиці з безкінечними рядами взуття. Решту простору займають підвісні стелажі. Кожна категорія одягу займає місце біля окремої стіни.

Усе складено за кольором.

У Варнера було більше пальт, взуття, штанів і сорочок, ніж я бачила за все своє життя. Краватки й метелики, паски, шарфи, рукавиці і запонки. Гарні, коштовні тканини: суміші

шовку і накрохмалена бавовна, м'яка вовна і кашемір. Вечірнє взуття і черевики з м'якої шкіри відполіровано до ідеального стану. Бушлат темного відтінку вигорілого помаранчу, темно-синій тренкот. Зимове пальто на гудзиках приголомшливого сливового відтінку. Я наважилася провести пальцями по різних тканинах, думаючи над тим, які з цих речей він носив насправді.

Я вражена.

Завжди було очевидно, що Варнер пишається своїм зовнішнім виглядом; у нього бездоганне вбрання, його одяг сидить на ньому так, наче скроєний саме під його тіло. Тепер я нарешті розумію, чому він так дбав про мій гардероб.

Варнер не намагався опікуватися мною.

Він насолоджувався.

Аарон Варнер Андерсон, головний командувач і регент Сектору 45, син головнокомандувача «Відродження», має слабкість до моди.

Мій початковий шок минає, і я помічаю свою стару шафу. Від того, що її так безцеремонно поставили в куток, мені стає її шкода. Вона незграбно виділяється на тлі решти простору.

Швидко дивлюся в шухлядках, відчуваючи вдячність, що вперше маю чисті речі, в які можу перевдягнутися. Варнер передбачив усі мої потреби ще до того, як я прибула на базу. У шафі повно суконь, сорочок і штанів, шарпеток, бюстгальтерів і трусиків. Я знаю, що мені має бути ніяково від цього, але це не так. Спідне просте і стримане. Бавовняні комплекти, звичайні і цілком функціональні. Він купив все це до того, як познайомився зі мною, і знання про те, що речі придбали без жодного натяку на інтимність, змушує мене менше про все це думати.

Дістаю маленьку футболку, піжамні бавовняні штани і нову білизну, тоді вислизаю з кімнати. Як тільки я повертаюся

у спальню, світло миттю гасне. І я натискаю на кнопку, щоб зачинити панель на стіні.

Роздивляюся його спальню свіжим поглядом, наново звикаючи до цього меншого стандартного простору. Варнерова спальня на вигляд майже як кімната, в якій я мешкала на базі. Цікаво, чому. Ані особистих речей, ані фотографій, ані дивних дрібниць.

Несподівано усе складається в цільну картинку.

Його спальня нічого для нього не значить. Це трохи більше, ніж простір, де можна поспати. А от його гардеробна — то був його стиль, його дизайн. Мабуть, це єдиний простір тут, який йому небайдужий.

Цікаво, який вигляд має його кабінет. Я зиркаю на його двері, а тоді згадую, що він зачинився зсередини.

Тамуючи зітхання, я прямую в бік ванної кімнати. Хочеться прийняти душ, переодягнутися, а тоді лягти спати. Цей день дуже нагадував дні з минулого, і я була готова з ним покінчити. На щастя, завтра ми зможемо вирушити в Омега-Пойнт і почнемо нарешті працювати.

Неважливо, що буде далі, неважливо, що ми там з'ясуємо.

Я рішуче налаштована відшукати Андерсона навіть якщо доведеться робити це самотужки.

ДЕВ'ЯТЬ

Мені не вдається закрити.

Легені не хочуть розкриватися. Дихаю уривчасто. У грудях стискає, в горлі пересихає, я намагаюся закрити, але не можу, не можу припинити хрипіти. Гамселю руками й у відчаї намагаюся зробити вдих, але все марно. Ніхто мене не чує. Ніхто ніколи не дізнається, що я помираю, що в моїх грудях дірка, яку заповнює кров, наскільки ж потужний цей біль, ця нестерпна агонія, стільки крові, вона

гаряча і витікає з мене, розливається навколо, а я не можу, не можу, я не можу *дихати*...

— Джульєтто, *Джульєтто*, люба, прокидайся, *прокидайся*...

Я так несподівано смикаюся, що сідаю. Дихання глибоке, але різке, я хапаю ротом повітря, так безпорадно і водночас із такою полегкістю, що кисень може потрапити в мої легені, що я не можу говорити, не можу нічого робити, лише намагаюся вдихати якомога глибше. Усе моє тіло тремтить, шкіра липка, температура надто швидко падає. Не можу заспокоїтися, не можу зупинити мовчазні сльози, не можу струсити це нічне жажіття, не можу позбутися спогадів.

Я досі судомно вдихаю.

Варнер прикриває моє обличчя своїми руками. Тепло його шкіри допомагає мені заспокоїтися, і нарешті відчуваю, що моє серце перестає шалено калатати.

— Поглянь на мене, — просить він.

Я змушую себе поглянути в його очі і все ще тремчу, коли намагаюся заспокоїти дихання.

— Усе добре, — шепоче Варнер, досі тримаючи свої руки на моїх щоках. — Це був лише поганий сон. Спробуй закрити рот, — продовжує він, — і дихати носом. Ось так. Спокійно, — каже він, киваючи. — Усе добре, — у нього такий ніжний голос, такий мелодійний, такий незрозуміло турботливий.

Не можу відвести погляд від його очей. Боюся кліпнути, боюся, що мене затягне назад у мої кошмари.

— Я не піду, доки не будеш готова, — заспокоює мене Варнер. — Не турбуйся. Не поспішай.

Заплющую очі. Відчуваю, як серцебиття сповільнюється до нормального ритму. М'язи починають розслаблятися, руки перестають тремтіти. І попри те, що я не хочу плакати, не можу стримати сліз, що стікають по моєму

обличчю. Щось надламується в мені, щось всередині зминається, і несподівано я відчуваю таке виснаження, що більше не можу стримуватися.

Варнер, здається, це теж розуміє.

Він допомагає мені сісти на ліжко, загортає мене в ковдру. Я тремчу, змахуючи останні сльози. Варнер проводить своєю рукою по моєму волоссю.

— Усе добре, — м'яко каже він. — З тобою усе буде добре.

— А ти не з-збираєшся спати? — затинаюся, мені цікаво, котра зараз година. Я помічаю, що він має пригнічений вигляд.

— Я... так, — відповідає Варнер. Навіть у цьому темному світлі я бачу здивування в його очах. — Зазвичай лягаю не так рано.

— Ох, — кліпаю, дихаючи вже трохи легше. — Котра година?

— Друга ночі.

Тепер дивуюся я.

— Хіба нам не треба вставати за кілька годин?

— Так, — на його вустах з'являється легка усмішка. — Але мені майже ніколи не вдається заснути тоді, коли треба. Не можу вимкнути думки, — пояснює він, широко усміхаючись, а тоді хутко розвертається, щоб піти.

— Залишся.

Слова вилітають із моїх вуст швидше, ніж я встигаю подумати. Не впевнена, навіщо взагалі це сказала. Можливо, тому, що вже пізно, а я досі тремчу, а, може, його присутність віджене мої нічні кошмари. Чи, можливо, це тому, що я слабка і зажурена, і зараз мені треба друг. Не впевнена. Але щось є у цій темряві, у тиші цієї години, мені здається, це щось створює свою мову. Темрява дає нам дивну свободу і водночас страшно вразливість, яку ми приміряємо на

себе в цілком невідповідні моменти, бо віримо, що темрява збереже наші таємниці. Ми забуваємо, що це не ковдра, ми забуваємо, що скоро зійде сонце. Та в такі миті ми відчуваємося досить хоробрими, щоб казати вголос те, що ніколи не наважимося промовити серед білого дня.

Крім Варнера, котрий так нічого й не сказав.

Якусь мить він справді видається стривоженим. Варнер витріщається на мене, онімілий від жаху, надто приголомшений, щоб щось казати, і я вже хочу забрати свої слова назад і сховатися під ковдрою, аж раптом він хапає мене за руку.

Я завмираю.

Варнер підтягує мене вперед, я впираюся в його груди. Він обережно обіймає мене, ніби кажучи, що я можу відсунутися, що він зрозуміє, що це мій вибір. Але я відчуваюся у безпеці, мені тепло, так жахливо приємно, що не можу вигадати жодної причини, чому мені не варто насолоджуватися цією миттю. Притуляюся ближче, ховаючи обличчя в м'яких складках його сорочки, а він обіймає мене міцніше, його груди підіймаються й опускаються. Я підводжу руки і кладу їх на його живіт, відчуваю, як від цього дотику напружуються його м'язи. Моя ліва рука ковзає по його ребрах, переходить вгору на спину, Варнер завмирає, своїм вухом я відчуваю, як б'ється його серце. Я заплющую очі якраз тієї миті, як він намагається вдихнути.

— Боже, — хапає Варнер повітря ротом. Він смикається, виривається. — Я не можу цього робити. Я цього не переживу.

— Чого?

Він вже на ногах. Я бачу лише його силует, який тремтить.

— Я не можу продовжувати робити це...

— Варнере...

— Я думав, що минулого разу мені вдасться піти, — каже він. — Думав, що зможу тебе відпустити і зненавиджу тебе

за це, але я не зміг. Тому що ти перетворила це на випробування, — продовжує Варнер. — Бо ти не граєш за правилами. Ти просто йдеш і робиш все так, щоб тебе застрелили, — він нервується, — і в процесі ти *нищиш* мене.

Я намагаюся зберігати цілковитий спокій.

Намагаюся не видавати жодного звуку.

Але я не можу спинити потік думок, і серце заходиться в шаленому ритмі. Кількома словами йому вдалося знищити мої намагання забути те, що я з ним зробила.

Я не знаю, що робити.

Мої очі нарешті прилаштовуються до темряви, я кліпаю і бачу, що він дивиться прямісінько мені в очі, наче крізь них бачить мою душу.

Я до цього неготова. Не зараз. Ще ні. Не так. Але сплеск почуттів, силуєт його рук, його долонь, його губ пронизують мій розум, я намагаюся, та не можу відігнати ці думки, не можу ігнорувати запах його шкіри та стукіт у його грудях, я бачу напружений рух його щелепи, відчуваю силу, що тихо в ньому закипає.

Раптом вираз його обличчя змінюється. Варнер починає непокоїтися.

— Що не так? — запитує він. — Ти налякана?

Я лякаюся, дихаю швидше, вдячна, що він може відчути лише загальний напрям моїх почуттів і не більше. Мені справді хочеться сказати «ні». «Ні, я не боюся.»

Та я кам'янію.

«Тому що така близькість до тебе робить щось зі мною. Щось дивне та ірраціональне, викликаючи трепет у моїх грудях і сплітаючи мої кістки. Мені треба повна кишеня знаків пунктуації, щоб покінчити з думками, які він вкладає мені в голову.»

Але я нічого цього не кажу.

Натомість ставлю запитання, на яке вже знаю відповідь.

— Чому я маю бути наляканою?

— Ти тремтиш, — пояснює він.

— Ох.

Дві літери, вони вириваються з моїх вуст тихим, здивованим звуком, щоб знайти притулок деінде. Якби ж у такі миті мені вистачало сил відводити від нього свій погляд. Якби ж мої щокни не пекли вогнем так легко. Гадаю, марнувати власні бажання на дурниці.

— Ні, я не налякана, — нарешті відповідаю. Але мені насправду треба, щоб він відійшов. Я правда хочу, щоб він зробив мені таку послугу. — Я просто здивована.

Він мовчить, тоді в його очах з'являється благання про пояснення. За такий короткий час він став мені таким близьким і таким далеким; точно таким і зовсім не таким, як я думала.

— Ти дозволяєш всім вважати тебе безсердечним убивцею, — кажу йому. — Але ти не такий.

З Варнера виривається знервований смішок. Він здіймає брови від здивування.

— Ні, — заперечує він. — Боюся, що я звичайний вбивця.

— Але чому, чому ти прикидаєшся таким безжальним? — запитую я. — Чому дозволяєш так до себе ставитися?

Він зітхає. Знову підіймає вище заковчені рукави своєї сорочки. Я не можу не стежити за його рухами, мій погляд прикуто до його передпліч. Раптом розумію, вперше, що на ньому немає військових татувань, як на інших солдатах. Цікаво, чому.

— Яка різниця? — запитує у відповідь Варнер. — Люди можуть думати все, що їм заманеться. Я не шукаю їхнього схвалення.

— Тобто тобі байдуже, що люди ставляться до тебе так жорстоко, — тисну далі.

— Я не збираюся нікого вражати, — пояснює він. — Усім байдуже, що зі мною станеться. Я не збираюся заво-

дити друзів чи шукати кохання. Моя робота — вести армію, і це єдине, що я вмію робити добре. Ніхто, — уточнює Варнер, — не пишатиметься моїми справами. Моя мама взагалі не хоче більше мене знати. Батько думає, що я слабкий і жалюгідний. Мої солдати бажають мені смерті. Світ летить у пекло. І найдовші розмови, що в мене були, зараз проходять тут із тобою.

— Що... справді? — запитую я, широко розплющуючи очі.

— Справді.

— І ти довірєш мені всю цю інформацію? — дивуюся я. — Навіщо ділишся зі мною цими секретами?

Несподівано його очі темнішають і скляніють. Варнер дивиться в стіну.

— Не роби цього, — просить він. — Не став запитань, на які вже знаєш відповіді. Я відкривався тобі двічі і за це отримав лише кульове поранення і розбите серце. Не муч мене, — просить Варнер, знову зустрічаючись зі мною поглядом. — Це жорстоко, навіть для такого як я.

— Варнере...

— Я не розумію! — він зривається, нарешті втрачаючи самоконтроль, голос підвищується. — Що *Кент*, — сичить Варнер, випльовуючи це ім'я, — взагалі міг для тебе зробити?

Я настільки шокована, настільки не готова відповідати на це запитання, що вмить стаю безмовна. Я не знаю навіть, що сталося з Адамом, де він може бути, і що чекає на нас у майбутньому. Просто зараз я чіпляюся за надію, що йому вдалося зберегти життя. Що він зараз десь там, виживає всупереч шансам. Просто зараз цього було б досить для мене.

Тому я глибоко вдихаю і намагаюся підібрати правильні слова, правильний спосіб пояснити, що є значно важливіші проблеми, які треба розв'язати, але коли я підводжу погляд, то бачу, що Варнер пильно дивиться на мене,

чекаючи почути відповідь на запитання, яке він — тепер я розумію — щосили намагався стримати. Мабуть, воно роз'їдає його зсередини.

Гадаю, він заслуговує почути відповідь. Особливо після того, що я йому заподіяла.

Тож я глибоко вдихаю.

— Я не знаю, як це пояснити, — починаю. — Він... я не знаю, — витріщаюся на свої руки. — Він був моїм першим другом. Першим, хто поставився до мене з повагою, хто полюбив мене, — затихаю на мить. — Він завжди був до мене добрим.

Варнер здригається. Очі розширюються від здивування.

— Він завжди був до тебе *добрим*?

— Так, — шепочу я.

Варнер регоче, його сміх різкий і нещирий.

— Це неймовірно, — він витріщається на двері, піднімаючи одну руку. — Три минулі дні мене мучило це запитання, я відчайдушно намагався зрозуміти, чому ти віддала себе мені так охоче, а тоді, останньої миті вирвала моє серце. І все це задля якогось, якогось нудного, цілком замінного робота. Думав, що є якась вагома причина, щось таке, чого я не помітив, щось, чого не міг збагнути.

— І я був готовий це прийняти, — зізнається Варнер — Змусив би себе це прийняти, бо вважав, що причини глибокі й поза межами мого розуміння. Я був готовий відпустити тебе, якби ти знайшла когось надзвичайного. Когось, хто б міг збагнути тебе так, як ніколи не зміг би. Бо ти цього заслуговуєш, — каже він. — Я сказав собі, що ти заслуговуєш когось кращого за мене, що ти варта чогось більшого за мої жалюгідні пропозиції, — Варнер хитає головою. — Але це? — говорить він, приголомшено. — Ці слова? Це пояснення? Ти обрала його, бо він був до тебе *добрим*? Бо він дав тобі *милостиню*?

Раптом я відчуваю злість.

Раптом відчуваю приниження.

Я обурена, що Варнер дозволив собі судити моє життя, що він думав, що буде *щедрим*, бо відступив. Я мружуся і стискаю кулаки.

— Це не милостиня, — гиркаю. — Він дбав про мене, а я дбала про нього!

Варнер киває, він невражений.

— Варто було завести пса, люба. Чув, що в них теж є такі якості.

— Не можу в це повірити! — видираюся вгору, підводжуся на ноги і шкодую про це. Мені доводиться чіплятися за каркас ліжка, щоб утриматися. — Мої стосунки з Адамом — не твоя справа!

— Твої *стосунки*? — Варнер заходиться сміхом. Він швидко підходить до мене з іншого боку ліжка й зупиняється на відстані кількох футів. — Які ще стосунки? Він взагалі знає про тебе хоч щось? Він тебе розуміє? Йому відомі твої бажання, твої страхи, те, що ти приховуєш у своєму серці?

— А ти ніби знаєш?

— Ти, бляха, добре знаєш, що так! — він кричить, вказуючи на мене пальцем, звинувачуючи. — І я готовий закласти власне *життя*, що ти і гадки не маєш, яка ти насправді. Ти ходиш навшпиньки навколо цих почуттів, вдаючи перед ним приємну милу дівчину, чи не так? Ти боїшся налякати його. Боїшся сказати йому зайве...

— Ти *нічого* не знаєш!

— О, я знаю, — каже Варнер, кидаючись вперед. — Усе прекрасно розумію. Він сховався у твою тиху й спокійну мушлю. За тим, ким ти *була колись*. Адам гадки не має, на що ти здатна тепер. Що можеш зробити, якщо тебе підштовхнути, — він проводить рукою по моїй шії; підтягує

мене до себе, доки між нашими губами не залишається кілька дюймів.

Що з моїми легенями?

— Ти боягузка, — шепоче Варнер. — Ти хочеш бути зі мною, і це тебе жахає. І ти відчуваєш сором, — продовжує він. — Тобі соромно, що тобі хочеться такого, як я. Правда ж? — Варнер опускає погляд, торкається своїм носом мого, і я можу порахувати міліметри між нашими губами. Я намагаюся зосередитися, намагаюся пригадати, що злюсь на нього, злюсь на щось, але ось його вуста перед моїми, і я не можу перестати міркувати, як збільшити простір між нами.

— Ти хочеш мене, — м'яко каже він, його руки ковзають по моїй спині, — і це тебе *вбиває*.

Я смикаюся назад, вириваюся, ненавиджу своє тіло за те, що воно реагує на нього, за те що ось так розпадається на шматочки. Мої суглоби здаються слабкими, мої ноги втратили кістки. Мені потрібен кисень, потрібен мозок, потрібно знайти свої легені...

— Ти заслуговуєш на більше, ніж милостиню, — завершує Варнер, його груди здіймаються. — Ти заслуговуєш на життя. Ти заслуговуєш на те, щоб бути *живою*, — він пильно дивиться на мене й не кліпає.

— Повертайся до життя, люба. Я буду тут, коли ти прокинешся.

ДЕСЯТЬ

Я прокидаюся лежачи на животі.

Обличчя сховалося в подушках, руки обіймають їхні м'які обриси. Я спокійно кліпаю, розглядаю все навколо затуманеним поглядом, намагаючись пригадати, де я. Мружуся від світла. Волосся падає на моє обличчя, коли я підіймаюся, щоб роззирнутися довкола.

— Добрий ранок.

Я здригаюся без вагомої причини, сідаю надто швидко і притискаю подушку до грудей із так само незрозумілої причини. Варнер стоїть біля підніжжя ліжка повністю одягнений. На ньому чорні штани і тьмяно-зелений светр, який прилягає до його фігури, рукави підкочені до передпліч. У нього ідеальне волосся. Очі насторожені й уважні, неймовірно контрастують із зеленим кольором його одягу. Він тримає чашку, яка парує. Усміхається до мене.

Я знесилено йому махаю.

— Кави? — запитує Варнер, пропонуючи мені чашку.

Витріщаюся на нього, сумніваючись.

— Я ніколи не пила каву.

— Нічого страшного, — говорить він, знизаючи плечима. — Делайло одержимий нею. Правда, Делайло?

Я смикаюся на ліжку і ледь не б'юся головою об стіну позаду.

З кутка кімнати до мене усміхається старший, добрий на вигляд джентльмен. Його тонке каштанове волосся і закручені вуса здаються мені невиразно знайомими, наче я бачила його раніше на базі. Я помічаю, що він стоїть біля візка зі сніданком.

— Приємно з вами офіційно познайомитися, панянку Феррас, — відповідає Делайло. Його голос злегка тремтить, та він зовсім мене не лякає. В очах несподівана щирість. — Кава справді доволі непогана, — каже він. — Я п'ю її щодня. Хоча завжди маю із собою...

— Вершки з цукром, — уриває Варнер, криво усміхаючись, його очі сміються наче з якогось лише йому відомого жарту. — Так. Подумав, що цукор буде зайвим. Люблю гіркий присмак, — він знову кидає погляд на мене. — Але обирати тобі.

— Що відбувається? — запитую.

— Сніданок, — каже Варнер, в очах порожнеча. — Думав, ти зголодніла.

— А нічого, що він тут? — шепочу, добре розуміючи, що Делайло може мене почути. — Що він знає, що я тут?

Варнер киває. І більше нічого не пояснює.

— Гаразд, — кажу. — Спробую каву.

Я повзу по ліжку, щоб дістати чашку, Варнер стежить очима за моїми рухами, переводячи погляд з обличчя на обриси тіла, а тоді дивиться на зім'яті подушки і простирадла під моїми руками і колінами. Зустрічаючись, нарешті, поглядом зі мною, він швидко відводить очі вбік, передаючи мені чашку лише для того, щоб між нами опинилася ціла кімната.

— То скільки відомо Делайло? — запитую, зиркаючи на старшого джентльмена.

— Ти про що? — Варнер зводить брови.

— Ну, він знає, що я йду? — я також зводжу брови. Варнер витріщається. — Ти обіцяв, що витягнеш мене з бази, — нагадую, — тож сподіваюся, що Делайло тут, аби допомогти тобі з цим. Хоча, якщо через це виникне забагато турбот, то я з радістю скористаюся вікном, — схиляю голову. — Минулого разу спрацювало непогано.

Варнер звужує очі й дивиться на мене, його губи перетворюються в тонку нитку. Він киває на візок зі сніданком і все ще сердито витріщається на мене. — Ось як ми витягнемо тебе звідси.

Я давлюся першим же ковтком своєї першої кави:

— Що?

— Це найпростіший і найбільш дієвий спосіб, — каже Варнер. — Ти маленька і мало важиш, і легко вмістишся у тісному просторі, а тканина приховає тебе від чужих поглядів. Я часто працюю у своєму кабінеті, — пояснює він. — Делайло час від часу приносить мені сніданки. Ніхто нічого не запідозрить.

Я дивлюся на Делайло, шукаючи в нього якесь підтвердження.

Він охоче киває.

— Спершу розкажи, як я опинилася тут, — запитую. — Чому б не зробити так само?

Варнер роздивляється одну з тарілок зі сніданком.

— Боюся, цим варіантом ми більше не зможемо скористатися.

— Що ти маєш на увазі? — моє тіло охоплює раптова тривога. — Як ти провів мене сюди?

— Ти була не зовсім при тямі, — каже він. — Нам довелося трохи... пофантазувати.

— Делайло.

Почувши мій голос, старий підводить погляд, вочевидь здивований, що до нього звернулися напяму.

— Так, міс?

— Як вам вдалося провести мене в будівлю?

Делайло зиркає на Варнера, котрий прикував погляд до стіни. Тоді дивиться на мене, і ніяково усміхається.

— Ми, що ж, ми завезли вас всередину, — каже він.

— Як саме?

— Пане, — раптом перебиває Делайло, у його очах благання, щоб Варнер дав йому інструкції.

— Ми пронесли тебе всередину, — пояснює Варнер, тамуючи зітхання, — у мішку для трупів.

Мої кінцівки дерев'яніють від жаху.

— У чому?

— Ти була непритомна, люба. У нас не було вибору. Я не міг безпечно пронести тебе на базу на руках, — Варнер зиркає на мене. — Після битви було багато загиблих, — каже він. — З обох сторін. На мішок із тілом ніхто не звертав уваги.

Я з подивом дивлюся на нього.

— Не турбуйся, — усміхається Варнер. — Я зробив у ньому дірки.

— Ти такий турботливий, — кидаю я.

— Це справді був прояв турботи, — чую голос Делайло. Я дивлюся на нього і бачу, що він витріщається на мене, вражений моєю поведінкою. — Наш командир рятував ваше життя.

Я здригаюся.

Втуплюю погляд у чашку з кавою, щоки починають паленіти. Раніше ніхто не слухав моїх із Варнером розмов. Цікаво, який вигляд наше спілкування має збоку.

— Усе гаразд, лейтенанте, — говорить Варнер, — вона завжди злиться, коли лякається. Це такий захисний механізм. Думка про те, що доведеться вміститися в такому обмеженому просторі, мабуть, викликала в неї напад клаустрофобії.

Раптом я дивлюся вгору.

Варнер пильно дивиться на мене, у глибині його очей невимовне розуміння.

Постійно забуваю, що він здатний відчувати емоції, що Варнер завжди може сказати, що я насправді відчуваю. А ще він знає мене досить добре, аби підібрати усьому контекст.

Я для нього абсолютно прозора.

І принаймні зараз я за це вдячна.

— Звісно, пане, — каже Делайло. — Вибачте.

— Прийми душ і переодягнися, — просить мене Варнер. — Я залишив твої речі у ванній — жодних суконь, — жартує він, стримуючи усмішку. — Ми зачекаємо тут. Нам із Делайло треба дещо обговорити.

Киваю, виплутуюся з ліжка і спинаюся на ноги. Смикаю низ своєї футболки, раптом почуваюся збентеженою, що стою тут перед двома військовими така скуйовджена і кошлата.

Якусь мить я витріщаюся на них.

Варнер махає в бік дверей ванної кімнати.

Йдучи, беру із собою каву, думаючи про те, хто такий цей Делайло і чому Варнер йому довіряє. Я думала, він казав, що усі його солдати бажають йому смерті.

От якби послухати, про що вони говоритимуть, але вони мовчать, чекаючи, поки я зачиню за собою двері.

ОДИНАДЦЯТЬ

Я швидко приймаю душ, але обережно, щоб вода не потрапила на волосся. Я вже мила його вчора ввечері, та й надворі сьогодні прохолодно; не хочу застудитися в дорозі, якщо ми вирушимо. Хоча складно не піддатися спокусі і не затриматися у Варнеровій ванній кімнаті, насолоджуючись гарячою водою, надовше.

Я хутко одягаюся, хапаю складені речі, які Варнер залишив на полиці для мене. Темні джинси і м'який темно-синій светр. Чисті шкарпетки і білизна. Новенькі кросівки.

Розміри ідеальні.

Інакше і не могло бути.

Я так багато років не носила джинси, що спершу тканина здається дивною на дотик. Вони сидять надто щільно, вони надто вузькі; мені доводиться зігнути коліна, щоб трохи розтягнути джинс. Урешті я почуваюся комфортно потому, як натягаю светр. Хоча мені не вистачає мого костюма, у тому, щоб носити справжній одяг, є щось приємне. Ані вишуканих суконь, штанів-карго, ані спандексу. Прості джинси і светр, наче звичайна людина. Якась дивна реальність.

Зиркаю у дзеркало, кліпаючи на своє відображення. Якби ж я мала чим зав'язати волосся; перебуваючи

в Омега-Пойнті, я звикла, що можу прибрати волосся з обличчя. Я відвернулася, смиренно зітхнувши, сподіваючись розпочати цей день якомога раніше. Та, коли починаю двері, до мене долинають голоси.

Я завмираю на місці. Прислухаюся.

— ... впевнені, що це безпечно, пане?

Говорить Делайло.

— Пробачте, — швидко каже старий. — Не хотів здатися зухвалим, але я не можу не турбуватися...

— Усе буде добре. Переконайся лише, що наші війська не патрулюють територію. У нас буде щонайбільше кілька годин.

— Так, пане.

Тиша.

Тоді...

— Джульєтто, — кличе Варнер, і я мало не падаю в унітаз. — Виходь, люба. Підслуховувати нечемно.

Я повільно виходжу з ванної кімнати, обличчя розчервонілося від гарячої води і сорому, що мене застукали за таким дитячим злочином. Несподівано я не можу знайти, куди подіти руки.

Варнер насолоджується моїм збентеженням.

— Готова рушати?

Ні.

Ні, не готова.

Мене охоплюють надія й жах, і мені доводиться нагадувати собі, що треба дихати. Я не готова поглянути в обличчя смерті, не готова зіштовхнутися з тим, що усіх моїх друзів знищили. Звісно, що ні.

Але:

— Так, звісно, — кажу я вголос.

Я готуюся прийняти правду, у будь-якій можливій формі.

ДВНАДЦЯТЬ

Варнер мав рацію.

Провезти мене через Сектор 45 було значно простіше, ніж я уявляла. Нас ніхто не помітив, а місця під візком насправді було досить, щоб я могла там зручно всістися.

Коли Делайло відгорнув одну зі скатертин, я зрозуміла, що нам все вдалося. Я швидко озираюся довкола, помічаючи броньовані машини, що стоять у цьому величезному просторі.

— Хутко, — шепоче Делайло. Він рухається до найближчого броньовика. Я дивлюся, як зсередини відчиняються двері. — Швидше, міс. Не можна, щоб вас побачили.

Я починаю вилазити з візка.

Вистрибую з-під нього, мчу у відчинені двері броньовика і залажу на сидіння. Двері зачиняються за мною, я розвертаюся і бачу Делайло, він заплющує очі від занепокоєння. Броньовик рухається.

Я мало не падаю вперед.

— Не підіймайся і пристебнися, люба. Ці броньовики проєктували не задля комфорту.

Варнер усміхається, дивлячись вперед, на руках чорні шкіряні рукавиці, тіло закутане в сталеву-сіре пальто. Я вмощуюся на сидінні, намацую ремені і пристібаюся.

— То ти знаєш, як туди дістатися? — запитую.

— Звісно.

— Але твій батько сказав, що ти нічого не пам'ятаєш про Омега-Пойнт.

Варнер оглядається, в очах сяє усмішка.

— Як зручно для нас обох, що я відновив свої спогади.

— Гей, а як взагалі тобі вдалося вийти? — цікавлюся. — Як тобі вдалося пройти повз охорону?

Він знижує плечима.

— Сказав їм, що маю дозвіл покидати свою кімнату.

Я вражено дивлюся на нього.

— Ти серйозно?

— Дуже.

— Як ти знайшов дорогу? — допитуюся. — Припустімо, тобі вдалося проминути охорону. Але те місце як лабіринт: я постійно губилася, навіть проживши там місяць.

Варнер перевіряє дисплей на панелі приладів. Натискає якісь кнопки й активує якісь незрозумілі для мене функції.

— Коли мене принесли, я був не зовсім непритомний, — пояснює він. — І я змусив себе пильнувати вхід. Щосили намагався запам'ятати яскраві орієнтири. А ще я відстежував час, який знадобився, щоб донести мене від входу до медичного корпусу, а потім від медичного корпусу до моєї кімнати. І щоразу, коли Кастл водив мене у вбиральню, — продовжує він, — я вивчав усе, що мене оточує, намагаючись оцінити, наскільки далеко я від виходу.

— Отже, — хмурюся, — ти міг захиститися від охорони і спробувати втекти раніше. Чому ти цього не зробив?

— Я вже тобі сказав, — говорить Варнер. — Ці обмеження стали дивною розкішшю. Я зміг наздогнати кілька недоспаних тижнів. Мені не довелося працювати чи мати справу з військовими питаннями. Але найочевидніша відповідь: я залишився, — завершує він, видихаючи, — тому що так міг щодня бачити тебе.

— Ох.

Варнер сміється, а тоді раптово мружиться.

— Ти ж ніколи не хотіла бути там, правда?

— Про що ти?

Він хитає головою.

— Якщо тобі вдасться вижити, — розмірковує Варнер, — ти не зможеш бути байдужою до свого оточення. Ти не можеш залежати від інших, щоб вони про тебе дбали.

Ти не можеш припустити, що хтось інший зробить все правильно.

— Про що ти говориш?

— Тобі байдуже, — говорить він. — Ти була там, провела місяць під землею разом із тими повстанцями з надприродними здібностями, які висловлювали великі, високі ідеї щодо порятунку світу, а ти кажеш, що не могла зорієнтуватися. Це тому, що тобі було байдуже, — каже Варнер. — Ти не хотіла брати в цьому участь. А якби й взяла, то не прагнула дізнатися якомога більше про свій новий дім. Ти була б не в собі від захвату. Натомість ти вирішила бути апатичною. Байдужою.

Я роззявляю рота, щоб заперечити, але не встигаю.

— Я не звинувачую тебе, — пояснює він. — Їхні цілі були нереалістичні. Мені байдуже, наскільки гнучкі твої кінцівки чи скільки предметів ти можеш рухати силою думки. Якщо не зрозумієш свого супротивника, а ще гірше, якщо недооцінюватимеш свого супротивника, ти програєш, — Варнер стискає щелепи. — Я намагався тобі пояснити, — злиться він, — що Кастл поведе вашу групу на різанину. А він був надто оптимістичним, щоб бути справжнім лідером, надто сповненим надії, щоб логічно оцінювати шанси, що склалися проти нього, і надто сліпим, щоб справді зрозуміти, що посіпаки «Відродження» роблять з опозицією.

— У «Відродженні», — веде далі Варнер, — не зацікавлені у підтримці образу добра. Цивільні для них звичайні раби, не більше. Вони жадають влади, — каже він мені, — і їм хочеться, аби їх розважали. Вони не зацікавлені у вирішенні проблем. Їм хочеться лише бути впевненими, що їм достатньо комфортно, поки ми копаємо собі могили.

— Ні.

— Так, — наполягає Варнер. — Усе саме так. Решта для них лише жарт. Тексти, артефакти, мови. Вони прагнуть

залякати людей, тримати їх у покорі і позбавити їх індивідуальності — загнати їх у стадо, сформувавши особливий хід думок, які не слугуватимуть жодній меті, а лише виконуватимуть їхні. Ось чому вони можуть і придушують усі повстанські рухи. І це факт, який твої друзі зрозуміли не до кінця. А тепер, — резюмує він, — вони поплатилися через своє невігластво.

Варнер зупиняє броньовик.

Вимикає двигун.

Відчиняє двері з мого боку.

Та я досі не готова з цим зіштовхнутися.

ТРИНАДЦЯТЬ

Тепер кожен зможе знайти Омега-Пойнт. Будь-який мешканець, будь-який цивільний, будь-хто з достатнім зором зможе сказати, де розташований великий кратер Сектору 45.

Варнер мав рацію.

Я повільно відстібаю ремінь, навпомацки шукаючи дверну ручку. Відчуття таке, наче рухаюся крізь туман, ніби мої ноги виліпили зі свіжої глини. Я неправильно розраховую висоту броньовика і провалююся внікуди.

Ось воно.

Порожня, безплідна ділянка землі, в якій я впізнаю територію навколо Омега-Пойнту; Кастл розповідав нам, що ця земля колись буяла від зелені і рослинності. Він казав, що це ідеальний сховок для Омега-Пойнту. Але то було до того, як все почало змінюватися. До того, як змінилася погода і рослинам довелося боротися за те, щоб рости. Тепер тут цвинтар. Скелети від дерев, вітри, що завивають, холодна щільна земля присипана тонким шаром снігу.

Омега-Пойнту більше немає.

Тепер тут величезна діра в землі близько милі в діаметрі і п'ятдесят футів глибиною. Вирва з нутрощами, смертю та уламками, що застигли після трагедії. Роки зусиль, стільки часу та енергії витратили на одну конкретну мету: план порятунку людства.

Стерли за ніч.

Порив вітру залазить під мій одяг, обвиваючи мої кістки. Крижані пальці ледь відчутно підіймаються по моїх ногах, стискають кулаками коліна й тягнуть; раптом я не можу зрозуміти, чому і досі стою. Моя кров застигла, вона крихка. Мої руки затуляють мені рот, і я не знаю, хто їх туди поклав.

Щось важке лягає мені на плечі. Пальто.

Озираюся і бачу, що Варнер дивиться на мене. Він простягає пару рукавиць.

Я беру рукавиці і натягаю їх на свої замерзлі пальці, дивуючись, чому досі не прокинулася, чому досі ніхто не підійшов до мене й не сказав, що все гаразд, що це лише поганий сон, що все буде добре.

Почуваюся так, ніби мене вичерпали зсередини, наче хтось витягнув ложкою всі важливі для функціонування органи, залишивши мене ні з чим, залишивши в мені лише порожнечу, цілковиту й повну зневіру. Бо це неможливо.

Омега-Пойнт.

Зникло.

Повністю знищили.

—ДЖУЛЬЕТТО, ЛЯГАЙ...

ЧОТИРНАДЦЯТЬ

Варнер кидає мене на землю якраз тієї миті, коли повітря пронизує звук пострілу.

Варнер накриває мене руками, притискаючи мене до грудей, прикриваючи своїм тілом, як щитом, від будь-якої

невідомої небезпеки, в яку ми щойно потрапили. Моє серце б'ється так гучно, що я ледве чую голос Варнера, котрий говорить мені на вухо:

— З тобою все добре? — шепоче він, міцніше притискаючи до себе.

Я намагаюся кивнути.

— Не піднімайся, — просить Варнер. — Не рухайся.

Я і не планую. Мовчу.

— ВІДІЙДИ ВІД НЕЇ, НІКЧЕМНИЙ МІШОК ЛАЙНА...

Я застигаю.

Цей голос. Я знаю цей голос.

Чую, як наближаються кроки, як вони хрустять по снігу, льоду і бруду. Варнер послаблює обійми, я розумію, що він збирається дістати пістолет.

— Кенджі... ні... — намагаюся закричати, але мій голос глушить сніг.

— ПІДВЕДИСЯ! — реве Кенджі, наближаючись. — Вставай, боягузе!

Я починаю панікувати по-справжньому.

Варнер торкається своїми губами мого вуха:

— Я зараз повернуся.

Як тільки намагаюся заперечити, Варнерова вага щезає. Його тіла немає. Він зник.

Я підводжуся на ноги, роззираючись.

Мій погляд падає на Кенджі.

Він стоїть на місці, збентежений, й уважно сканує простір, а я настільки рада його бачити, що не можу непокоїтися зараз через Варнера. Я от-от розплачуся. Пищу ім'я Кенджі.

Він зосереджує свій погляд на мені.

Кидається вперед, скорочуючи відстань між нами, і хапає мене в такі люті обійми, що практично перетискає мій кровообіг.

— Свята срака, радий тебе бачити, — говорить він, захекуючись, і стискає мене міцніше.

Я чіпляюся за нього, приголомшена, відчуючи неймовірне полегшення. Я заплющую очі, не в змозі стримати сльози.

Кенджі відступає, щоб подивитися мені в очі, його обличчя сяє від болю і радості.

— Що, в біса, ти тут робиш? Я думав, ти *мертва*...

— Я думала, що *ти* мертвий!

Він замовкає. Усмішка зникає з його обличчя.

— Де, в біса, подівся Варнер? — питає він, роздивляючись довкола. — Ти ж була з ним? Я ж не втратив глузд?

— Так, слухай, мене сюди привіз Варнер, — пояснюю якомога спокійніше, сподіваючись загасити в його очах лютю, — але він не хоче битися. Варнер розповів, що сталося з Омега-Пойнт, та я йому не повірила, тож попросила дати мені докази...

— Це правда? — запитує Кенджі, в очах такий гнів, якого раніше ніколи не бачила. — Він прийшов показати тобі, що вони зробили? Показати тобі, скільки людей він УБИВ! — Кенджі відривається від мене, його трясє від люті. — Варнер сказав, скільки там було дітей? Він сказав, скількох наших чоловіків і жінок зарізали, як худобу, через нього? — Кенджі замовкає, важко дихаючи. — Він це тобі розповів? — запитує Кенджі знову, а тоді кричить у простір: «ВИХОДЬ ДАВАЙ, ХВОРИЙ ПОКИДЬКУ!

— Кенджі, ні...

Але він іде, мчить так швидко, що перетворюється на маленьку цятку вдалині. Я знаю, він зараз сканує величезний простір, щоб знайти Варнера, і мені треба втрутитися, я мушу його зупинити, але не знаю як...

— Не рухайся.

Чую, як Варнер шепоче мені на вухо, його руки міцно обхоплюють мої плечі. Я намагаюся розвернутися, але він тримає мене на місці.

— Я сказав, не рухайся.

— Що ти р...

— Тссс, — просить він. — Мене ніхто не бачить.

— *Що?* — витягнувши шию, намагаючись подивитися, що там позаду мене, але вдарюся головою у Варнерове підборіддя. У його *невидиме* підборіддя.

— Ні, — відчуваю, що задихаюся, — не чіпай його...

— Дивися вперед, — шепоче Варнер. — Нікому з нас не буде краще, якщо хтось побачить, як ти говориш із людиною-невидимкою.

Я дивлюся перед собою. Кенджі більше немає в полі зору.

— Як? — запитую Варнера. — Як тобі вдалося...

Варнер знижує позаду мене плечима.

— Відколи ми провели експеримент із твоєю силою, я почуваюся інакше. Коли зрозумів, як оволодівати вміннями інших, мені стало легше вирізняти їх. Як-от зараз, — пояснює він. — Почуваюся так, наче можу буквально потягнутися вперед і торкнутися твоєї енергії. Із Кенджі було так само просто. Він стояв он там. Мої інстинкти виживання взяли гору.

Це звучить жахливо, і я не можу стриматися, щоб не панікувати. Варнер здатний так легко проектувати свою силу. Без навчання. Без практики.

Він може встановлювати зв'язок із моїми здібностями та використовувати їх, як йому заманеться.

Це недобре.

Варнерові руки міцніше стискають мої плечі.

— Що ти робиш? — шепочу.

— Я намагаюся зрозуміти, чи можу передати цю силу тобі, чи можу пропустити її через себе і зробити невидимими

нас обох, та, гадаю, що мені це не до снаги. Коли я беру чийсь енергію, то *можу* її використовувати, а от поділитися нею не можу. І коли я звільню її, то вона може повернутися лише до свого власника.

— Як тобі вдалося так багато дізнатися? — запитую вражено. — Кілька днів тому ти цього не знав.

— Я практикувався, — зізнається Варнер.

— Але як? Із ким? — мовчу. — Ох.

— Так, — продовжує він. — Було неймовірно, що ти залишилася зі мною. З різних причин, — Варнер прибирає руки з моїх плечей. — Я непокоївся, що завдам тобі шкоди твоєю ж силою. Не був певен, чи зможу поглинути її і не використати випадково проти тебе. Але, гадаю, ми знешкодили одне одного, — каже він. — Поглинаючи чийсь енергію, я можу тільки віддати її назад.

Я не дихаю.

— Ходімо, — каже Варнер, — Кенджі повертається, і я не зможу довше утримувати його енергію. Треба звідси вибиратися.

— Я не можу піти, — відповідаю йому, — не можу просто покинути Кенджі, тільки не так...

— Він спробує мене вбити, люба. І можу тебе запевнити, що не стоятиму склавши руки, якщо хтось вирішить влаштувати замах на моє життя. Тож якщо не хочеш дивитися, як я його застрелю, пропоную якнайшвидше забратися звідси. Відчуваю, що він повертається назад.

— Ні. Ти можеш йти. Мені теж *варто* піти. Але я залишуся тут.

Варнер завмирає позаду мене.

— Що?

— Іди, — прошу його. — Тобі треба рушати в житлові модулі, тобі є чим там зайнятися. Йди. А я залишуся тут.

Мушу дізнатися, що сталося з рештою, і рухатися далі від цієї точки.

— Ти просиш мене залишити тебе тут, — вимовляє він, намагаючись приховати свій шок. — У невизначеності.

— Так, — погоджуюся. — Я не піду, доки не отримаю відповіді. І ти маєш рацію. Кенджі спершу стрілятиме, а тоді вже ставитиме запитання, тож буде краще, якщо ти підеш. Поговорю з ним, спробую розповісти про те, що сталося. Можливо, потім ми зможемо працювати разом...

— Що?

— Необов'язково ми маємо бути удвох, — уточнюю. — Ти казав, що хочеш допомогти мені вбити твого батька і повалити «Відродження», так?

Потилицею я відчуваю, як Варнер повільно киває.

— Гаразд. Отже, — набираю в легені повітря, — я приймаю твою пропозицію.

Варнер напружується.

— Ти приймаєш мою пропозицію.

— Так.

— Ти розумієш, що ти кажеш?

— Я цього не казала б, якби не розуміла. Не впевнена, що зможу зробити це без тебе.

Я відчуваю, як із нього виривається подих, як сильно б'ється його серце об мою спину.

— Але я мушу знати, кому ще вдалося вижити, — наполягаю. — Тоді ми зможемо працювати в групі. Так ми будемо сильнішими, та й у всіх нас буде одна мета...

— Ні.

— Це єдиний спосіб...

— Мені час йти, — каже Варнер, розвертаючи мене до себе, — Кенджі майже тут. — Він кладе в мою долоню твердий пластиковий предмет. — Активуй цей пейджер, —

просить Варнер, — коли будеш готова. Носи його із собою, і я знатиму, де тебе знайти.

— Але...

— Маєш чотири години, — говорить він. — Якщо за цей час не вийдеш на зв'язок, то вважатиму, що ти потрапила в якусь небезпеку, і знайду тебе сам, — Варнер досі тримає мою руку, притискаючи пейджер до долоні. Від того, що тебе торкається хтось, кого ти не можеш побачити, зносить дах. — Ти зрозуміла?

Я киваю, лише раз. Гадки не маю, куди дивитися.

А тоді завмираю, кожна клітинка мого тіла стає водночас гарячою й холодною, бо він торкається своїми губами задньої поверхні моїх пальців, роблячи один ніжний, ледь відчутний рух, а коли він відходить, починаю хитатися, сп'яніло і невпевнено.

Коли я знову починаю відчувати землю під ногами, то чую знайомий звук електричного розряду й розумію, що Варнер від'їжджає.

А я залишаюся наодинці з думкою про те, на що взагалі щойно погодилася.

П'ЯТНАДЦЯТЬ

Кенджі прямує до мене, його очі палають.

— Де, в біса, він подівся? Ти бачила, куди він пішов?

Хитаю головою, підходжу ближче, беру його за руку, щоб зосередити його погляд на собі.

— Поговори зі мною, Кенджі. Розкажи, що сталося, де всі?

— Немає *ycix*! — різко кидає він, вириваючи руку. — Омега-Пойнту більше немає, нічого більше немає, *нічого...* — Кенджі падає на коліна, заточуючись вперед, і заривається чолом у сніг. — Я думав, ти також мертва, я думав...

— Ні, — я набираю повні легені повітря. — Ні, Кенджі, — вони не можуть бути мертвими, не усі...

Не Адам.

Не Адам.

Будь ласка будь ласка будь ласка лише не Адам.

Я покладала надто великі сподівання на сьогоднішній день.

Брехала собі.

Насправді я не повірила Варнеру. Я не повірила в те, що все може бути настільки погано. Але тепер, побачивши правду і відчувши муки Кенджі, реальність усього, що сталося, гупнула мене так сильно, що мені здається, наче я провалююся у власну могилу.

Я падаю колінами на землю.

— Будь ласка, — кажу я, — будь ласка, скажи, що є й інші... Адам має бути живим...

— Я виріс тут, — каже Кенджі.

Він мене не слухає, а я не впізнаю цей грубий, зболений голос. Хочу, щоб повернувся старий Кенджі, той, хто вмів брати на себе відповідальність, той, хто вмів дати всьому раду. Переді мною зараз не він.

Цей Кенджі жахає мене.

— Тут було все моє життя, — продовжує він, дивлячись у бік кратера, де колись був Омега-Пойнт. — Це місце... усі ці люди... — Кенджі задихається, — вони були моєю сім'єю. Моєю єдиною сім'єю...

— Кенджі, благаю... — пробую потрусити його. Хочу, щоб він вирвався зі свого горя, поки я теж йому не піддалася. Нам треба вийти з відкритого простору, і лише зараз я починаю розуміти, що йому байдуже. Він *хоче* наражати себе на небезпеку. *Хоче* боротися. *Хоче* померти.

Не можу допустити, щоб це сталося.

Зараз хтось має взяти контроль над цією ситуацією, і цілком імовірно, що я можу виявитися єдиною, хто на це здатен.

— Вставай, — гиркаю, голос звучить різкіше, ніж хотілося. — Тобі треба встати і перестати поводитися так безрозсудно. Ти знаєш, що тут ми в небезпеці, тож нам треба рухатися. Де ти живеш? — я беру його за руку і тягну на себе, але він не піддається. — Вставай! — кричу знову. — Вста....

Раптом я пригадую, що значно сильніша, ніж Кенджі взагалі колись може бути. Я майже усміхаюся від цієї думки.

Заплющую очі і фокусуюся, намагаючись пригадати усе, чого мене вчив Кенджі, усе, що вивчила про контроль своєї сили, як підключатися до неї за необхідності. Я витратила чимало років на те, щоб все розкласти по полицках і замкнути за сімома замками, тож зараз мені треба час, щоб пригадати, що там на мене щось чекає. І в мить, коли я пригадую, відчуваю, як сила наповнює мене. Це чиста сила, настільки потужна, що я почуваюся непереможною.

Я різко підіймаю Кенджі із землі і перекидаю через своє плече.

Я.

Я це роблю.

Звісно, з Кенджі виривається потік найбільш нецензурних слів, які мені колись доводилося чути. Він б'є мене ногою, але я цього майже не відчуваю; обережно огортаю його своїми руками, стримуючи силу, щоб не розчавити його. Він сердиться, але принаймні Кенджі знову лається. Це щось знайоме.

Я перериваю його потік лайки:

— Скажи мені, де ти зараз живеш, — запитую я, — і зберися. Ти не можеш зараз втратити самовладання.

Кенджі мовчить.

— Гей, емм, вибач, що турбую, але я шукаю свою подругу, — пояснює він. — Бачила її? Вона тендітна й маленька, часто плаче і надто заглиблюється у свої емоції...

— Замовкни, Кенджі.

— Ой, заждіть! — вигукує він. — Та *це ж ти*.

— Куди ми йдемо?

— Коли ти поставиш мене на ноги? — протестує Кенджі, йому більше не весело. — Але з твого задку відкривається прекрасний краєвид, тож якщо ти не заперечуєш, щоб я витріщався...

Я кидаю його без зайвих роздумів.

— Господи боже, Джульєтто, що за фігня...

— Який краєвид тепер перед твоїми очима? — стою над його розпластаним тілом, схрестивши руки на грудях.

— Ненавиджу тебе.

— Підводься, будь ласка.

— Коли ти цього навчилася? — бурчить він, спинаючись на ноги і потираючи спину.

Я заковую очі. Примружуюсь, дивлячись удалечінь. Нічого й нікого в полі зору, поки що.

— Я не вчилася.

— Ну, звісно, — розуміє Кенджі. — У цьому є сенс. Перекинути дорослого чоловіка через плече — це ж так легко. Це лайно стає для тебе природним.

Я знижую плечима.

Кенджі тихо посвистує.

— А яка ж ти самовпевнена стала.

— Ага, — я прикриваю очі від холодного сонячного світла. — Гадаю, мене зіпсував час, проведений у твоєму товаристві..

— Та ти що, — вигукує він, плескаючи в долоні, збайду-жіло. — Вставай, принцесо. Оце ти акторка.

— Я і так стою.

— Це жарт такий, розумака.

— Куди ми йдемо? — запитую знову і починаю йти, не обираючи якийсь конкретний напрямок. — Мені правда треба знати, куди ми прямуємо.

— Нерегульовані землі, — Кенджі йде в ногу зі мною, беручи мене за руку й показуючи шлях. Ми відразу стаємо невидимими. — Це єдине місце, яке спало нам на думку.

— Нам?

— Так. Це старе житло Адама, пригадуєш? Там я вперше... Я зупиняюся, важко дихаючи. Я стискаю руку Кенджі, він видирається з цих лещат і сипле лайкою, як зазвичай, роблячи нас знову видимими.

— Адам досі живий? — запитую я, шукаючи його очі.

— Звісно, що він ще живий, — Кенджі зиркає на мене з осудом і потирає руку. — Ти що не чула нічого, що я тобі розповідав?

— Але ж ти сказав, що всі мертві, — роблю глибокий вдих. — Ти сказав...

— Усі мертві, — повторює Кенджі, риси його обличчя знову загострюються. — В Омега-Пойнті нас було більше сотні. Залишилося лише дев'ятеро.

ШІСТНАДЦЯТЬ

— Хто? — запитую я і відчуваю, як стискається серце. — Кому вдалося вижити? Як?

Кенджі тяжко зітхає, проводячи обома руками по волоссю й дивлячись у якусь точку позаду мене.

— Тобі що, список дати? — запитує він. — Чи хочеш знати, як все сталося?

— Я хочу знати усе.

Кенджі киває. Дивиться вниз, стає на грудку снігу. Тоді знову бере мене за руку, і ми йдемо, двоє невидимих дітей посеред порожнечі.

— Гадаю, — зрештою говорить Кенджі, — у певному сенсі ми маємо дякувати тобі за те, що ми досі живі. Бо якби

ми не пішли тебе шукати, то, можливо, загинули б на полі бою з усіма іншими.

Він вагається.

— Ми з Адамом помітили, що ти дуже швидко зникла, і коли нам вдалося пробитися на передову, виявилось, що ми запізнилися. Ми були десь за двадцять футів і бачили лише як тебе тягнули в броньовану машину, — Кенджі хитає головою. — Ми не могли побігти за тобою, — завершує він, — ми намагалися зробити все, щоб нас не застрелили.

Слухаючи це, я чую, що його голос стає глибшим, похмурішим.

— Тож ми вирішили знайти альтернативний шлях, уникаючи головних доріг. Ми спробували прослідкувати за тобою до бази, бо думали, що тебе повезли туди. Але як тільки ми туди дісталися, то наштовхнулися на Кастла, Лілі, Іана й Алію, котрі якраз звідти поверталися. Їм вдалося успішно виконати власну місію; вони продерлися у Сектор 45 і викрали Вінстона й Брендана. Кастл знайшов їх напівмертвими, — тихо пояснює Кенджі.

Він різко вдихає.

— А тоді Кастл розказав, що вони чули, поки були на базі — війська готувалися завдати авіаудару по Омега-Пойнту. Вони збиралися скинути бомби на весь периметр, сподіваючись, що якщо вдарять із достатньою вогневою міццю, то вся підземна територія завалиться сама по собі. Ніхто не зміг би врятуватися, і все, що ми створили, було б знищено.

Бачу, як він напружується.

На мить ми зупиняємося, і я відчуваю, що Кенджі смикає мене за руку. Я пірнаю в холод і вітер, намагаючись боротися з погодою та його словами.

— Найімовірніше, вони вибили інформацію про розташування Омега-Пойнту в наших людей під час бою, — розмірковує він. — Перш ніж їх вбити, — Кенджі хитає головою. — Ми знали, що маємо небагато часу, але ми були так близько до бази, що мені вдалося вкрати один армійський броньовик. Ми завантажилися та рушили прямісінько в Пойнт, сподіваючись вчасно всіх витягнути. Та десь глибоко в серці, мені здається, я відчував, що це не спрацює. Літаки вже були над нашими головами. Вже летіли на завдання.

Несподівано він сміється, і від цього йому, здається, боляче.

— І якимсь божевільним дивом ми перехопили Джеймса майже за милю. Йому вдалося непомітно вийти, він прямував до поля бою. Бідолашний хлопчина з переляку замочив свої штани, але сказав, що втомився пасти задніх. Сказав, що хоче битися пліч-о-пліч зі своїм братом, — голос Кенджі напружується.

— А найбожевільніше в цьому те, — продовжує він, — що, якби Джеймс залишився в Пойнті, як ми йому сказали, бо думали, що там він буде у безпеці, він загинув би з усіма іншими, — Кенджі злегка сміється. — І все. Ми нічого не могли вдіяти. Ми мали стояти там і спостерігати, як на плід тридцятирічної роботи скидають бомби, вбиваючи занадто молодих і занадто старих, всіх, хто не міг боротися, а тоді вирізають на полі бою решту нашої команди, — він стискає мою руку. — Я приходжу сюди щодня, — мовить Кенджі, — сподіваючись, що хтось з'явиться. Сподіваючись знайти щось таке, що можна буде забрати із собою, — у його голосі бринять емоції, і Кенджі замовкає. — І ось бачу тебе. Це все здається нереальним.

Я стискаю його пальці, цього разу ніжно, і притуляюся ближче.

— З нами все буде добре, Кенджі. Я обіцяю. Триматимемося разом. Ми пройдемо через це.

Кенджі витягає свою руку з моєї і, обіймаючи, кладе на плече, а тоді міцно притискає до себе.

— Що з тобою сталося, принцесо? Ти якась інакша, — помічає він із ніжністю в голосі.

— Змінилася на гірше?

— На краще, — усміхається Кенджі. — Наче ти нарештї втілила в життя свій великий дівчачий план.

Я сміюся вголос.

— Я серйозно, — наполягає він.

— Що ж, — замовкаю. — Іноді зміни на краще, чи не так?

— Точно, — погоджується Кенджі, — гадаю, так воно і є, — він вагається. — То... ти скажеш мені, що сталося? Бо, коли я бачив тебе востаннє, тебе клали на заднє сидіння армійського броньовика, а сьогодні вранці ти з'являєшся тут власною персоною, така свіжа і чиста, в сліпучо-білих кросівках і поряд із Варнером, — веде далі він, відпускаючи моє плече і знову беручи за руку. — Не треба бути генієм, щоб зрозуміти, що це лайно не має жодного сенсу.

Я роблю глибокий вдих, щоб заспокоїтися. Дивно не бачити перед собою Кенджі, здається, наче я збираюся зізнаватися вітру.

— Андерсон мене застрелив, — зізнаюся я.

Кенджі завмирає поряд зі мною. Чую, як він важко дихає.

— Що?

Я киваю, хоч він мене і не бачить.

— Мене не повезли назад на базу. Солдати відвезли мене до Андерсона; він чекав в одному з будинків на нерегульованій території. Гадаю, йому хотілося побути зі мною наодинці, — повідомляю я Кенджі, обережно пропускаючи інформацію про Варнерову маму. Це надто

особисті секрети, і не мені ними ділитися. — Андерсон жадав помсти, — кажу я натомість, — за те, що я зробила з його ногами. Він став калікою. Востаннє, коли я бачила його, він ходив із палицею. Та я не встигла зрозуміти, що коїться, бо він дістав пістолет і застрелив мене. Вистрелив прямісінько в груди.

— Бляха, — мовить Кенджі різко вдихаючи.

— Я добре все це пам'ятаю, — я вагаюся. — Як помирала. Я ніколи не відчувала такого болю. Не могла кричати, бо легені чи то розірвалися, чи наповнилися кров'ю. Не знаю. Я лежала там, намагаючись дихати, сподіваючись, що смерть не зволікатиме. І весь час, — уточнюю, — весь час продовжувала думати про те, що змарнувала своє життя, бо була боягузкою, думала куди це мене привело. І я знала, що якщо отримаю другий шанс, то все зроблю інакше. Я пообіцяла собі, що припиню нарешті боятися.

— Ну так, усе це дуже душевно, — погоджується Кенджі, — але як, бляха, тобі вдалося вижити після пострілу в серце? — дивується він, чекаючи почути відповідь. — Ти мала би бути мертвою.

— Ох, — я злегка прокашлююся. — Емм, що ж, мене Варнер врятував.

— Бути цього не може.

Я намагаюся не засміятися.

— Серйозно, — повторюю, витративши хвилину, щоб пояснити, що там були дівчата і що Варнер використав їхню силу для мого порятунку. Що Андерсон кинув мене помирати і як Варнер забрав мене із собою на базу, заховав і допоміг відновитися. — І до речі, — повідомляю я Кенджі, — Соня і Сара майже напевне живі. Андерсон забрав їх із собою у столицю, хоче змусити їх служити особистими цілительками. Він вже, мабуть, змусив їх підлікувати йому ноги.

— Добре, знаєш що, — Кенджі затихає і стискає мої плечі, — тобі треба трохи пригальмувати, бо ти виливаєш зараз на мене забагато інформації, і тобі треба почати розповідати все спочатку, бо хочу, щоб ти розказала геть усе, — говорить він, підвищуючи голос. — Що, в біса, відбувається? Дівчата досі живі? І що ти маєш на увазі, кажучи, що Варнер перемістив їхню силу в тебе? Як, в дідька, це можливо взагалі?

Я йому розповідаю.

Зрештою, я розповідаю йому те, в чому завжди хотіла зізнатися. Я розповідаю йому правду про Варнерову здатність і про те, як Кенджі поранили біля їдальні тієї ночі. Розказую йому, що Варнер і не здогадувався, на що здатний, і те, як я дозволила йому тренуватися на собі в тунелі, поки всі були в медичному крилі. Як удвох ми провалилися крізь підлогу.

— Свята срака, — шепоче Кенджі. — То цей недоумок намагався мене вбити.

— Ненавмисно, — зазначаю я.

Кенджі бурмоче щось непристойне собі під ніс.

Й оскільки я нічого не сказала про Варнерів неочікуваний візит до мене тієї ночі, я розповідаю Кенджі, як Варнер втік, і що Андерсон чекав на сина, щоб застрелити мене. Бо Андерсон знав, як Варнер ставиться до мене, і хотів його за це покарати. Ось що я розповідаю Кенджі.

— Чекай, — уриває мене Кенджі. — Тобто він знав, як Варнер до тебе *ставиться*? Ми всі знали, як до тебе ставиться Варнер. Він хотів використати тебе як зброю, — узагальнює Кенджі. — Це зовсім не одкровення. Я гадав, його батько тільки радий через це.

Я завмираю.

Забула, що це досі секрет. Що я не розкривала правду про свій зв'язок із Варнером. Бо так Адам міг запідозрити,

що Варнер має до мене щось більше за професійний інтерес, тож я нікому не розповідала ані про інтимні моменти з Варнером, ні про наші з ним розмови.

Я важко ковтаю...

— Джульєтто, — звертається Кенджі, у його голосі бринить засторога, — ти більше не можеш тримати в собі це лайно. Розкажи мені, що сталося.

Я відчуваю, як земля йде з-під ніг.

— Джульєтто...

— Він закоханий у мене, — шепочу я. Раніше я ніколи не промовляла це вголос, навіть собі не зізнавалася. Гадаю, я сподівалася, що зможу це ігнорувати. Приховати це. Зробити так, щоб це зникло, щоб Адам ніколи не дізнався.

— Він... чекай, що?

Я набираю повітря в легені. І несподівано почуваюся виснаженою.

— Благаю, скажи, що ти жартуєш, — просить Кенджі.

Я хитаю головою, забувши, що він мене не бачить.

— Ого.

— Кенджі, я...

— Це тааак дивно. Я завжди підозрював, що Варнер божевільний. Розумієш про що я? — сміється Кенджі. — Але тепер, тепер я не маю жодних сумнівів.

Я широко розплющую очі, і починаю сміятися, шокована. Сильно штурхаю його в невидиме плече.

Кенджі знову сміється, йому весело, та водночас він не вірить у почуте. Кенджі набирає в груди повітря.

— Ну добре, чекай, звідки ти взагалі знаєш, що він у тебе закоханий?

— Тобто звідки?

— Ну, він тебе на побачення зводив, чи що? Купив тобі цукерки, написав якийсь гівняний віршик? Варнер не схожий на ніжного коханця, якщо розумієш, про що я.

— Ох, — прикусую щоку. — Ні, нічого такого не було.

— Тоді що?

— Він просто... сказав мені.

Кенджі зупиняється так різко, що я мало не падаю.

— Він не міг.

Я не знаю, що на це відповісти.

— Варнер справді вимовив ці слова? Тобі? Тобто дивлячись тобі просто в очі?

— Так.

— То... то... то... зажди, то він сказав тобі, що кохає тебе... а ти що відповіла? Що? — Кенджі приголомшено чекає на відповідь. — Дякую?

— Ні, — я придушую зніяковіння, надто добре пам'ятаючи, що я підстрелила Варнера, почувши це вперше. — Тобто я не... я не знаю, Кенджі, зараз це все здається мені дуже дивним. Я досі не з'ясувала, що з цим робити, — мій голос перетворюється на шепіт, — Варнер дуже... наполегливий, — згадую я, долаючи потік спогадів, мої емоції стікаються в єдине безумство.

Його поцілунки на моєму тілі. Мої штани на підлозі. Від його палких зізнань у мене підгинаються коліна.

Я замружую очі, відчуваючи жар, почувуючись занадто нестійкою, усе надто несподівано.

— Ну це один зі способів, — бурмоче Кенджі, вириваючи мене з мрій. Я чую, як він зітхає. — То Варнер досі не здогадується, що Кент його брат?

— Ні, — кажу я, почувуючись в одну мить, цілком розсудливою.

Брати.

Брати, котрі ненавидять один одного. Брати, котрі хочуть один одного вбити. І я поміж ними. Боже милий, що коїться з моїм життям?

— І вони обидва можуть торкатися тебе?

— Так. Але... ні, не зовсім, — я намагаюся пояснити. — Адам... насправді не може до мене торкатися. Тобто не зовсім може... — я замовкаю. — Це складно. Йому треба активно працювати і тренуватися, щоб протидіяти моїй силі. А от Варнер... — я хитаю головою, витріщаючись на свої невидимі ноги, поки ми йдемо, — Варнер може торкатися мене без жодних наслідків. Моя сила ніяк на нього не впливає. Він просто поглинає її.

— Свята срака, — за мить лається Кенджі. — Чорт, чорт, чорт. Це, бляха, зносить дах.

— Я знаю.

— То, гаразд... ти кажеш, що Варнер врятував твоє життя? Що він впросив дівчат зцілити тебе? А тоді сховав тебе у своїй кімнаті і піклувався про тебе? Годував, дав тобі одяг, і, бляха, дозволив спати у своєму ліжку?

— Так.

— Так. Добре. Мені досі складно в це повірити.

— Я знаю, — погоджуюся знову, цього разу роздратовано зітхаючи. — Але він правда не той, ким ви його вважаєте. Я знаю, що Варнер здається божевільним, але насправді він дуже...

— Ого, чекай... ти що, *захищаєш* його? — в голосі Кенджі вчувається шок. — Ми зараз говоримо про чувака, котрий замкнув тебе і намагався зробити з тебе особистого військового *раба*?

Я хитаю головою. Хотіла б я пояснити усе, що сказав мені Варнер, і не здаватися наївною, легковажною ідіоткою.

— Це не так, — зітхаю. — Насправді він не хотів використовувати мене... — я намагаюся пояснити.

Кенджі заливається сміхом.

— Хай йому грець, — каже він. — Ти справді повірила йому. Купилася на все це лайно, яке він тобі згодував...

— Ти його не знаєш, Кенджі, це не чесно...

— Господи, — він зітхає, знову сміючись. — Ти справді намагаєшся переконати мене в тому, що я не знаю чоловіка, котрий вів мене в бій? Він, бляха, був моїм командиром, — каже мені Кенджі. — Я точно знаю, хто він...

— Я не намагаюся сперечатися з тобою. І я не очікую, що ти зрозумієш...

— Сміховинно, — говорить Кенджі і хрипить від чергового нападу сміху. — Ти справді не доганяєш?

— Не доганяю що?

— Пфф, оце Кент *лютуватиме*, — несподівано розуміє він, радісно протягуючи останнє слово. Кенджі починає хихотіти.

— Чекай, що? Яким боком тут Адам?

— Ти усвідомлюєш, що не запитувала про нього? — пауза. — Я щойно переказав тобі справжнісіньку сагу про все те лайно, що з нами сталося, а ти тільки «О, добре, класна розповідь, бро, дякую, що поділився». Ти не нажахана і не поцікавилася, чи поранений Адам. Ти не запитала, що з ним сталося і як він взагалі поживає, особливо зважаючи на те, що він вважає тебе *мертвою* і всяке-такє.

Несподівано мене починає нудити. Я зупиняюся. Почуваюся приниженою і винною винною винною...

— Ти просто стоїш тут, *захищаєш* Варнера, — веде далі Кенджі. — Хлопця, котрий намагався *вбити Адама*, і поводишся так, наче Варнер твій друг. Наче він нормальний чувак, якого просто трохи неправильно зрозуміли. Ніби всі на цій клятій планеті помиляються, ніби ми всі просто купка заздрісних мудаків, які здатні лише засуджувати його і ненавидіти за миловидне личко.

Сором обпалює мою шкіру.

— Я не ідіотка, Кенджі. Я маю причини так казати.

— Ну звісно, і я, мабуть, просто так кажу, що ти гадки не маєш, про що говориш.

— Як знаєш.

— Не кажи мені «як знаєш»...

— Як знаєш, — відповідаю я знову.

— Господи, — кидає у простір Кенджі. — Гадаю, ця дівчина хоче, щоб їй добряче надерли дупу.

— Тобі не вдалося б цього зробити, навіть якщо б їх було в мене десять.

Кенджі заходиться сміхом:

— Це що, виклик?

— Попередження, — відповідаю.

— Ох, то тепер ти мені погрожуєш? Наша плаксуня навчилася погрожувати?

— Заткнися, Кенджі.

— *Заткнися, Кенджі*, — повторює він, плаксивим голосом, передражнюючи мене.

— Нам ще довго йти? — запитую я надто голосно, почувуюся роздратованою і тому намагаюся змінити тему.

— Майже прийшли, — кричить він у відповідь, різко карбуючи слова.

Ми мовчимо кілька хвилин.

Тоді:

— То... чому ти йдеш пішки? — запитую я. — Хіба ти не казав, що маєш броньовик?

— Ага, — каже Кенджі, зітхаючи, сварка миттю вщухає. — Насправді у нас їх аж два. Кент сказав, що вкрав один, коли ви втекли вперше, він досі стоїть у його гаражі.

Звісно.

Як я могла забути?

— А я люблю ходити, — продовжує Кенджі. — Не треба турбуватися, що хтось мене побачить, і завжди сподіваюся, що йдучи пішки зможу помітити щось, що проґавив би, якби був за кермом. Досі сподіваюся, — каже він, у його голосі знову вчувається напруження, — що нам

вдається знайти ще когось зі своїх, що хтось десь там ховається.

Я знову стискаю руку Кенджі, притискаючись до нього ближче.

— Я теж, — шепочу.

СІМНАДЦЯТЬ

Адамове житло точнісінько таке, яким я його запам'ятала.

Ми з Кенджі вислизаємо з підземного паркінгу і проходимо кілька сходових прольотів, щоб дістатися верхніх рівнів. Несподівано я починаю нервувати так сильно, що майже втрачаю здатність говорити. Я вже двічі оплакувала втрату своїх друзів, і часточка мене відмовляється в це вірити. Але це правда. Так і є.

Я побачу Адама.

Побачу Адамове обличчя.

Він буде *справжнім*.

— Вони винесли двері, коли шукали нас уперше, — розповідає Кенджі, — тож двері добряче переклинило — довелося навалювати на них купу меблів, щоб вони не відчинилися, але тоді вони застрягли вже з іншого боку, тож... щоб їх відчинити може знадобитися трохи часу. А загалом ця місцина слугувала нам надійним прихистком. Тут досі є запаси харчів і працює вся сантехніка, бо Кент проплатив послуги на рік вперед. Загалом, нам дуже пощастило, — говорить він.

Я киваю, бо надто боюся розкривати рота. Раптом мені пригадується ранкова кава, й від цього починає крутити в животі, я починаю тремтіти з голови до п'ят.

Адам.

Скоро я побачу Адама.

Кенджі грюкає у двері.

— Відчиняйте, — кричить він. — Це я.

Якусь хвилину чую лише тяжкі рухи, скрип дерева, скрегіт металу і кілька ударів. Я бачу, як трясеться дверна рама, хтось із того боку смикає двері, намагаючись їх розблокувати.

І от двері відчиняються. Так повільно, що я міцно стискаю кулаки, щоб втримати рівновагу.

У дверях стоїть Вінстон.

Витріщається на мене.

— Бляха, — лається він.

Вінстон знімає свої окуляри — я помічаю, що вони скручені до купи скотчем — і кліпає, дивлячись на мене. Його обличчя в синцях і побоях, нижня губа розпухла, на ній відкрита рана. На лівій руці пов'язка, долоню обмотали бинтом.

Я злегка усміхаюся до нього.

Вінстон хапає Кенджі за сорочку і тягне його вперед, все ще пильно дивлячись на мене.

— У мене знову галюцинації? — запитує він. — Бо я, бляха, буду дуже розлючений, якщо виявиться, що це знову галюцинації. *Трясця*, — вигукує Вінстон, не дочекавшись відповіді від Кенджі, — якби я хоч трохи уявляв, наскільки струс мозку паскудна штука, то за першої-ліпшої нагоди вистрелив би собі в обличчя...

— Це не галюцинації, — уриває його Кенджі, сміючись. — Впусти нас.

Вінстон досі приголомшено кліпає, дивлячись на мене широко розплющеними очима, та все ж відходить, щоб ми могли увійти. Та як тільки я переступаю поріг, то поринаю в інший світ, в абсолютно інший набір спогадів. Це дім Адама. Перше місце, де я знайшла притулок. Перше місце, де відчула себе у безпеці.

А тепер тут повно народу, це місце надто тісне, щоб вмістити стільки великих тіл. Кастрл і Брендан, Лілі, Іан, Алія і Джеймс — усі вони застигли на місці, не докінчивши своєї розмови. Усі вони витріщаються на мене, не вірячи своїм

очам. Я вже збираюся щось сказати, намагаюся дібрати прийнятні слова, щоб сказати щось своїм єдиним побитим і скаліченим друзям, та з маленької кімнатки, яка раніше належала Джеймсу, виходить Адам. Він щось тримає в руках, заглиблений у власні думки, не помічаючи, як несподівано змінилася обстановка.

А тоді він підводить погляд.

Адам розтуляє губи, ніби збираючись щось сказати, але те, що він ніс, раптом падає на підлогу, розбиваючись на друзки з таким гуркотом, що усі вмить повертаються до життя.

Адам приголомшено дивиться на мене, втупившись поглядом у моє обличчя, він тяжко дихає, на обличчі швидко змінюються різні емоції. Він здається наполовину нажаханим, напівсповненим надії. Або ж він нажаханий через надію.

Розуміючи, що мушу почати розмову першою, я раптом усвідомлюю, що гадки не маю, що сказати.

Біля мене з'являється Кенджі, на його обличчі розпливається широка усмішка. Він обіймає мене, поклавши руку на плече. Стискає. Каже:

— Дивіться-но, кого я знайшов.

Адам перетинає кімнату, але якось дивно, наче у сповільненій зйомці, наче усе це не насправді. У його очах стільки болю.

Я почуваюся так, наче мене з усієї сили вдарили в живіт.

Але ось він, просто навпроти мене, проводить руками по моєму тілу, наче хоче пересвідчитися, що я справжня, що неушкоджена. Він вивчає моє обличчя, мої риси, він занурює пальці у моє волосся. Тоді, раптом, Адам, здається, визнає, що я не примара, не нічний кошмар, і так швидко тягне мене до себе, що у відповідь я встигаю лише хапнути ротом повітря.

— Джульєтто, — каже він видихаючи.

Його серце сильно б'ється біля мого вуха, руки міцно мене обіймають, і я тану в цих обіймах, насолоджуючись

теплим затишком, знайомістю його тіла, його запаху, його шкіри. Я обіймаю його, ковзаючи своїми руками по його спині, міцно його притискаючи, я навіть не підозрюю, що по моему обличчю течуть сльози, доки він не відступає, щоб поглянути мені в очі. Адам каже, щоб я не плакала, каже, що все добре, що все буде гаразд, та я знаю, що все це брехня, та все одно це до біса приємно чути.

Він знову роздивляється моє обличчя, його руки обережно гладять мене по потилиці, але так, щоб не торкатися шкіри. Від спогаду моє серце починає різко колоти.

— Не можу повірити, що ти тут насправді, — каже Адам, його голос ламається. — Не вірю, що все це відбувається насправді...

Кенджі прокашлюється.

— Гей... друзі? Ваша дика пристрасть може здатися меншим дещо вульгарною.

— Я не малий, — говорить Джеймс, явно ображено, — і я не думаю, що це вульгарно.

Кенджі розвертається.

— І тебе не бентежить оце тяжке дихання? — він кидає в наш бік якийсь незрозумілий жест.

Я рефлексивно відстрибую від Адама.

— Ні, — каже Джеймс, схрещуючи руки. — А тебе?

— Загалом я відчуваю огиду.

— Б'юся об заклад, що ти не називав би це вульгарщиною, якби йшлося про тебе.

Довга пауза.

— Слушне зауваження, — зрештою каже Кенджі. — То, може, пошукаєш мені якусь панянку в цьому гівняному секторі. Згодиться будь-яка від вісімнадцяти до тридцяти п'яти, — він тицяє в Джеймса. — То як, допоможеш мені?

Здається Джеймс сприймає цей закид надто серйозно. Він кілька разів киває.

— Гаразд, — погоджується він. — Як щодо Алії? Чи Лілі? — запитує Джеймс, миттю вказуючи на інших жінок у кімнаті.

Кенджі кілька разів розтуляє і стуляє рота, а тоді каже: — Та ні, малий, дякую. Вони мені як сестри.

— Дуже мило, — каже Лілі, звертаючись до Кенджі, і я розумію, що вперше чую її голос. — Б'юсь об заклад, щоб отримати будь-яку жінку, тобі досить сказати їй, що вона тобі як сестра. Б'юся об заклад, жінки шикуються в чергу, щоб потрапити до тебе в ліжко, недоумку.

— Як грубо, — Кенджі схрещує руки.

Джеймс сміється.

— Бачиш, із чим доводиться мати справу? — скаржитися йому Кенджі. — Для Кенджі немає кохання. Я тільки даю, даю, даю і не отримую нічого натомість. Мені потрібна жінка, котра цінуватиме усе це, — пояснює він, вказуючи на своє тіло. Він явно перебільшує, сподіваючись розважити Джеймса своєю сміховинністю, і зусилля його винагороджуються. Кенджі, мабуть, їхнє єдине джерело сміху у цьому тісному просторі, тож я замислююся, чи не тому він щодня вирушає в дорогу сам. Можливо, йому треба час, щоб посумувати в тиші, в місці, де ніхто не очікує, що він буде смішним.

Моє серце калатає, поки вагаюся, думаючи, наскільки Кенджі має бути важко тримати себе в руках попри бажання розпастися на частинки. Сьогодні я вперше побачила цей його бік, і це здивувало мене більше, ніж я очікувала.

Адам стискає моє плече, і я розвертаюся обличчям до нього. У нього ніжна й змучена усмішка, очі сповнені болем і радості.

Та з усього, що я зараз відчуваю, найсильнішим є біль.

На плечах кожного у цій кімнаті лежить важкий тягар. Короткі миті легковажності розбивають загальний морок, що огортає цей простір, але щойно жарти вщухають, повертається

горе. Хоча я знаю, що маю сумувати за втраченими життями, я не розумію, як це зробити. Для мене усі вони незнайомці. А я тільки-но почала розвивати стосунки із Сонею і Сарою.

Та озираючись довкола, розумію, що почуваюся так лише я. На обличчях своїх друзів помічаю сліди втрати. Бачу смуток, що зачаївся в їхніх речах, осів на їхніх насуплених бровах. І щось у глибині моєї свідомості дошкуляє мені, розчаровує мене, говорить мені, що я мушу бути однією з них, що я мушу бути такою ж пригніченою, як і вони.

Але це не так.

Я не можу більше бути тою дівчиною.

Багато років я жила у постійному страху від себе самої. Мої сумніви побралися зі страхом і засіли у моїй голові, звівши там замки, заснувавши королівство і взявши владу наді мною, зменшуючи мою волю до шепоту, перетворюючи мене на поступливу невільницю, надто налякану, щоб не слухатися, надто налякану, щоб не погоджуватися.

Мене скували, перетворили на бранку у власній голові.

Та, зрештою, мені вдалося звільнитись.

Так, я відчуваю сум через наші втрати. Мене охоплює жах. Та водночас я прагну діяти. Соня й Сара досі живі, з ласки Андерсона. Їм досі треба наша допомога. Тож я не знаю, як можна сумувати, коли в мені клекотить лише неблагання рішучість щось зробити.

Я більше не боюся страху і не дозволю йому собою керувати.

Нехай страх вчиться боятися мене.

ВІСІМНАДЦЯТЬ

Адам веде мене до дивану, але шлях нам заступає Кенджі.

— Ще матимете час, обіцяю, — каже він, — але зараз нам треба налаштуватись на одну хвилину, роззнайомитися,

обмінятися люб'язностями, але робити це треба швидко, бо в Джульетти є інформація, яку мають почути усі.

Адам переводить погляд від Кенджі до мене.

— Що відбувається?

Я повертаюся до Кенджі:

— Ти про що?

Він заковує очі. Відводить погляд і каже:

— Присядь, Кенте.

Адам відходить назад, лише на кілька кроків, його допитливість бере гору, але Кенджі вже пхає мене наперед. Тож я опиняюся посеред крихітної кімнати. Усі пильно дивляться на мене, наче я от-от дістану кролика з рукава.

— Кенджі, що...

— Аліє, ти ж пам'ятаєш Джульетту, — починає Кенджі, киваючи в бік стрункої білявки, котра сидить у дальньому кутку кімнати. Вона усміхається мені у відповідь і швидко відводить погляд, червоніючи без будь-якої причини. Я її пам'ятаю, це вона зробила мені кастети — ті хитромудрі штуки, які одягала поверх рукавиць щоразу, коли ми йшли в бій. Насправді я ніколи не придивлялася до неї, і тепер розумію чому — вона намагається бути невидимою. Ніжна, миловидна дівчина з добрими карими очима і, як виявилось, виняткова дизайнерка. Цікаво, як вона розвинула цю навичку.

— Лілі, ти маєш пам'ятати Джульетту, — говорить Кенджі. — Ми разом вдерлися на склади, — він зиркає на мене. — Пригадуєш, так?

Я киваю. Широко усміхаюся до Лілі. Насправді я не дуже добре її знаю, але мені подобається енергія, що від неї лине. Вона жартівливо салютує мені, усміхаючись, а її пружні коричневі кучері спадають їй на обличчя.

— Дякую, що не померла. Паскудно бути тут єдиною дівчиною.

Білява голова Алії різко сіпається, та дівчина одразу ж щільніше забивається у свій куток.

— Вибач, — каже Лілі, та докорів сумління на її обличчі практично не видно. — Я хотіла сказати, єдиною дівчиною, котра розмовляє. Боже, скажи, що ти любиш поговорити, — звертається вона до мене.

— О, вона базікає без упину, — каже Кенджі, кидаючи на мене погляд. — І лається, як матрос.

— Я не лаюся, як...

— Брендан, Вінстон, — уриває мене Кенджі, махаючи в бік двох хлопців на дивані. — Цих двох немає потреби відрекомендувати, але сама бачиш, що тепер вони дещо інакші, — каже він. — Дивися! Ось, що сталося, коли сила трансформації стала заручницею купки садистських виродків, — він змахує рукою в їхній бік, його сарказм супроводжує крива посмішка. — Тепер вони схожі на антилоп гну. Але знаєш, що я, наприклад, нагадую клятого короля. Тож це гарні новини.

Вінстон вказує на моє обличчя. Очі його злегка розфокусовані, і перш ніж щось сказати, йому доводиться кілька разів кліпнути.

— Ти мені подобаєшся. Дуже добре, що ти не померла.

— Підтримую, друже, — Брендан плескає Вінстона по плечу, але усміхається він до мене. У нього досі дуже світлі блакитні очі і білосніжно-біле волосся. А ще в нього величезна рана, що тягнеться від правої скроні до лінії щелепи, і, здається, вона тільки починає затягуватися. Гадки не маю де ще його поранило. Що іще Андерсон зробив із ним і Вінстоном. По моєму тілу пробігає холодок.

— Приємно знову тебе бачити, — мовить Брендан, мене завжди дивував його британський акцент. — Вибач за непрезентабельний вигляд.

Я усміхаюся до них обох.

— Я така рада, що ви всі живі.

— Іан, — говорить Кенджі, вказуючи на довготелесого хлопця, котрий примостився на бильці дивана. Іан Санчес. Він був у моїй збірній команді, коли ми увірвалися на склад, та, що важливіше, я знаю, що він один із чотирьох хлопців, яких колись викрали люди Андерсона. Він, Вінстон, Брендан і ще один, Еморі.

Нам вдалося повернути Іана та Еморі, а Брендана з Вінстоном — ні. Пригадую, Кенджі розповідав, що після повернення Іана та Еморі, вони зовсім не розуміли, що з ними, не могли зарадити навіть дівчата, котрі допомагали їх лікувати, тож їм знадобився якийсь час, щоб прийти до тями. Тепер Іан на вигляд цілком нормальний, але він пережив жахливі речі. Еморі у кімнаті не було.

Я ковтнула, усміхаючись Іану і сподіваючись, що він розцінить цю усмішку як жест підтримки.

Він у відповідь не усміхається.

— Як тобі вдалося вижити? — запитує Іан без жодного вступу. — Ти не схожа на ту, з кого душу витрусили, без образ, але я тобі не довіряю.

— От ми і підійшли до цієї частини, — каже Кенджі, уриваючи Адама ще до того, як той встигає щось заперечити, щоб мене захистити. — Обіцяю, в неї є надійне пояснення. Я вже знаю всі подробиці, — він зиркає на Іана, але тому, здається, байдуже. Він досі витріщається на мене, підвівши одну брову, наче кидає мені виклик.

Я схиляю голову й уважно його роздивляюся.

Кенджі клацає пальцями перед моїм обличчям.

— Зосередься, принцесо, мені вже стає нудно, — він роззирається, шукаючи, чи не прогавили ми когось. — Джеймсе, — каже він, його погляд зупиняється на перекошеному обличчі мого єдиного десятирічного друга, — хочеш сказати щось Джульетті перш ніж ми почнемо?

Джеймс дивиться на мене, його ясно-сині очі контрастують із пісочно-білявим волоссям. Він знижує плечима.

— Я завжди знав, що ти жива, — просто каже він.

— Це правда? — питає Кенджі, сміючись.

Джеймс киває.

— У мене було передчуття, — каже він, стукаючи себе по голові.

Кенджі шкіриться.

— У такому разі це все. Перейдімо до справи.

— А як же Ка... — починаю я, але завмираю, помічаючи сліди тривоги, що з'являються і зникають на обличчі Кенджі.

Мій погляд зупиняється на Каствлі, я пильно дивлюся на нього вперше, відколи тут опинилася.

Погляд Каствла розфокусований, брови насуплені, ніби він потрапив у нескінченну розмову із самим собою, і ця розмова його розчаровувала, руки зчеплені на колінах. Волосся розпатлане, більше немає ідеального хвостика на потилиці, пасма звисають на обличчя і падають в очі. Він неголений і на вигляд такий, ніби його тягнули по багнюці; ніби він сів у це крісло, коли зайшов, і відтоді не вставав.

Очевидно, що з нас усіх Каствлу дісталось найдужче.

Омега-Пойнт був його життям. Його мрії були в кожній цеглині, у кожній луні, що відбивалася в тому місці. І за одну ніч він втратив усе. Свої сподівання, своє бачення майбутнього, цілу спільноту, яку він прагнув збудувати. Свою єдину сім'ю.

Усе зникло.

— Він тяжко все це переживає, — шепоче мені Адам, і я лякаюся його присутності, не усвідомлюючи, що він знову стоїть поряд. — Каствл такий вже якийсь час.

Моє серце розривається.

Я намагаюся зустрітися поглядом із Кенджі, намагаюся вибачитися без слів, сказати йому, що я все розумію. Але

він не дивиться на мене. Йому знадобилося трохи часу, щоб зібратися, і лише тоді я розумію, наскільки тяжко він все це переживає. Справа не тільки в Омега-Пойнті. І не в тому, що він втратив усіх, не тому, що всю його працю знищили.

Справа у Кастлі.

Кастл був для Кенджі як батько, його найближчим соратником, його найдорожчим другом.

А тепер він перетворився на оболонку себе колишнього.

Моє серце важчає від болю Кенджі; якби ж я могла допомогти. Якось зарадити. Тієї ж миті я обіцяю собі, що зроблю це.

Я зроблю все, що зможу.

— Добре, — плескає в долоні Кенджі, кілька разів киває і робить глибокий вдих, перш ніж вимовити наступне: — Всім тепло й затишно? Добре? Чудово, — він знову киває. — А тепер я розкажу вам історію про те, як нашії подрузі Джульетті вистрілили в серце.

ДЕВ'ЯТНАДЦЯТЬ

Усі витріщаються на мене.

Кенджі щойно закінчив переказувати їм деталі, які почув від мене, прискіпливо уникаючи тої частини, де Варнер зізнається мені в коханні, і я мовчки дякую йому за це. Попри те, що я сказала Адамові, що нам не варто бути разом, між нами досі нависає щось нез'ясоване. Намагалася рухатися далі, намагалася відмежуватись від нього, бо так хотіла його захистити; але по тому як мені довелося оплакувати його різними способами, я більше не знаю, як взагалі увімкнути відчуття.

Я гадки не маю, що він про мене думає.

Нам з Адамом стільки треба обговорити; та я не хочу, щоб однією з тем став Варнер. Він завжди був для нас

непростою темою, особливо тепер, коли Адам знає, що вони брати. Та я не маю настрою для суперечок, принаймні не у перший день свого повернення.

Утім, очевидно, що цієї розмови не вдасться уникнути.

— *Варнер* тебе врятував? — запитує Лілі, не намагаючись приховати свій шок і огиду. Навіть Алія підводиться і пильно дивиться на мене, прикипівши своїм поглядом до мого обличчя. — Нащо, в біса, він взагалі це зробив?

— Бляха, забудьте про це, — встряє Іан. — Що робитимемо з тим, що Варнер може вкрасти наші сили?

— У тебе немає сил, — каже Вінстон, — тож тобі нема про що турбуватися.

— Ти знаєш, про що я, — кидає Іан, його шия червоніє. — Такому психопату небезпечно мати такі здібності. Він мене до всирачки лякає.

— Він не психопат... — я намагаюся сказати, але у кімнаті вибухає какофонія голосів, кожен з яких прагне, щоб почули саме його.

— Що все це значить?

— ...небезпека?

— То Соня й Сара досі *живі*?

— ...справді бачила Андерсона? Який він?

— Але чому він взагалі...

— ... добре, але це не...

— ТИХО, — уриває всіх Адам. — Де він, в біса, *зараз*? — Варнер розвертається і дивиться мені в очі. — Ти сказала, Варнер привіз тебе сюди, щоб показати, що сталося з Омега-Пойнтом, але коли з'явився Кенджі, то псих просто зник, — пауза, — так?

Я киваю.

— То... що? — запитує він. — Уже все? Він просто пішов собі? — Адам крутиться, дивлячись на кожного. — Народ, він знає, що принаймні один із нас досі живий!

І пішов він, мабуть, щоб підготуватися і вигадати, як ви-
манити решту... — Адам замовкає, хитає головою, трясє
нею. — Бляха, — лається він собі під ніс. — ОТ ЛАЙНО.

Усі одночасно замовкають. Нажахані.

— Ні, — швидко кажу я, підіймаючи обидві руки, — ні...
він цього не зробить...

На мене розвертається вісім пар очей.

— Варнер не думає про ваше вбивство. Йому не подо-
бається «Відродження». А ще він ненавидить свого батька...

— Про що ти говориш? — насторожено уриває мене
Адам. — Варнер — *тварина*...

Я кілька разів вдихаю й видихаю, щоб заспокоїтися.
Мушу пам'ятати, що вони зовсім не знають Варнера, що
вони зовсім не чули його версії історії; треба пам'ятати, які
думки були в мене лише кілька днів тому.

Варнерові одкровення ще такі свіжі. Я не знаю, як його
правильно захищати чи як улагодити ці кардинально різ-
ні враження про нього; раптом я відчуваю, що злюся на
нього і його дурні напади, злюся за те, що він взагалі по-
ставив мене в таке становище. Якби він не здавався хво-
рим, схибленим психом, мені б не довелося зараз за нього
заступатися.

— Він *хоче* повалити «Відродження», — намагаюся
пояснити я. — А ще він хоче вбити Андерсона...

У кімнаті вибухає ще гучніша дискусія. Крики, епітети,
усе зводиться до того, що мені ніхто не вірить, усі вважають
мене божевільною, всім здається, що Варнер промив мені
мізки; вони думають, що він убивця, який замкнув мене
і намагався використати для мордування людей.

І загалом вони не помиляються. Але в цих версіях є пев-
ні неточності.

Мені так відчайдушно хочеться сказати їм, що вони все
розуміють неправильно.

Ніхто з них не знає правду, і вони не дають мені жодного шансу на пояснення. І от я вже збираюся щось сказати на власний захист, та ловлю боковим зором погляд Іана.

Він сміється з мене.

Вголос, плескаючи рукою по коліну, закинувши голову назад, радісно завиває, насміхаючись із моєї, як йому здається, дурості, і раптом я починаю сумніватися у собі і у Варнерових словах.

Я замружую очі.

А й справді, звідки мені знати, що йому можна довіряти? Звідки мені знати, що він мене не обманює, як робив це завжди? Він же сам мені про це казав.

Мене дістала ця невизначеність. Я страшенно втомила-ся від цього.

Але я кліпаю, і хтось витягає мене з натовпу, тягне до дверей Джеймсової спальні, точніше до комори, яка була йому за спальню. Адам заштовхує мене всередину і зачиняє двері, ховаючи божевілля позаду нас. Він тримає мене за руки і дивиться в очі з дивною спопеляючою уважністю, від якої мені стає моторошно.

Я у пастці.

— Що відбувається? — запитує він. — Чому ти захищаєш Варнера? Після того, що він із тобою зробив, ти мала б його ненавидіти... ти мала би бути розлюченою...

— Я не можу, Адаме, я...

— Тобто ти *не можеш*?

— Я... усе не так просто, — хитаю головою, намагаючись пояснити те, що пояснити неможливо. — Я не знаю, що про нього думати. Багато чого розумію неправильно. Багато чого не можу зрозуміти зовсім, — я опускаю очі. — Він... — вагаюся, борючись із думками.

Не знаю, як сказати правду і не здаватися брехухою.

— Я не знаю, — зрештою кажу, витріщаючись на свої долоні. — Я просто не знаю. Він... він не такий поганий, як я вважала.

— Ого, — шоковано видихає Адам. — *Він не такий поганий, як ти вважала.* Він не такий поганий, як ти вважала? Як взагалі він може бути кращим, ніж ти *вважала*?

— Адаме...

— Про що, бляха, ти *думала*, Джульетто?

Я дивлюся на нього. Він не може приховати виразу огиди на обличчі.

Панікую.

Треба знайти спосіб все пояснити, навести незаперечний приклад, дати докази, що Варнер насправді не той, ким я його вважала, і водночас я впевнена, що Адам втратив впевненість у мені, він мені більше не вірить і не довіряє. Починаю метушитися.

Він розтуляє рота, щоб щось сказати.

Та я його випереджаю.

— Пригадуєш день, коли я плакала в душі і ти мене там знайшов? Потому як Варнер змусив мене замучити хлопця?

Адам вагається, а тоді повільно й неохоче киває.

— Це одна з причин, чому я його так ненавиділа. Я думала, що він справді привів у ту кімнату хлопця, думала, що він вкрав чиюсь дитину, щоб подивитися, як я її катуватиму. Це було так підло, так огидно, так жахливо. Я думала він не-люд. Абсолютне зло. Але... це було не насправді, — шепочу я.

Адам дивиться спантеличено.

— То була симуляція, — намагаюся пояснити. — Варнер сказав, що то була симуляційна кімната, а не катівня. Він сказав, що все це відбувалося у моїй уяві.

— Джульетто, — каже Адам. Зітхає. Відводить погляд, дивиться кудись позаду мене. — Про що ти говориш? Звісно, то була симуляція.

— Що?

Адам сміється, і сміх його якийсь збентежений.

— Ти знав, що це все не насправді? — запитую я.

Він пильно дивиться на мене.

— Але коли ти знайшов мене, то сказав, що я не винна, ти сказав мені, що чув про те, що сталося, і що то була не моя провина.

Адам проводить рукою по волоссю й опускає її на шию.

— Я думав, ти засмутилася через те, що розвалила стіну, — говорить він. — Знав, що симуляції бувають до біса страшні, але думав, що Варнер попередив тебе про це. Я гадки не мав, що ти зайдеш туди і думатимеш, що все відбувається насправді, — на мить він міцно заплющує очі. — Думав, ти засмутилася, бо дізналася, що маєш цю нову скажену здатність. І через поранених у результаті військових.

Я приголомшено кліпаю.

Увесь цей час маленька часточка мене досі трималася за сумніви, вірила, що катівня могла бути справжньою, і Варнер просто збрехав мені. Знову.

Але тепер я отримала підтвердження від Адама.

Я почуваюся розгубленою.

Адам хитає головою.

— Не вірю, що цей покидьок таке з тобою зробив, — каже він.

Я опускаю погляд.

— Варнер скоїв багато всього божевільного, — кажу я, — але він справді думав, що так допомагає мені.

— Але він тобі не допомагав, — каже Адам, він знову лютує. — Він *катував* тебе...

— Ні. Це неправда, — зосереджую погляд на тріщині в стіні. — Якось він мені таки допоміг, — вагаюся перш ніж зустрітися поглядом з Адамом. — Тоді в симуляційній кімнаті я вперше дозволила собі розлютитися. Ніколи не

розуміла, на що здатна, не уявляла, що здатна бути такою сильною, до того моменту.

Я відводжу погляд.

Стискаю і розтискаю кулаки.

— Варнер одягнув маску, — кажу я. — Він вдає із себе хворого, безсердечного монстра, але він... я не знаю... — замовкаю, мій погляд фокусується на чомусь, чого я насправді не бачу. Гадаю, це якийсь спогад. Варнерова усмішка. Його ніжна рука, що витирає мої сльози. — *Усе добре, з тобою все добре*, — втішає він мене. — Він справді...

— Я не... — Адам відходить, видаючи якесь дивне тремтливие зітхання, — не знаю, як мені це зрозуміти, — говорить він невпевнено. — Варнер... що? Він тепер тобі подобається? Ви тепер друзі? З тим самим чуваком, який намагався мене вбити? — він ледь приховує біль у голосі. — Варнер підвісив мене над конвеєрною стрічкою на бійні, Джульєтто. Чи ти про це вже забула?

Я здригаюся. Опускаю голову від сорому.

Я справді забула про це.

Забула, що Варнер мало не вбив Адама, що він вистрелив у нього на моїх очах. Він вважав Адама зрадником, для нього він був солдатом, який приставив до його потилиці пістолет; кинув йому виклик і викрав мене.

Мені стає погано від цього.

— Я... я почуваюся спантеличеною, — зрештою витискаю із себе. — Мені хочеться ненавидіти його, але я більше не знаю, як...

Адам пильно дивиться на мене і, ніби, не впізнає.

Мені треба змінити тему розмови.

— Що з Кастлом? — запитую я. — Він захворів?

Адам вагається перш ніж відповідати, розуміючи, що я намагаюся змінити тему. Зрештою він м'якшає. Зітхає.

— Погано, — зізнається він мені. — Його зачепило сильніше за нас усіх. І те, що Кастл так сприймає усе, впливає на Кенджі.

Поки Адам говорить, я роздивляюся його обличчя, шукаючи в ньому якісь риси, що також притаманні Андерсону.

— Він майже не встає зі стільця, — розповідає Адам. — Сидить там весь день, доки не звальюється від виснаження, і навіть тоді він засинає на тому ж місці. Наступного ранку він прокидається і все повторюється, і так щодня. Їсть він тоді, коли ми його змушуємо, а встає лише для того, щоб сходити в туалет, — Адам хитає головою. — Всі ми сподіваємося, що скоро він оклигає, але нам дивно ось так втратити лідера. Кастл відповідав за все. А тепер він до всього збайдужів.

— Гадаю, він досі шокований, — припускаю я, пригадуючи, що від битви минуло лише три дні. — З часом йому стане краще.

— Ага, — відповідає Адам. Киває. Дивиться на свої руки. — Та нам все одно треба з'ясувати, що робити далі. Не знаю, скільки ще ми протягнемо. За кілька тижнів у нас закінчиться їжа, — каже він. — Тепер нам треба годувати десятіох. Плюс Брендан і Вінстон досі поранені; маючи обмежені можливості, я зробив що міг, та їм треба справжньої медичної допомоги і знеболювальні, якщо пощастить, — пауза. — Не знаю, що тобі сказав Кенджі, але опинилися вони тут у геть поганому стані. У Вінстона щойно почав сходити набряк. Ми не можемо залишатися тут, — каже він, — нам треба план.

— Так, — відчуваю полегшення, коли чую, що він готовий діяти. — Так. Так. Нам треба план. Ти вже думав? Маєш якісь ідеї?

Адам хитає головою.

— Не знаю, — зізнається він. — Можливо, продовжимо вживатися на склади, час від часу будемо красти припаси,

заяжемо десь на нерегульованих землях, знайдемо більший сховок. Але ми вже ніколи не зможемо повернутися в житлові комплекси, — каже він, сміючись. Він здається зляканим. — Сподіваюся, що думки є не тільки в мене.

— Але... — я вагаюся, почуваючись збентеженою. — Оце й усе? Ти не думав про те, щоб дати відсіч? Гадаєш, нам треба знайти спосіб, щоб жити ось так? — я махаю на двері, на те, що за ними.

Адам дивується з моєї реакції і дивиться на мене.

— Мені цього *не хочеться*, — зізнається він. — Але я не розумію, як ми можемо дати відсіч так, щоб нас не повбивали. Я намагаюся бути практичним, — він схвилювано проводить рукою по волоссю. — Я спробував, — каже Адамі, стишуючи голос. — Намагався дати відсіч, і потому нас усіх перерізали. Я взагалі не мав зараз бути живим. Та з якихось божевільних причин я тут, і Джеймс, і боже, Джульетто, ти теж.

— Не знаю, — промовляє він, хитаючи головою і відводячи погляд, — почуваюся так, ніби мені випав ще один шанс, щоб пожити. Мені треба вигадати нові способи, як нам діставати їжу і знайти дах над головою. У мене немає грошей, я не маю посвідки мешканця, тому ніколи не зможу знайти роботу. Усі мої думки зараз крутяться навколо того, щоб вигадати, як забезпечити свою сім'ю і друзів їжею ще на кілька тижнів, — Адам стискає зуби. — Можливо, інша група буде розумнішою, сильнішою, але не думаю, що це стосується нас. Не думаю, що в нас є шанс.

Я приголомшено витріщаюся на нього.

— Не можу в це повірити.

— Не можеш повірити в що?

— У те, що ти опускаєш руки, — чую у своєму голосі нотки звинувачення і навіть не намагаються їх приховати. — Ти просто здаєшся.

— А яка в мене альтернатива? — запитує він, в очах біль і злість. — Я не намагаюся бути мучеником, — каже Адам. — Ми спробували. Спробували відбитися, і все це зійшло на пси. Усі наші знайомі мертві, а пошарпана жменя людей, яких ти щойно бачила, це все, що залишилося від нашого руху опору. Як дев'ятеро зможе побороти світ? — запитує він. — Джульетто, це нечесна битва.

Я киваю. Витріщаюся на свої руки. Намагаюся приховати свій шок. Та мені це не вдається.

— Я не боягуз, — говорить він мені, намагаючись пом'якшити тон свого голосу, — я просто хочу захистити свою сім'ю. Не хочу, щоб Джеймсу треба було щодня непокоїтися через те, що я помру. Я маю бути раціональним заради нього.

— Живучи отак, — кажу я йому. — Ніби втікачі? Крас-ти, щоб вижити, і ховатися від світу? Чим це краще? Ти щодня хвилюватимешся, постійно озиратимешся через плече, повсякчас боятимешся залишити Джеймса самого. Ти будеш нещасним.

— Але я буду живим.

— Це не життя, — кажу я.

— Звідки ти це знаєш? — гиркає він. У нього так раптово змінюється настрій, що я приголомшено завмираю. — Що ти знаєш про те, щоб бути живою? — питає Адам. — Ти слова не сказала, коли я вперше тебе знайшов. Ти власної тіні боялася. Тебе настільки поглинули горе і провина, що ти практично збожеволіла, ти настільки занурилася у власні думки, що гадки не мала, що було зі світом, поки тебе не було.

Я здригаюся, отрута в його голосі боляче жалить. Я ніколи не бачила, щоб Адам був таким лютим і жорстоким. Це не той Адам, якого я знала. Я хотіла, щоб він зупинився. Забрав слова назад. Вибачився. Стер із пам'яті все щойно сказане.

Але він цього не робить.

— Гадаєш, тобі було важко, — запитує мене Адам, — жити в психіатричних палатах і сидіти у в'язниці? Важко було тобі? Але ти не розумієш, що завжди мала дах над головою, тобі постійно приносили якісь харчі, — він стискає й розтискає кулаки. — Багато хто не мав і цього. Ти гадки не маєш, як тут жити, не знаєш, що таке голод, не розумієш як це — спостерігати, як на твоїх очах помирає твоя сім'я. Ти гадки не маєш, — каже мені Адам, — як це — страждати по-справжньому. Іноді я думаю, що ти живеш у якійсь фантастичній країні мрій, де все тримається виключно на оптимізмі — але тут це не працює. У цьому світі ти або жива, або вмираєш, або мертва. Жодної романтики тут немає. Жодних ілюзій. Тож не намагайся вдавати, що розумієш, що означає бути живою сьогодні. *Просто зараз.* Бо ти цього не збагнеш.

Які ж непередбачувані можуть бути слова.

Ні пістолет, ні меч, ні армія, ні король ніколи не будуть сильнішими за речення. Мечі ріжуть і можуть бити, а слова колють і застрягають, занурюючись у наші кістки, щоб перетворитися на трупи, які ми пронесемо у майбутнє; ми викопуватимемо їх, але так і не зможемо вирвати ці скелети з нашої плоти.

Я ковтаю

раз

два

три

і заспокоюся, щоб тихо відповісти. Обережно.

«Він просто засмучений», — кажу собі. «Він наляканий, і стурбований, і виснажений, і він насправді не думає так, як каже», — продовжую переконувати я себе.

Він просто засмучений.

Він це не всерйоз.

— Можливо, — погоджуюся я. — Може, ти маєш рацію. Можливо, я і не знаю, що значить жити. Може, я досі недостатньо людяна, аби розуміти, що переді мною, — я дивлюся прямисінько йому у вічі. — Але я знаю, як ховатися від світу. Знаю, як це — жити так, ніби тебе не існує, сидіти в клітці в ізоляції від суспільства. І цього більше не робитиму, — стверджую я. — Не можу. Нарешті я дісталася до періоду у своєму житті, коли мені не страшно говорити. Коли мене більше не переслідує моя тінь. І я не хочу знову втратити цю свободу. Я не можу повернутися назад. Краще нехай мене застрелять, коли кричатиму про справедливість, ніж помру на самоті у в'язниці, яку сама ждля себе створила.

Адам дивиться на стіну, сміється і знову переводить погляд на мене.

— Ти взагалі чуєш себе зараз? — запитує він. — Ти кажеш мені, що хочеш вистрибнути перед купою солдатів і сказати їм, наскільки ненавидиш «Відродження», аби лише довести свою думку? Щоб вони могли вбити тебе до твого вісімнадцятиріччя? Це маячня якась, — каже Адам. — У цьому немає сенсу... І це не схоже на тебе, — продовжує він, хитаючи головою. — Я думав, ти хотіла жити на власних умовах. Ти ніколи не прагнула потрапити на війну — ти завжди хотіла звільнитися від Варнера, психушки і своїх схиблених батьків. Думав, ти зрадієш, що не треба більше боротися.

— Що ти маєш на увазі? — запитую я. — Я завжди казала, що хочу боротися. Казала це від початку — коли ми були на базі, я сказала тобі, що хочу втекти. Це і є я, — наполягаю. — Ось що я відчуваю. І так завжди було.

— Ні, — відповідає він. — Ні, ми втекли з бази не для того, щоб розпочати війну. Ми пішли, щоб забратися від «Відродження», щоб протистояти їм у власний спосіб, та понад усе — щоб бути разом. Але тоді з'явився Кенджі й забрав

нас на Омега-Пойнт, і все змінилося. Ми вирішили боротися. Тоді здавалося, що все може спрацювати, що в нас може бути шанс. Але тепер, — Адам оглядає кімнату, дивиться на зачинені двері, — що в нас залишилося тепер? Ми напівмертві, — каже він. — Восьмеро нещасних чоловіків і жінок, один десятирічний хлопець, і це ми маємо перемогти цілу армію? Це просто *неможливо*, — продовжує Адам. — Тож, якщо помру, то не хочу, щоб це сталося через безглузду прикрість. Якщо піду на війну, якщо ризикну життям, це станеться тому, що я матиму шанси. І не інакше.

— Не думаю, що боротьба за людство — це дурість...

— Боже, ти не розумієш, про що говориш, — гримає він, міцно стискаючи зуби. — Зараз ми нічого не зможемо вдіяти.

— Завжди можна щось вдіяти, Адаме. Має бути щось. Бо так я жити більше не хочу. Ніколи.

— Джульєтто, прошу, — несподівано в його голосі вчувається розпач і мука. — Я не хочу, щоб тебе вбили... не хочу знову тебе втратити...

— Річ не в тобі, Адаме, — почуваюся жахливо, коли кажу це, але він мусить зрозуміти. — Ти важливий для мене. Ти кохав мене і був завжди поряд, коли більше не було нікого. І я не хочу, щоб ти думав, що я не дбала про тебе, бо це неправда, — кажу я йому. — Та це рішення тебе ніяк не стосується. Справа в *мені*, — зізнаюся йому. — І це ти називаєш життям? — махаю в бік дверей. — Це не те, чого я хочу.

Здається, мої слова засмутили його дужче.

— Тобто тобі краще померти, — обурюється він і знову злиться. — Ти це хочеш сказати? Ти краще будеш мертвою, ніж спробуєш пов'язати своє життя зі мною тут?

— Так, я краще помру, — погоджуюся я, відсовуючись від його протягнутої руки, — ніж знову мовчатиму і страждатиму.

І от Адам вже збирається щось відповісти, він розтуляє рота, та з-за стіни до нас долинають звуки хаосу. Ми стривожено зиркаємо одне на одного, а тоді рвучко відчиняємо двері і кидаємося у вітальню.

Моє серце зупиняється. Знову калатає. Знову зупиняється.

Тут Варнер.

ДВАДЦЯТЬ

Він стоїть біля вхідних дверей, невимушено запхавши руки в кишені, в його обличчя спрямували щонайменше шість різних стволів. Поспіхом думаю, що робити далі, як краще це вирішити. Та Варнерів вираз обличчя вмить змінюється, коли я заходжу у кімнату: холоднокровна лінія його губ перетворюється на широку усмішку, в його очах з'являється блиск. Здається, він перестає думати і навіть помічати, що в його бік направили стільки летальної зброї.

Цікаво, як він мене знайшов.

Я починаю йти вперед, та Адам хапає мене за руку. Я розвертаюся, дивуючись, що раптово відчуваю роздратування. Дратуюся на себе через те, що мене роздратував він. Не так я собі уявляла нашу з Адамом зустріч. І я не хочу, щоб було так. Хочеться почати спочатку.

— Що ти робиш? — каже мені Адам. — Не наближайся до нього.

Я витріщаюся на його руку, яка тримає мою. Підводжу погляд і зустрічаюся з його.

Адам не ворушиться.

— Відпусти мене, — прошу.

Раптом його обличчя стає яснішим, він наче чогось лякається. Він дивиться вниз на свою руку; і мовчки мене відпускає.

Я збільшую наш простір настільки, наскільки можу, і весь час шукаю очима Кенджі. Його гострі темні очі миттю зустрічаються з моїми, і він піднімає одну брову; схиляє голову набік, а вигин його вуст говорить про те, що наступний крок за мною і краще мені добре його обміркувати. Я підходжу до Варнера, стаючи обличчям до своїх друзів і їхньої зброї, сподіваючись, що вони принаймні в мене не стрілятимуть.

Я намагаюся говорити спокійно.

— Будь ласка, — прошу, — не стріляйте в нього.

— А чому, бляха, ні? — запитує Іан й міцніше стискає руків'я.

— Джульєтто, люба, — говорить Варнер, нахилиючись до мого вуха. Але голос його достатньо гучний, щоб його чули всі, — я справді ціную те, що ти мене захищаєш, але я здатен владнати це самотійно.

— Вісім проти одного, — кажу я йому, забуваючи про свій страх у спокусі закотити очі, — вони ж направили у твоє обличчя зброю. Я цілком впевнена, що мушу втрутитися.

Я чую, як в нього вихоплюється єдиний смішок, якраз перед тим, як кожен пістолет і гвинтівка у цій кімнаті вивертаються з кожної руки і підлітають до стелі. Я шоковано розвертаюся, вловлюю проблеск здивування на кожному обличчі позаду мене.

— Чому ви завжди вагаєтеся? — запитує Варнер, хитаючи головою і роздивляючись кімнату. — Стріляйте, якщо хочете стріляти. Не витрачайте мій час на спектакль.

— Як, у біса, ти це зробив? — запитує Іан.

Варнер мовчить. Він обережно стягує свої рукавички, тягнучи за кожен палець перш ніж витягнути долоню.

— Усе добре, — повідомляю йому. — Вони все знають.

Варнер дивиться вгору. Підіймає брову. Злегка усміхається.

— Справді?

— Так. Я їм розповіла.

Варнерова усмішка перетворюється на якусь маску, і він відвертається, а коли переводить погляд на стелю, я помічаю в його очах усміх. Нарешті він киває Кастлу, котрий витріщається на метушню з невизначеним незадоволеним виразом обличчя.

— Позичив, — каже Варнер, звертаючись до Іана, — у цієї компанії.

— Прокляття, — видихає Іан.

— Чого тобі? — запитує Лілі з дальнього кутка кімнати, стискаючи кулаки.

— Від тебе нічого, — відповідає Варнер. — Я прийшов по Джульетту. Не маю бажання турбувати вашу... піжамну вечірку, — каже він, дивлячись на звалені в купу на підлозі подушки й ковдри.

Адам завмирає від тривоги.

— Ти про що взагалі? Вона нікуди з тобою не піде.

Варнер чухає потилицю.

— Тебе ніколи не втомлювала твоя цілковита нестерпність? У тебе шарму як у гнилих нутроців невідомої жертви дорожньої аварії.

Я чую несподіваний свист і повертаюся до джерела звуку.

Кенджі притискає рота рукою, відчайдушно намагаючись стримати сміх. Він хитає головою, підіймаючи руку, вибачаючись. Та все одно не стримується і заходиться реготом, хрюкаючи, коли намагається його стишити.

— Вибачте, — пирхає він, стискаючи губи і знову хитаючи головою. — Це зовсім не смішно. Зовсім. Я не сміявся.

Адам дивиться так, наче от-от зацідить йому в обличчя.

— То ти не хочеш нас вбити? — запитує Вінстон. — Бо якщо не збираєшся нас вбивати, то краще тобі забратися звідси до біса, поки ми не прикінчили тебе.

— Ні, — спокійно відповідає Варнер. — Я не вбивати-му вас. І хоча я не проти позбутися цих двох, — він киває в бік Адама й Кенджі, — зараз ця думка мене трохи виснажує. Мене більше не цікавлять ваші сумні жалюгідні життя. Я прийшов, щоб супроводити і безпечно доставити Джульетту додому. Маємо з нею термінові справи.

— Ні, — раптом чую Джеймса. Він вскакує на ноги, дивлячись прямісінько в очі Варнеру. — Тепер *це* її дім. Ти не можеш її забрати. Не хочу, щоб її хтось скривдив.

Варнерові брови здіймаються вгору від здивування. Здається, наче він насправду злякався від того, що побачив десятирічку. Варнер із Джеймсом насправді ніколи раніше не бачилися; і жоден із них не знає про те, що вони брати.

Я дивлюся на Кенджі. Він зиркає назад.

Це визначна мить.

Варнер захоплено вивчає Джеймсове обличчя. Він при-сідає навшпиньки, щоб опинитися з ним на рівні очей.

— А ти хто? — запитує він.

Усі мовчать, спостерігаючи.

Джеймс спокійно кліпає і відповідає не одразу. Нарешті він запихає руки в кишені і опускає погляд у підлогу.

— Я Джеймс. Брат Адама. А ти хто?

Варнер злегка схиляє голову.

— Та ніхто, — говорить він, намагаючись усміхнутися. — Але мені приємно з тобою познайомитися, Джеймсе. Мені приємно, що ти непокоїшся через безпеку Джульетти. Втім, тобі варто знати, що я не збираюся їй нашкодити. Просто вона дещо мені пообіцяла, і я маю намір здійснити цю обіцянку.

— Яку обіцянку? — запитує Джеймс.

— Так, що за обіцянка? — несподівано встряє Кенджі, його голос гучний і злий.

Я підводжу погляд, розвертаюся. Усі витріщаються на мене, чекаючи на відповідь. Адамові очі розширені від жаху і невіри.

Я зустрічаюсь поглядом із Варнером:

— Я не піду, — повідомляю я йому. — Я не обіцяла залишитися з тобою на базі.

Він супитьсся.

— Тобто ти краще залишишся *тут*? — запитує він. — Чому?

— Мені треба мої друзі, — відповідаю, — а я потрібна їм. Крім того, нам все одно доведеться працювати разом, тож можемо почати просто зараз. І мені не хочеться таємно їздити на базу і з неї, — додаю. — Можемо зустрічатися тут.

— Ого, чекай, тобто ми працюватимемо разом? — уриває Іан. — І нащо ти запрошуєш його сюди? Про що, бляха, ви говорите взагалі?

— Що ти обіцяла йому, Джульетто? — гучно запитує Адам, у його голосі вчувається звинувачення.

Я розвертаюся до них. Я, стоячи біля Варнера, вдивляюся то в розлючені Адамові очі, то в обличчя друзів, вираз яких змінюється з розгубленості на лютість.

Яким дивним все стало за одну мить.

Я роблю важкий вдих.

— Я готова боротися, — звертаюся до усіх. — Я знаю, що дехто з вас може почуватися переможеним; комусь здається, що надії не залишилося, особливо після того, що сталося з Омега-Пойнтом. Але Соня і Сара досі там, і вони потребують нашої допомоги. Як і решта світу. І я зайшла так далеко не для того, щоб повернути назад. Я готова діяти, і Варнер запропонував мені допомогу.

Я дивлюся на Кенджі.

— Я погодилася на його пропозицію. Пообіцяла стати його напарницею, боротися з ним пліч-о-пліч, вбити Андерсона і повалити «Відродження».

Кенджі звужує очі, дивлячись на мене, і я не можу сказати, злий він чи дуже-дуже злий.

Я зиркаю на решту своїх друзів.

— Але ми всі можемо працювати разом, — розмірковую я.

— Я довго про це думала, — продовжую, — і мені здається, ми досі маємо шанс, особливо якщо об'єднаємо свої сили з Варнером. Він знає про «Відродження» і свого батька таке, що нам ніколи не дізнатися.

Я ковтаю, коли бачу шоковані й нажахані погляди перед собою.

— Але, — поспішаю я додати, — я зрозумію, якщо ви більше не прагнете помститися. І так само я поважатиму ваше рішення, якщо ви не захочете мене тут більше бачити. Хай там як, я свій вибір зробила, — повідомляю їм. — Неважливо, приєднаєтеся ви до мене чи ні, я вирішила боротися. Я знищу «Відродження» або загину, спробувавши це зробити. Іншого шляху в мене немає.

ДВАДЦЯТЬ ОДИН

У кімнаті западає тиша. Я опускаю погляд, бо надто боюся побачити вирази їхніх облич.

Першою мовчанку порушує Алія.

— Я битимуся з тобою, — говорить вона, а її ніжний голос здається в тиші дзвінким і впевненим. Я зустрічаюся з нею поглядом і бачу, що вона усміхається, а щоким запалюються рум'янцем і рішучістю.

Але я навіть не встигаю щось відповісти, як у розмову втручається Вінстон:

— Я теж, — погоджується він. — Щоправда тоді, коли перестане боліти голова. Але я у справі. Мені нема чого втрачати, — каже Вінстон, здригаючись. — І я готовий начистити покидькам пики, аби повернути дівчат, навіть якщо решту світу не вдасться врятувати.

— І я, — каже Брендан, киваючи мені. — Я теж із вами. Іан хитає головою.

— Та як, в біса, ми можемо йому довіряти? — запитує він. — Звідки нам знати, що він нас не підставить.

— Ага, — пищить Лілі. — Це якось неправильно, — вона зосереджує погляд на Варнерові. — Навіщо тобі допомагати комусь із нас? — запитує його Лілі. — Відколи це тобі можна довіряти?

Варнер проводить рукою по волоссю. Недобре посміхається. Дивиться на мене.

Він серйозний.

— Мені не можна довіряти, — зрештою каже Варнер і піднімає голову, щоб зустрітися поглядом із Лілі. — І я не зацікавлений у тому, щоб вам допомагати, — продовжує він. — Насправді мені здається, лише мить тому я досить чітко пояснив, що прийшов сюди по Джульетту. Я не обіцяв допомагати її друзям, і я не дам жодних гарантій щодо вашого виживання чи безпеки. Тож, якщо намагаєтеся знайти запевнення, я нічого такого не запропоную.

Іан усміхається.

Лілі, здається, дещо заспокоюється.

Кенджі хитає головою.

— Гаразд, — киває Іан. — Кльово, — він тре своє чоло. — То який план?

— Ви всі що, геть подуріли? — вибухає Адам. — Ви забули, з ким розмовляєте? Він щойно висадив наші двері і вимагає віддати Джульетту, а ви плануєте стати з ним поряд і боротися на його боці? З тим самим чуваком, котрий

несе відповідальність за знищення Омега-Пойнту? — запитує він. — Це через нього усі мертві!

— Я в цьому не винен, — різко хмуриться Варнер. — Я не віддавав наказ і гадки не мав, що це відбувається. Поки я вирвався з Омега-Пойнту і знайшов дорогу назад на базу, батько вже почав втілювати свій план. Я не брав участі у битві і так само не був серед тих, хто напав на Омега-Пойнт.

— Це правда, — каже Лілі. — Наказ про авіаудар по Омега-Пойнту віддав верховний.

— Еге, і якщо цього хлопця я ненавиджу нейтрально, — додає Вінстон, тицяючи пальцем у Варнера, — то татка його я ненавиджу усією душею. Це він викрав нас. Це його люди тримали нас у неволі, а не солдати Сектору 45. Тож так, — каже Вінстон, випростовуючись на дивані, — я хотів би подивитися, як верховний помиратиме повільною і ганебною смертю.

— Мушу визнати, — каже Брендан, — я зазвичай не прагну помсти, але зараз це звучить до біса приємно.

— Хочу дивитися, як покидьок стікає кров'ю, — каже Іан.

— Як мило, що у всіх нас є щось спільне, — бурмоче Варнер роздратовано. Він зітхає. Дивиться на мене, — Джульетто, можна дещо скажу?

— Лайно все це! — кричить Адам. Він роззирається довкола. — Як ви можете так легко все забути? Як можна забути те, що він накоїв, що зробив зі мною, що скоїв із Кенджі? — Адам різко розвертається і дивиться на мене. — Та як ти взагалі дивитися на нього можеш, — дорікає він мені, — знаючи, як він ставився до нас? Він мало не вбив мене — я повільно стікав кров'ю, щоб він міг, не поспішаючи, замучити мене до смерті...

— Кенте, чоловіче, прошу, тобі треба заспокоїтися, — Кенджі виходить наперед. — Я розумію, ти роздратований, мені це теж не подобається, але на війні все стає трохи

божевільним. З'являються несподівані союзники, — він знизує плечима. — Якщо це єдиний спосіб, яким можна позбутися Андерсона, можливо, нам варто обміркувати...

— Не можу в це повірити, — уриває його Адам, дивлячись на інших. — Повірити не можу, що це відбувається. Ви всі збожеволіли. Ви всі *ненормальні*, — каже він, хапаючись руками за потилицю. — Та Варнер же псих — він же *вбивця*...

— Адаме, — я намагаюся втрутитися, — прошу...

— Що з тобою сталося? — він розвертається до мене. — Я тебе більше не впізнаю. Я думав, ти мертва, думав, *він* тебе вбив, — показує він на Варнера. — Але ось ти стоїш тут і намагаєшся об'єднатися з чуваком, котрий спробував зруйнувати твоє життя? Говориш тут про відплату, бо тобі більше нема чого втрачати? А як же *я*? — запитує він. — Наші стосунки? Коли їх стало тобі недостатньо?

— Йдеться не про нас, — я намагаюся сказати. — Прошу, Адаме, дозволь мені пояснити...

— Мені треба піти звідси, — кидає він, рушаючи до дверей. — Не можу бути тут зараз, не можу досягнути все це так одразу. Забагато для одного дня, — зізнається Адам. — Для мене цього забагато...

— Адаме, — я ще раз намагаюся впіймати його за руку, ще раз намагаюся поговорити з ним, та він виривається.

— Усе це, — каже він, зустрічаючись зі мною поглядом, — було для тебе, — його голос переходить у різкий зболений шепіт. — Я покинув усе, що знав, бо думав, що ми заодно. Я думав, що ми з тобою будемо разом, — його очі такі темні, такі глибокі і такі скривджені. Дивлячись на нього, мені хочеться скрутитися калачиком і померти. — Що ти робиш? — запитує він із відчаєм у голосі. — Про що ти *думаєш*?

І я розумію, що він справді хоче почути відповідь.

Адам чекає.

Стоїть там і чекає. Чекає на мою відповідь, а інші пильно спостерігають, очевидно захоплені нашим спектаклем. Не можу повірити, що він це робить зі мною. Тут. Зараз. В усіх на очах.

Перед *Варнером*.

Я намагаюся перехопити Адамів погляд, але не можу витримати його.

— Я більше не хочу жити в страху, — починаю я, сподіваючись, що слова мої звучать упевненіше, ніж я почувуюся насправді. — Я мушу помститися, — продовжую. — Мені здавалося, нам хочеться одного.

— Ні, я хотів *тебе*, — каже він, з усіх сил намагаючись залишатися спокійним. — Це все, чого я хотів. Від самого початку, Джульетто. Ти. Ти була моїм бажанням.

Я не можу вимовити й слова.

Не можу говорити.

Я не можу підібрати слова, бо не хочу розбити його серце, та він чекає, чекає і дивиться на мене і...

— Мені треба щось більше, — я задихаюся. — Я теж хотіла тебе, Адаме, але тепер мені треба дещо більше. Я хочу бути вільною. Прошу, спробуй зрозуміти...

— ПЕРЕСТАНЬ, — Адам вибухає. — Перестань намагатися змусити мене зрозуміти це *лайно*! Не хочу більше мати з тобою справ.

Він хапає свою куртку з дивана, відтягує двері і грюкає ними, захряскуючи їх за собою.

Настає абсолютна тиша.

Я намагаюся вибігти за ним.

Кенджі хапає мене за талію і тягне назад. Дивиться на мене серйозно і з розумінням.

— Я подбаю про Кента. Залишайся тут і прибери цей безлад за собою, — кидає він, киваючи в бік Варнера.

Я насилу ковтаю. Мовчу.

Коли Кенджі зникає, я розвертаюся, щоб поглянути на решту наших глядачів. Я намагаюся дібрати правильні слова, та раптом чую голос того, кого очікувала почути найменше.

— О, панянку Феррас, — каже Кастл, — як добре, що ви повернулися. Усе стає куди цікавішим, коли ви опиняєтеся десь поряд.

Іан починає заливатися сльозами.

ДВАДЦЯТЬ ДВА

Усі одразу скупчуються навколо Кастла; Джеймс практично хапається за нього. Іан відштовхує усіх, щоб підійти ближче. Кастл усміхається, навіть трохи сміється. Нарешті він починає нагадувати того чоловіка, котрого я пам'ятаю.

— Зі мною все добре, — каже він виснажено, здається, наче кожне вимовлене слово вимагає від нього нелюдських зусиль. — Дякую вам за турботу, та зі мною вже все добре. Мені треба було трохи часу.

Я зустрічаюся з ним поглядом, але наближатися боюсь.

— Будь ласка, — звертається Кастл до Алії і Вінстона, які стоять до нього найближче, — допоможіть мені встати. Хочу привітатися з нашим новим гостем.

І він говорить не про мене.

Кастл не без труднощів зводиться на ноги, навіть попри те, що всі намагаються допомогти йому. Несподівано атмосфера у кімнаті докорінно змінюється, усі стають радісними. Я не розуміла, наскільки горе було пов'язано із самопочуттям Кастла.

— Містере Варнере, — промовляє Кастл, зустрічаючись із ним поглядом, — як добре, що ви до нас приєдналися.

— Я ні до кого не приєд...

— Я завжди знав, що ви це зробите, — каже Кастл, злегка усміхаючись. — І я дуже втішений.

Здається, Варнер з усіх сил намагається не закочувати очі.

— Можете опустити зброю, — звертається до нього Кастл. — Обіцяю придивитися за нею, поки вас не буде.

Ми всі глипаємо на стелю. Чую, як зітхає Варнер. Раптом всі пістолети одночасно опускаються на підлогу і легко лягають на килим.

— Чудово, — каже Кастл. — А тепер, якщо дозволите, я піду прийму душ. Сподіваюся, ви не вважатимете грубістю те, що я йду так скоро, — додає він. — Просто я цілком переконаний, що ми ще побачимося.

Варнер стискає щелепи, готуючись відповісти.

Кастл усміхається.

Вінстон і Брендан допомагають Кастлу дійти у ванну, а Іан рветься принести йому змінний одяг. У кімнаті залишилися я, Варнер, Джеймс, Алія і Лілі.

— Джульетто? — звертається Варнер.

Я зиркаю в його бік.

— Можна тебе на хвилинку? Поговорити сам на сам. Я вагаюся.

— Можете скористатися моєю кімнатою, — встрягає Джеймс. — Я не проти.

Я дивлюся на нього шокована, що він так легко ділиться своїм особистим простором із такими як я і Варнер, особливо потому, як побачив реакцію свого брата.

— З Адамом усе буде добре, — запевняє мене Джеймс, наче читає мої думки. — Він просто дуже знервований. Він багато про що турбується. Він думає, що в нас закінчиться їжа й усе інше.

— Джеймсе...

— Справді, усе добре, — каже Джеймс, — я позависаю з Алією та Лілі.

Я глипаю на двох дівчат, та на їхніх обличчях нуль емоцій. Алія лиш співчутливо усміхається. Лілі витріщається на Варнера, зміряючи його поглядом.

Зрештою я полегшено зітхаю.

Іду за Варнером у невелику комору, зачиняю за собою двері.

— Навіщо ти запропонувала своїм друзям приєднатися до нас? Я ж сказав, що не хочу з ними працювати, — він не гає часу.

— Як ти знайшов мене? — не відступаю. — Я не вмикала твій пейджер.

Варнер пильно дивиться мені у вічі, гострий погляд його зелених очей прикуто до мене, наче так він намагається знайти якісь зачіпки. Та пильність його погляду для мене як завжди занадто інтенсивна, тому я швидко розриваю зв'язок і відчуваю свободу.

— Це була звичайна дедукція, — зрештою каже він. — Кент єдиний із вашої групи мешкає за межами Омега-Пойнту; його старий будинок був єдиним місцем, де вони могли надійно сховатися. Тож, — каже Варнер, — я вирішив перевірити спершу там, — він злегка хитає головою. — На противагу тому, що ти думаєш, люба, я не ідіот.

— Ніколи не вважала тебе ідіотом, — здивовано кажу я. — Звихнутим, так, але не ідіотом, — вагаюся перед наступною фразою. — Насправді, я думаю, що ти неймовірний, — зізнаюся, — хотіла б я бути такою.

Я відводжу погляд, але дуже швидко знову дивлюся на нього, відчуваючи, що мені варто повчитися тримати свого рота на замку.

Обличчя Варнера стає яснішим. Коли він усміхається, в очах грають промінчики задоволення.

— Не хочу, щоб у моїй команді були твої друзі, — наполягає він. — Вони мені не подобаються.

— Мені однаково.

— Вони нас сповільнюватимуть.

— Завдяки ним ми отримаємо перевагу, — наполягаю — я знаю, що ти засуджуєш їхню діяльність в Омега-Пойнті, але вони вміють виживати. У всіх них є важливі здібності.

— Вони повністю знесилені.

— Вони горюють, — я почуваюся роздратованою. — Не треба недооцінювати їх. Кастл — природжений лідер. Кенджі — геній і відмінний боєць. Іноді він поводить себе як дурник, але ти краще за інших знаєш, що це лише вистава. Кенджі найрозумніший із нас усіх. Плюс, Вінстон й Алія можуть спроектувати що завгодно, якщо матимуть потрібні матеріали. У Лілі надзвичайна фотографічна пам'ять. Брендан може дати раду з електрикою, а Вінстон вміє розтягувати власні кінцівки. Іан теж напевно щось вміє... — вагаюся я.

Варнер злегка усміхається, потім його усмішка потроху тане і зовсім зникає. На обличчі з'являється незрозумілий вираз.

— А Кент? — зрештою запитує Варнер.

Я відчуваю, що блідну.

— А що з ним?

— Для чого згодиться він?

Я вагаюся перш ніж відповідати.

— Адам — хороший солдат.

— Це все?

Моє серце починає калатати. Надто сильно.

Варнер відводить погляд, обережно позбуваючись свого виразу обличчя і свого тону.

— Він тобі небайдужий.

І це не запитання.

— Так, — наважуюся сказати. — Звісно, небайдужий.

— І що з цього вийде?

— Не розумію, що ти маєш на увазі, — брешу я.

Варнер пильно дивиться на стіну, тримається холодно-кровно, в очах неможливо прочитати його справжні думки, його справжні почуття.

— Ти кохаєш його?

Я застигаю.

Навіть уявити не можу, чого коштувало йому поставити це запитання. Я практично поважаю його за те, що він знайшов у собі сміливість на це.

Та вперше я не знаю напевне, що відповісти. Якби це сталося тиждень тому, два тижні тому, я дала б відповідь без вагань. Я точно знала б, що кохаю Адама, і я не побоялася б промовити це вголос. Та тепер я міркую, чи знаю взагалі, що таке кохання; те, що я відчувала до Адама, — то було кохання чи просто суміш симпатії і фізичної привабливості. Якщо я його кохала, якщо кохала його по-справжньому, то чи вагалася б зараз? Чи могла б я так просто піти з його життя? Не помічати його болю?

За ці останні кілька тижнів я так часто турбувалася через Адама, через вплив його тренувань, новини про батька, але я не розумію, було це через кохання чи провину. Він залишив все заради мене, бо хотів бути зі мною. Та хоч як боляче мені це визнавати, я знаю, що не зробила такого заради нього. Адам не був основною моєю причиною, він не був рушійною силою.

Я втікала від себе. Бо хотіла бути вільною.

— Джульєтто?

Нижний шепіт Варнера повертає мене в теперішнє, затуляє мене в себе, повертаючи мою свідомість. Назад у реальність. Я боюся усвідомлювати правду, яку щойно для себе відкрила.

Я зустрічаюся поглядом із Варнером.

— Так?

— Ти кохаєш його? — знову запитує він, цього разу тихіше.

І раптом мені доводиться змушувати себе промовити ці три слова, які я ніколи не думала, що колись скажу:

— Я не знаю.

Варнер заплющує очі.

Він видихає, я бачу як напружується лінія його щелепи і плечей. Коли він нарешті дивиться на мене знову, в його очах історії, думки, почуття і шепіт того, чого я раніше ніколи не помічала. Правда, в якій Варнер ніколи не зізнавався навіть собі: неможливе і неймовірне, різноманітні почуття, які я не очікувала в нього побачити. Здається, усе його тіло розслабилось.

Я не впізнаю цього хлопця перед собою. Він ідеальний незнайомець, абсолютно інший; людина, яка б ніколи не зустрілася на моєму шляху, якби батьки не надумали мене викинути зі свого життя.

— Джульетто, — шепоче він.

Лише тепер я усвідомлюю, як він близько. Якщо захочу, можу притиснутися своїм обличчям до його шиї. Можу покласти свої руки на його груди, якщо захочу.

Якщо я захочу.

— Я справді був би радий, якби ти пішла зі мною, — каже Варнер.

— Я не можу, — відповідаю я, і моє серце несподівано починає вистрибувати з грудей. — Я мушу залишатися тут.

— Але це непрактично, — каже він. — Нам треба план. Треба розробити стратегію, на це можуть піти дні...

— У мене вже є план.

Він зводить брови від подиву, а я нахиляю голову і суворо дивлюся на нього, а тоді йду до дверей.

ДВАДЦЯТЬ ТРИ

Кенджі чекає з іншого боку.

— Що, в біса, вам двом здається, ви робите? — запитує він. — Зараз же вимітайтесь звідти.

Я йду прямісінько у вітальню, прагнучи тримати дистанцію між собою і тим, що стається з моєю головою, коли Варнер опиняється надто близько до мене. Мені треба повітря. Мені треба новий мозок. Мені треба вистрибнути з вікна й осідлати дракона, щоб він відніс мене у закрайсвіття.

Та поки я намагаюся підвести погляд і заспокоїтися, помічаю, що на мене пильно дивиться Адам. Він кліпає так, наче побачив щось таке, що хотів би ніколи не бачити, а я відчуваю, як миттєво спалахують вогнем мої щоки, і мені дивно, що я стою тут, а не посеред вбиральні.

— Адаме, — чую власний голос. — Ні, це не...

— Я не хочу зараз із тобою говорити, — він хитає головою, голос здавлений. — Я навіть бути біля тебе зараз не можу...

— Послухай, — намагаюся сказати, — ми просто розмовляли.

— Ви просто розмовляли? Наодинці? У спальні мого брата? — він тримає в руках куртку. Жбурляє її на диван. З його вуст виривається сміх, наче Адам втратив здоровий глузд. Він проводить рукою по волоссю і глипає на стелю. Тоді знову пильно дивиться на мене. — Що, в біса, відбувається, Джульетто? — запитує він, стискаючи зуби. — Що зараз відбувається?

— Ми можемо поговорити про це наодинці?

— Ні, — важко дихає Адам. — Я хочу поговорити про це просто зараз. І мені байдуже, хто слухатиме нашу розмову.

Мій погляд миттю падає на Варнера. Він стоїть, притулившись до стіни біля Джеймсової кімнати, вільно схрестивши

руки на грудях. Він із цікавістю спостерігає за Адамом, спокійно і зосереджено.

Варнер несподівано завмирає, ніби відчуває на собі мій погляд.

Він дивиться вгору, тоді на дві секунди затримує свій погляд на мені і відвертається. Здається, Варнер усміхається.

— Чому ти продовжуєш дивитися на нього? — запитує Адам, його очі горять. — Чому ти взагалі на нього дивишся? Чому тебе так цікавить якийсь божевільний психопат...

Як же я від цього втомилася.

Втомилися від усіх цих таємниць, своєї внутрішньої тривоги і провини, і нерозуміння, які відчуваю до цих двох братів. Та більш за все мені не подобається цей злий Адам, якого я бачу перед собою.

Я намагаюся поговорити з ним, але він не хоче мене слухати. Намагаюся наводити докази, та Адам нападає на мене. Намагаюся бути з ним чесною, але він не хоче мені вірити. Я гадки не маю, що ще зробити.

— Що насправді між вами двома відбувається? — допитується Адам. — Що відбувається насправді, Джульєтта? Я хочу, щоб ти перестала мені брехати...

— Адаме, — уриваю його я і дивуюся, наскільки спокійно звучить мій голос. — Нам зараз треба багато чого обговорити, але не це. Не треба ділити з іншими наші особисті негаразди.

— То ти це визнаєш? — запитує він, здається стаючи все злішим. — Що в нас є проблеми, що щось не так...

— Щось не так було якийсь час, — дратуюся я, — Я не можу навіть поговорити з т...

— Ага, відколи ми притягнули цього недоумка на Омега-Пойнт, — злиться Адам, а тоді розвертається і зиркає на Кенджі. — Це була твоя ідея...

— Гей, не втягуй мене у це лайно, гаразд? — гиркає Кенджі. — Не треба звинувачувати мене у своїх проблемах.

— Усе було добре, доки вона не почала проводити стільки, бляха, часу з ним, — не затихає Адам.

— Вона проводила з ним стільки часу, поки ми були на базі, генію...

— Замовкніть, — прошу я, — зрозумійте, будь ласка. Варнер прийшов допомогти нам. Він хоче повалити «Відродження» і вбити верховного, як і ми, він нам більше не ворог...

— Він збирається допомагати нам? — перепитує Адам, широко розплющивши очі і вдаючи здивування. — Хочеш сказати, Варнер нам допоможе так, як допоміг останнього разу, коли сказав, що битиметься на нашому боці? Перед тим, як вирвався з Омега-Пойнту і пішов проти нас? — Адам сміється недовірливо, — не можу повірити, що ти повелася на це лайно...

— Це не якийсь трюк, Адаме, я не дурна...

— Ти впевнена?

— Що? — не можу повірити, що він щойно мене образив.

— Я запитав, чи ти впевнена, — кидає Адам, — бо поводишся ти зараз доволі по-дурному, тож я не знаю, чи можу довіряти твоїм судженням.

— Та що з тобою не так?..

— Це з тобою що не так? — кричить він у відповідь, очі палають. — Не смій цього робити. Не поведься так. Ти наче зовсім інша людина...

— Я? — промовляю, підвищуючи голос. Я з усіх сил старалася контролювати себе, але, здається, більше не в змозі це робити. Він каже, що хоче, аби ми поговорили перед усіма?

Гаразд.

Ми поговоримо перед усіма.

— Якщо я змінилася, — кажу я йому, — то і ти теж не той, що був раніше. Бо той Адам, якого я пам'ятаю, добрий і уважний, і він би ніколи не образив мене. Я знаю, що тобі довелося несолодко, і я намагаюся зрозуміти тебе, бути терплячою, дати тобі простір. Та ці кілька тижнів перетворилися на випробування для нас усіх. Усім нам непросто, але ж ми не принижуємо одне одного. Ми не кривдимо одне одного. А ти навіть до Кенджі не можеш бути добрим, — веду далі я. — Колись ви з Кенджі були друзями, пригадуєш? А тепер щоразу, як він видає якийсь жартик, ти дивишся на нього так, наче хочеш вбити, і я не знаю чому...

— Ти захищатимеш кожного у цій кімнаті, крім мене, правда? — допитується Адам. — Ти ж так любиш Кенджі, ти весь свій, бляха, час проводиш із Кенджі...

— Він мій друг!

— А я твій хлопець!

— Ні, — уточнюю. — Це не так.

Адама трясє, він стикає руки в кулаки.

— Я тобі не вірю.

— Між нами все скінчено, Адаме, — мій голос упевнений. — Ми розійшлися ще місяць тому.

— Точно, — іронізує Адам. — Ми розійшлися, бо ти сказала, що кохала мене. Бо ти сказала, що не хочеш скривдити мене.

— Так і є, — погоджуюся я. — Я не хочу тебе скривдити. Я ніколи не хотіла робити тобі боляче.

— А що, трясця, по-твоєму ти робиш зараз? — кричить він.

— Я не знаю, як із тобою розмовляти, — хитаю головою. — Я не розумію...

— Ні, ти нічогоісінько не розумієш, — гиркає Адам. — Ти не розумієш мене, ти не розумієш себе, і не розумієш,

що поводишся як дурна дитина, яка дозволила психопату промити собі мізки.

Здається, час завмирає.

Усе, що я хочу сказати, і все, що хотіла сказати, починає набирати форму, падати на підлогу і дертися вгору. Безкінечні абзаци починають зводити довкола мене стіни, формуючи блоки і вирівнюючись, наче шукають способи поєднатися, вони об'єднуються і сплітаються між собою, не залишаючи простору для втечі. А той простір, що залишився між кожним неказаним словом, чіпляється за мій роззявлений рот, опускається в моє горло і далі в груди, наповнюючи мене такою порожнечою, що здається, я в ній втону.

Я дихаю.

Важко.

Прокашлююся.

— Так, окей, перепрошую, що втручаюся, — звертається Варнер, ступаючи вперед, — але, Джульетто, мені треба йти. Ти впевнена, що хочеш залишитися тут?

Я застигаю.

— ЗАБИРАЙСЯ, — кричить Адам. — Забирайся до біса з мого дому, погань. І не повертайся сюди.

— Гаразд, — Варнер схиляє голову в мій бік. — Не зважай. Здається, у тебе насправді немає вибору, — він простягає руку. — Ходімо?

— Ти нікуди її не забереш, — Адам повертається до нього. — Вона не піде з тобою і допомагати тобі не буде. А ти вимітайся звідси.

— Адаме. ЗУПИНИСЯ, — мій голос здається більш розлюченим, ніж я планувала, але я більше не можу себе контролювати. — Мені не треба твій дозвіл. Я не збираюся так жити. Я не ховатимуся більше. Тобі не треба йти зі мною, тобі навіть розуміти не обов'язково, — вибухаю я. — Та якщо ти кохав мене, то не стоятимеш на моєму шляху.

Варнер усміхається.

Адам це помічає.

— Хочеш щось додати? — Адам повертається до нього.

— Боже, ні, — відповідає Варнер, — Джульєтти не треба моя допомога. Можливо, ти цього ще не зрозумів, та усім очевидно, що цю битву ти програв, Кенте.

Адам сіпається.

Він кидається вперед, відводить кулаки назад, замахується, і все це стається так швидко, що я встигаю лише зойкнути, а тоді чую різкий тріск.

Адамів кулака застигає за кілька дюймів від Варнерового обличчя. Варнер впіймав його своєю рукою.

Адам шокований, його тіло трусить від невитраченої енергії. Варнер нахилиється до братового обличчя і шепоче:

— Недоумку, ти ж насправді не хочеш зі мною битися, — він відкидає Адамів кулак із такою силою, що хлопець відлітає назад і ледь встигає відновити рівновагу, щоб не повалитися на підлогу.

Адам стає на ноги. Летить через кімнату. Він скаженіє.

Його перехоплює Кенджі.

Адам кричить на Кенджі, щоб той його відпустив, щоб не втручався, та Кенджі тягне Адама в протилежний бік кімнати попри його бажання. Якось йому вдається відчинити вхідні двері і вилізти з Адамом назовні.

За ними захраскуються двері.

ДВАДЦЯТЬ ЧОТИРИ

«Джеймс», — перша моя думка.

Я обертаюся, шукаючи для нього місце, сподіваючись, що з ним все добре, та розумію: Лілі вже все передбачила і забрала його в його кімнату.

Решта витріщається на мене.

— Що, в біса, це було? — тишу порушує Іан.

Він, Брендан і Вінстон пильно дивляться на мене. Алія стоїть збоку, обхопивши себе руками. Кастл, мабуть, досі приймає душ.

Хтось торкається до мого плеча, і я підскакую.

Варнер.

Він нахиляється до мого вуха і ніжно промовляє, так щоб чула тільки я:

— Вже пізно, люба, я мушу повертатися на базу, — пауза. — Мені незручно запитувати, та чи точно ти хочеш залишитися тут?

Я підводжу погляд на нього. Киваю.

— Мені треба поговорити з Кенджі, — промовляю. — Не знаю, що відчують зараз інші, але не хочу робити це без Кенджі, — вагаюся. — Тобто я можу, якщо треба. Але не хочу.

Варнер киває. Він дивиться повз мене в якусь точку позаду моєї голови.

— Добре, — Варнер злегка супитися. — Сподіваюся одного дня ти розкажеш мені, що такого неймовірно привабливого ти в ньому знайшла.

— У кому? В Кенджі?

Ще один кивок.

— Ох, — кажу я, кліпаючи від здивування. — Він мій ліпший друг.

Варнер дивиться на мене. Зводить брову від здивування.

Я глипаю на нього.

— У цьому якась проблема?

Він роздивляється свої руки і хитає головою.

— Ні, звісно ж ні, — каже Варнер тихо. Прочищує горло. — То я повернуся завтра? О тринадцятій годині.

— Тринадцять годин від... зараз?

Варнер сміється. Дивиться вгору.

— О першій по обіді.

— Гаразд.

Він дивиться мені в очі. Усміхається трохи довше, ніж треба, а тоді розвертається і виходить за двері. Не кажучи нікому і слова.

Іан зиркає на мене. Знову.

— Я... що ж, я збентежений, — порушує тишу Брендан, кліпаючи, — то, що зараз сталося? Варнер що, усміхався тобі? По-справжньому?

— Мені здалося, він дивився так, наче закоханий у тебе, — каже Вінстон і сунується. — Але це, мабуть, тому, що я досі трохи приджмелений, правда ж?

Я з усіх сил намагаюся дивитися в стіну.

Кенджі з гуркотом відчиняє вхідні двері.

Заходить всередину.

Сам.

— Ти, — він показує на мене, і звужує очі, — ану йди-но сюди, зараз же. Нам із тобою треба поговорити.

ДВАДЦЯТЬ П'ЯТЬ

Я човгаю до дверей, Кенджі хапає мене за руку і виводить назовні. Тоді розвертається і кричить, звертаючись до решти:

— Зробіть собі вечері, — і ми йдемо.

Ми стоїмо на сходовому майданчику біля Адамового житла, і я вперше за весь час помічаю сходи, які ведуть нагору. Кудись.

— Ходімо, принцесо, — каже Кенджі. — Йди за мною.

І ми деремося вгору.

Чотири, п'ять сходових прольотів. Може, вісім. Чи п'ятдесят. Гадки не маю. Я знаю лише те, що, поки ми дісталися гори, я дико захекалася, і мені через це дуже соромно.

Коли нарешті мені вдається нормально вдихнути, користуюся нагодою, щоб роззирнутися.

Неймовірно.

Ми на даху, надворі, світ тут чорний як смола, але в небі хтось розвішав зорі і срібний місяць. Іноді я задумуюся, чи планети досі там, чи досі стоять у ряд, як їм вдається співіснувати весь цей час. Можливо, ми могли б дечого в них навчитися.

Навколо нас закручується вітер, я тремчу, поки тіло пристосовується до температури.

— Ходи сюди, — кличе мене Кенджі. Він рухається до виступу даху і сідає на краєчку, звисивши ноги над тим, що може стати його найшвидшою стежкою до смерті.

— Не турбуйся, — просить він, помічаючи вираз мого обличчя, — усе буде добре. Я часто тут сиджу.

Коли я зрештою всідаюся біля нього, то наважуюся поглянути вниз. Мої ноги звисають із вершини світу.

Кенджі обіймає мене. Розтирає плече, щоб мене зігріти.

— То, — каже він, — коли цей величний день? Вже обрала дату?

— Що? — здригаюся я. — Для чого?

— Для того, щоб перестати бути такою пустоголовою, — каже він, зиркаючи на мене.

— Ох, — ніяковію. Копаю ногою повітря. — Мабуть, цього не станеться ніколи.

— Ага, мабуть, твоя правда.

— Заткнися.

— Знаєш, — каже Кенджі, — я гадки не маю, де Адам. Я застигаю. Підводжуся.

— З ним все добре?

— Все з ним буде добре, — мовить Кенджі, покірно зітхаючи. — Він просто дуже вибісився. І йому боляче. І соромно. Всі ці почуття — лайно.

Я знову опускаю погляд. Рука Кенджі вільно лежить на моєму плечі, він притягує мене ближче, притискаючи до себе. Я кладу свою голову йому на груди.

Між нами формуються і руйнуються миті, хвилини й спогади.

— Я думав, що ваші стосунки як скеля, — зрештою каже Кенджі.

— Ага, — шепочу. — Я теж так думала.

Секунди зависають у повітрі.

— Я така жахлива людина, — тихо кажу.

— Ага, — зітхає Кенджі.

Я стогну. Затуляю обличчя руками.

Кенджі знову зітхає.

— Не турбуйся, Кент теж недоумок, — він робить глибокий вдих. — Але, бляха, принцесо, — Кенджі дивиться на мене, ледь помітно хитає головою і знову дивиться в ніч. — Серйозно? *Варнер*?

Я піднімаю очі.

— Ти про що?

Кенджі здивовано дивиться на мене.

— Я точно знаю, що ти не дурна, тож не вдавай із себе ідіотку.

Я закриваю очі.

— Я правда не хочу знову розмовляти на цю тему...

— Мені байдуже, що ти не хочеш про це розмовляти. Ти мушиш. Ти не можеш ось так просто втріскатися в такого як Варнер і не пояснити мені, чому. Я мушу переконатися, що він не запхав тобі в голову чип чи ще якесь лайно.

Мовчу майже хвилину.

— Я не упадаю за Варнером, — тихо кажу.

— Звісно.

— Звісно, — наполягаю. — Я просто... я не знаю, — зітхаю. — Я не розумію, що зі мною таке.

— Це називається гормони.

Я зиркаю на нього з осудом.

— Я серйозно.

— Я теж, — він схиляє голову, дивлячись на мене. — Знаєш, біологія і все це лайно. Наука. Можливо твої дівчачі штучки трохи заплуталися?

— Мої дівчачі штучки?

— Ой, ну вибач, — Кенджі вдає, що образився, — мені краще використати правильну анатомічну термінологію? Бо твої дівчачі штучки мене не лякають...

— Ні, дякую, — змушую себе засміятися, та мої сумні спроби розчиняються у зітханні.

Господи, все змінюється.

— Він просто... зовсім інший, — чую я свій голос. — Варнер. Він не такий, яким ви його вважаєте. Він милий. І добрий. Батько ставиться до нього просто жахливо. Навіть уявити собі не можеш наскільки, — я затихаю, пригадуючи шрами на Варнеровій спині. — Ба більше... не знаю, — промовляю я, витріщаючись у темряву, — він справді... вірить у мене? — глипаю на Кенджі. — Звучить як нісенітниця якась, так?

Кенджі зиркає на мене, в погляді сумніви.

— Адам теж у тебе вірить.

— Ага, — погоджуюся, вдивляючись у темряву. — Я здогадалася.

— Що значить, ти здогадалася? Малий взагалі думає, що ти винайшла повітря.

Я майже усміхаюся.

— Не знаю, яка версія мене подобається Адамові. Я вже не та, якою була, коли ми вчилися у школі. Я більше не та дівчина. Мені здається, йому подобається та, — розміркову, глипаючи на Кенджі. — Я думаю, йому хочеться вдавати, що я та, котра не розмовляє і майже весь час

перебуває у страху. Йому треба така, щоб її можна було захищати і дбати про неї весь час. Не знаю, чи подобаюся я йому такою, як зараз. Не знаю, чи зможе він це прийняти.

— Отже, розтуливши рота, ти просто стерла в порошок усі його мрії?

— Я зіштовхну тебе з даху.

— Ага, тепер я розумію, чому ти не подобаєшся Адамові.

Я закочую очі.

Кенджі сміється. Відхиляється назад і тягне мене за собою. Ми лежимо на бетоні, а над нами простягнулося небо. Здається, наче мене кинули у ванну з чорнилом.

— Знаєш, насправді в цьому є сенс, — зрештою каже Кенджі.

— У чому?

— Ну... тебе практично весь час тримали під замком, так? Ти ж там не торкалася різних чуваків.

— Що?

— Ну, Адам був першим хлопцем, який був із тобою... милим. Прокляття, він мабуть був першою людиною, яка виявилася доброю до тебе. І він може тебе торкатися. І він, ну знаєш, він не відрозливий на вигляд, — пауза, — я не засуджую тебе, якщо чесно. Самотнім бути непросто. Іноді всі ми впадаємо у відчай.

— Гаразд, — повільно протягую я.

— Я просто кажу, — говорить Кенджі, — що в тому, що ти упадаєш за ним, є сенс. Ну типу, за замовчуванням. Бо якби не він, то хто тоді? У тебе суперобмежені варіанти.

— Ох, — кажу я вже тихіше, — добре, нехай буде за замовчуванням. — Я намагаюся усміхнутися, та мені це не вдається, натомість я насили ковтою, щоб придушити емоцію, що стала комом у горлі. — Іноді я не певна, що з цього взагалі реальне.

— Що ти хочеш сказати?

Я хитаю головою.

— Я не знаю, — шепочу, звертаючись здебільшого до себе.

Довга пауза.

— Ти справді кохаєш його?

Я вагаюся перш ніж відповісти.

— Мені так здається. Я не знаю, — зітхаю, — чи можливо любити когось, а потім припинити це робити? Я не впевнена, що взагалі розумію значення слова «любов».

Кенджі гучно видихає. Проводить рукою по волоссю.

— Свята срака, — бурмоче він.

— Ти закохувався колись? — запитую я, перевертаючись на бік, щоб подивитися на нього.

Він витріщається на небо. Кілька разів кліпає.

— Ні.

Я перевертаюся знову на спину, відчуваю розчарування.

— Ох.

— Це так сумно, — зізнається Кенджі.

— Ага.

— Ми невдахи.

— Ага.

— То скажи ще раз, чим тобі так сподобався Варнер? Він що, зняв із себе весь свій одяг, чи що?

— Що? — я хапаю ротом повітря і радію, що надворі досить темно, і він не бачить, як я червонію. — Ні, — швидко кажу я, — ні, він...

— Бляха, принцесо, — Кенджі заходиться сміхом. — Я гадки не мав.

Я штурхаю його в руку.

— Гей, можна ніжніше? — протестує він і тре місце, де болить. — Я слабший за тебе!

— Знаєш, я трохи навчилася це контролювати, — підморгую я йому. — Тепер я вмію керувати своєю силою.

— Добре тобі. Куплю тобі повітряну кульку, як тільки світ перестане срати сам на себе.

— Дуже тобі дякую, — кажу вдоволено, — ти хороший вчитель.

— Я хороший в усьому, — зазначає він.

— І скромний.

— І красунчик.

Я давлюся від сміху.

— Ти досі не відповіла на моє запитання, — нагадує Кенджі. Він відсовується і закладає руки за голову. — Чим тобі так сподобався багатенький хлопчисько?

Я різко вдихаю. Фокусую погляд на найяскравіший зірці в небі.

— Мені подобається, як я почуваюся поряд із ним, — тихо промовляю я. — Варнер думає, що я сильна, розумна і здібна, і він цінує мою думку. Я почуваюся рівною з ним, він змушує мене повірити, що я зможу досягнути стільки ж скільки й він, і навіть більше. І якщо я роблю щось неймовірне, він зовсім не дивується. Варнер цього й очікує. Він не ставиться до мене як до слабкої тендітної дівчини, яку постійно треба захищати.

Кенджі пирхає.

— Ти зовсім не слабка, — втішає Кенджі, — добре було б кожному захищатися від тебе. Ти нестримне чудовисько, — усміхається він, а тоді додає: — тобто ти миле чудовисько. Маленьке чудовисько, котре рве все на шмаття, може розвалити землю і висмоктати з людини життя.

— Мило.

— Звертайся, коли треба.

— Домовилися.

— То це й усе? — дивується Кенджі. — Він подобається тобі через те, який він є?

— Що?

— Усе це, — пояснює Кенджі, розмахуючи рукою в повітрі, — ніяк не стосується того, що він весь такий сексуальний і може торкатися тебе, коли захоче?

— Варнер здається тобі сексуальним?

— Я не так сказав.

Я сміюся.

— Мені подобається його обличчя.

— А дотики?

— Які дотики?

Кенджі дивиться на мене, очі широко розплющені, брови підняті.

— Слухай, я не Адам. Можеш не заливати мені про свою невинність. Ти кажеш мені, що цей хлопець може торкатися тебе, і що він запав на тебе, як і ти на нього, і вчора ти була в його ліжку, а тоді я наштовхуюся на вас двох у клятій коморі, а ні, заждіть, вибачаюся, не в коморі, у дитячій спальні, і ти кажеш мені, що ніхто нікого не торкався? — він пильно дивиться на мене. — Це ти хочеш мені сказати?

— Ні, — шепочу, обличчя палає.

— Ти так швидко дорослішаєш. Ти почуваєшся схвилюваною через те, що вперше в житті можеш торкнутися лайна, а я просто хочу переконатися, що ти дотримуватимешся санітарних норм...

— Перестань бути таким огидним.

— Та я просто шукаю...

— Кенджі?

— Що?

Я глибоко вдихаю. Намагаюся порахувати зорі.

— Що мені робити?

— З чим?

Я вагаюся.

— З усім.

Кенджі видає дивний звук.

— Бляха, якби ж я знав.

— Я не хочу робити цього без тебе, — шепочу я.

Він відхиляється назад.

— Хто сказав, що ти робитимеш щось без мене?

Моє серце пропускає кілька ударів. Я уважно дивлюся на нього.

— Що? — запитує він, зводячи вгору брови. — Ти здивована?

— Ти битимешся на моєму боці? — запитую я, важко дихаючи. — Ми битимемося разом? Навіть якщо з нами буде Варнер?

Кенджі усміхається. Дивиться в небо.

— Так, хай йому грець, — погоджується він.

— Справді?

— Я з тобою, мала. Для цього й потрібні друзі.

ДВАДЦЯТЬ ШІСТЬ

Коли ми повертаємося у квартиру, бачимо, як Кастл стоїть у дальньому куті й розмовляє з Вінстоном.

Кенджі застигає у дверній рамі.

Я забула, що Кенджі не бачив Кастла на ногах, і мені справді боляче на нього дивитися. Я жахлива подруга. Я лише виливаю на нього свої проблеми і навіть не подумала поцікавитися, що непокоїть його. Він, мабуть, обмірковує багато всього.

Заціпенівши, Кенджі проходить через кімнату, не зупиняється, доки не доходить до Кастла. Він кладе руку йому на плече. Кастл розвертається. Всі в кімнаті завмирають, щоб подивитися.

Кастл усміхається. Киває, лише раз.

Кенджі кілька секунд стискає його в міцних обіймах, а тоді відпускає. Двоє чоловіків дивляться один на одного з виразом німого упізнання. Кастл кладе руку на руку Кенджі.

Кенджі широко усміхається.

Потому він розвертається й усміхається до мене, а я несподівано відчуваю нестримну радість і полегшення, я така схвильована і водночас надзвичайно щаслива, що сьогодні Кенджі засинатиме з легким серцем. Почуваюся так, наче мене от-от розірве від щастя.

Двері з гуркотом відчиняються.

Я розвертаюся.

Всередину заходить Адам.

Моє серце тьохкає.

Він навіть не дивиться в мій бік, коли заходить.

— Джеймсе, — звертається він, проходячи кімнату, — ходімо, друже, час спати.

Джеймс киває і біжить у свою спальню. Адам йде за ним і зачиняє за собою двері.

— Він вдома, — говорить Кастл. На його обличчі видно полегшення.

Якусь мить ніхто не каже й слова.

— Гаразд, нам теж вже час вкладатися, — промовляє Кенджі, роззираючись. Він йде в куток і бере купу ковдр, роздаючи їх іншим.

— Усі сплять на підлозі? — запитую.

Кенджі киває.

— Ага, — говорить він. — Варнер мав рацію. Це справді нагадує піжамну вечірку.

Я намагаюся засміятися.

Не можу.

Всі зайняті розкладанням ковдр на підлозі. Вінстон, Брендан й Іан займають один бік кімнати, Алія й Лілі — інший. Кастл спить на дивані.

Кенджі вказує на середину.

— Ми з тобою лягаємо тут.

— Романтично.

— Як хочеш.

— А де спить Адам? — запитую я, стишуючи голос.

Кенджі зупиняється на півдорозі, щоб кинути ковдру. Дивиться на мене.

— Кент не вийде, — пояснює він мені. — Він спить із Джеймсом. У малого щонаочі сильні нічні кошмари.

— Ох, — я почувуюся здивованою й присоромленою від того, що забула про це. — Звісно, — ну звісно ж. Кенджі має знати це не з чуток. В Омега-Пойнті вони всі жили разом.

Вінстон натискає на вимикач. Світло гасне. Чутно, як шарудять ковдри.

— Якщо почую, як хтось говорить, — попереджає Вінстон, — то сам попрошу Брендана, щоб він натовк порушнику пику.

— Я не збираюся нікого бити.

— Вдар себе, Брендане.

— Не знаю навіть, чому ми дружимо.

— Будь ласка, замовкніть, — кричить із кутка Лілі.

— Ви чули, що сказала леді, — наголошує Вінстон. — Усі змовкніть.

— Ти зараз єдиний говориш, недоумку, — каже Іан.

— Брендане, стукни його, будь ласка.

— Стуліться, я нікого не битиму...

— На добраніч, — наполягає Кастл.

Усім перехоплює подих.

— Добраніч, пане, — шепоче Кенджі.

Я перевертаюся так, щоб бути лицем до Кенджі. Він усміхається до мене в темряві. Я усміхаюся у відповідь.

— Добраніч, — кажу я самими губами.

Він підморгує.

Мої очі заплющуються.

ДВАДЦЯТЬ СІМ

Адам ігнорує мене.

Він словом не обмовився про вчорашнє; не виказав навіть натяку на злість чи розчарування. Говорить з усіма, сміється із Джеймсом, допомагає готувати сніданок. А ще він вдає, що мене не існує.

Я спробувала привітатися з ним вранці, та він вдав, що не чує мене. Може, він справді не почув. Можливо, йому вдалося натренувати свій мозок так, щоб більше не чути й не бачити мене.

Почуваюся так, наче мене вдарили в серце.

Кілька разів.

— То чим ви тут займаєтеся? — запитую я, відчайдушно намагаючись зав'язати розмову. Ми всі сидимо на підлозі, їмо гранолу з мисок. Ми прокинулися пізно і пізно снідаємо. Ніхто ще не прибрав своєї ковдри, а Варнер має прийти вже десь за годину.

— Нічим, — відповідає Іан.

— Здебільшого намагаємося не померти, — додає Вінстон.

— Це до біса нудно, — скаржиться Лілі.

— А що? — запитує Кенджі. — Маєш щось на думці?

— Та ні, просто... — вагаюся, — ну, за годину тут буде Варнер, то я не знала чи...

Ну кухні щось падає. Миска. В раковину. Навколо розлітаються прибори.

Адам заходить у вітальню.

Його очі.

— Він сюди не повернеться, — перші чотири слова, які він промовляє до мене.

— Але я вже його попросила, — намагаюся я сказати, — він...

— Це мій дім, — каже Адам, його очі палають. — Я не дозволю йому сюди увійти.

Я пильно дивлюся на Адама, серце вистрибує з грудей. Ніколи не думала, що він здатен дивитися на мене з такою ненавистю. Він справді ненавидить мене.

— Кенте, чоловіче... — чую я Кенджі.

— Ні.

— Та ну, не обов'язково все має бути так...

— Якщо так сильно хочеться його побачити, — каже мені Адам, — можеш вимітатися до біса з мого дому. Але сюди він не зайде. Більше ніколи.

Я кліпаю.

Це все не насправді.

— І куди їй іти? — запитує в нього Кенджі. — Хочеш, щоб вона опинилася на вулиці? Щоб хтось про неї повідомив і її вбили? Ти з глузду з'їхав?

— Мені байдуже, — відрізає Адам. — Вона може займатися, чим захоче, — він знову повертається до мене. — Хочеш бути з ним, — Адам вказує на двері, — іди, вимітайся.

Відчуваю, як крижаніє моє тіло.

Я спинаюся на ноги, які ледь тримають мене. Я киваю і не знаю чому, та здається, не можу зупинитися. Я йду до дверей.

— Джульетто...

Я розвертаюся, попри те, що до мене звертається Кенджі, а не Адам.

— Не йди нікуди, — каже мені Кенджі. — Не рухайся. Маячня якась.

Усе вийшло з-під контролю. Це вже не просто сварка. В Адамових очах я бачу чисту, непідробну ненависть, і я настільки засліплена через неможливість того, що відбувається, настільки захоплена зненацька, що не знаю, як

реагувати. Я ніколи не очікувала, ніколи уявити не могла, що все так обернеться.

Справжній Адам не виганяв би мене зі свого дому. Він не розмовляв би так зі мною. Не той Адам, якого я знаю. Адам, якого я думала, що знаю.

— Кенте, — знову просить Кенджі, — тобі треба заспокоїтися. Між нею і Варнером нічого немає. Вона просто намагається зробити те, що, на її думку, правильно...

— Маячня! — вибухає Адам. — Лайно це все, і ти це знаєш, і ти справжній дурень, якщо це заперечуєш. Вона брехала мені весь, бляха, час...

— Та ви ж навіть не разом, чоловіче, ти не можеш висувати до неї претензії...

— А ми і не розходилися! — кричить Адам.

— Ви порвали, — огризається Кенджі. — Кожен у Пойнті чув твою мелодраматичну маючню в довбаних тунелях. Ми всі знаємо, що ви порвали. Тому перестань боротися з цим.

— Це не рахується, — заперечує Адам, його голос жорсткий. — Ми досі кохаємо одне одного...

— Гаразд, знаєш що? А, забий. Мені байдуже, — Кенджі махає руками, закриваючи очі. — Ми посеред війни. Їй вистрілили, бляха, в серце кілька днів тому, і вона мало не померла. Тобі не здається, що вона справді намагається думати про щось більше, ніж про вас двох? Так, Варнер божевільний, але він може допомогти...

— Вона дивиться на психа так, наче закохана в нього, — відгавкується Адам. — Думаєш, я не впізнаю цей погляд? Думаєш, я не зміг би сказати? Вона на мене так дивилася! Я знаю її, я знаю її надто добре...

— Мабуть, не так добре.

— Перестань захищати її!

— Ти не розумієш, про що говориш, — каже Кенджі. — Поводишся як божевільний...

— Я був щасливішим, — вичавлює Адам, — коли думав, що вона *мертва*.

— Неправда. Не кажи так, чоловіче. Сказавши таке, ти вже не зможеш забрати ці слова назад...

— Та ні, це я і хотів сказати, — наполягає Адам. — Я справді так і думаю, — нарешті він дивиться на мене, руки стиснуті в кулаки. — Мені було легше, — каже Адам мені, — думати, що ти мертва. Тоді боліло не так сильно.

Стіни рухаються. Я бачу плями, кліпаю в порожнечу.

«Все це не насправді», — повторюю собі.

Це лише нічне жахіття, і варто мені прокинутися, як Адам знову буде ніжним, добрим і чарівним. Бо він не такий жорстокий. Не зі мною. Зі мною ніколи.

— З усіх людей, — з огидою на обличчі говорить мені Адам, — я довіряв лише тобі, розповідав тобі те, що не треба було розповідати, а тепер ти робиш усе можливе, щоб кинути все це назад мені в обличчя. Не можу повірити, що ти робиш це зі мною. Що ти запала на нього. Та що з тобою, в біса, таке? — запитує він, підвищуючи голос. — Невже ти аж настільки несповна розуму?

Я боюся говорити.

Боюся ворухити губами.

Я настільки налякана, що якщо поворухнуса хоча б на дюйм, моє тіло розламається навпіл, і всі побачать, що моє нутро складається лише зі сліз, які я зараз ковтаю.

Адам хитає головою. Сміється сумно і спантеличено.

— Ти навіть не заперечуєш, — дивується він. — Неймовірно.

— Залиш її в спокої, Кенте, — раптом говорить Кенджі, його голос смертельно різкий. — Я серйозно.

— Тебе це не стосується...

— Ти поводишся як козел...

— Думаєш, мені не плювати на твою думку? — Адам розвертається до нього. — Це не твоя битва, Кенджі. Те, що вона занадто боягузлива, щоб щось сказати, не означає, що ти маєш її захищати...

Відчуваю, що виходжу за межі себе. Наче моє тіло повалилося на підлогу, а я продовжую дивитися, спостерігаючи, як Адам перетворюється у цілком іншу особу. Кожне слово. Кожна образа, яку він кидає в мене, здається, ламає мої кістки. Зовсім скоро від мене залишиться лише калюжа крові і серце, яке б'ється.

— Я йду, — говорить Адам. — Я йду і коли повернуся, то хочу, щоб її тут не було.

«Не плач», — кажу я собі.

«Не плач.»

«Це не насправді.»

— Ти і я, — вимовляє Адам мені, його голос такий різкий, такий злий, — з нами покінчено. Крапка, — кидає він, — не хочу більше тебе бачити. Ніде у цьому світі і вже точно не в моєму клятому домі, — Адам пильно дивиться на мене, важко дихає. — Тому забирайся звідси. Вимітайся, і щоб я не бачив тебе, коли повернуся.

Він перетинає кімнату. Хапає куртку. Рвучко відчиняє двері.

Стіни трясуться, коли він захряскує їх за собою.

ДВАДЦЯТЬ ВІСІМ

Я стою посеред кімнати, вдивляючись у порожнечу.

Несподівано відчуваю, що замерзаю. Гадаю, мої руки тремтять. Чи це мої кістки. Мабуть, це мої кістки тремтять. Я рухаюся механічно, так повільно, думки досі плутаються. Туманно усвідомлюю, що хтось може мені щось казати, але я зосереджена на своїй куртці, бо мені холодно.

Тут так холодно. Мені треба моя куртка. І, може, рукавиці. Не можу припинити тремтіти.

Я натягаю куртку. Запихаю руки в кишені. Відчуваю, наче хтось зараз до мене говорить, але я нічого не чую через дивний серпанок, що приглушує мої почуття. Я стискаю кулаки, і мої пальці намагаються якийсь шматок пластика.

Пейджер. Я майже забула.

Дістаю його з кишені. Крихітна річ, тонкий чорний прямокутник із кнопкою на всю довжину. Я натискаю її без роздумів. Я натискаю кнопку знову, і знову, і знову, бо це мене заспокоює. Клац, клац. Подобаються рухи, що повторюються. Клац, клац, клац. Не знаю, чим ще зайнятися.

Клац.

На мої плечі лягають чийсь руки.

Я розвертаюся. За мною стоїть Кастл, у його очах занепокоєння.

— Ви нікуди не підете, — каже він мені. — Ми все владнаємо. Усе буде добре.

— Ні, — враження, наче на язичку пил. Мої зуби кришаться. — Я мушу піти.

Не можу припинити натискати кнопку на пейджері.

Клац.

Клац, клац.

— Ходімо, присядьмо, — каже мені Кастл. — Адам засмучений, але з ним все буде добре. Я впевнений, що він не хотів казати те, що сказав.

— А я впевнений, що хотів, — втручається Іан.

Кастл зиркає на нього.

— Ти не можеш піти, — уточнює Вінстон. — Я думав, ми збираємося надерти декому дупу. Ти пообіцяла.

— Ага, — долучається Лілі, намагаючись здаватися веселою. Але очі її насторожені, в них зібрався страх чи тривога, і я розумію, що вона боїться за мене.

Не мене.

За мене.

Це найдивніше відчуття.

Клац, клац, клац.

Клац, клац.

— Якщо підеш, — вона намагається усміхнутися, — нам доведеться жити так вічно. А я не хочу до кінця своїх днів жити з купою смердючих хлопців.

Клац.

Клац, клац.

— Не йди, — просить Джеймс. Він здається таким сумним. Таким серйозним. — Мені шкода, що Адам повівся з тобою так жорстоко. Але я не хочу, щоб ти загинула, — каже він. — І я не бажаю тобі смерті. Присягаюся.

Джеймс. Милий Джеймс. Його очі крають моє серце.

— Я не можу залишитися, — мій голос звучить дивно для мене. Він якийсь надламаний. — Він сказав те, що хотів...

— Нам буде дуже прикро, якщо ти підеш, — уриває мене Брендан. — І я мушу погодитися з Лілі. Не хочу жити так надалі.

— Але як...

Вхідні двері відчиняються навстіж.

— ДЖУЛЬЄТТО, Джульєтто...

Я розвертаюся.

У вході стоїть Варнер, обличчя червоне, він тяжко дихає, витріщається на мене, наче на якусь примара. Він крокує кімнатою, і я не встигаю промовити і слово, як він торкається обома руками мого обличчя. Його очі уважно дивляться на мене.

— Боже, як ти? Що сталося? З тобою все добре?

Він тут.

Варнер тут — і мені хочеться розірватися на клапті, але я тримаю себе в руках.

І триматиму.

— Дякую, — видушую із себе. — Дякую, що прийшов...

Він обіймає мене, не звертаючи увагу на вісім пар очей, які за нами спостерігають. Варнер тримає мене, поклавши одну руку на мою талію, а іншу на потилицю. Я впираюся обличчям у його груди, його тепло таке знайоме. Відчуваю дивну втіху. Він водить рукою по моїй спині, схиляє свою голову до моєї.

— Щось не так, люба? — шепоче він. — Що сталося? Прошу, розкажи мені...

Я кліпаю.

— Хочеш, щоб я тебе забрав?

Я мовчу.

Не знаю, що я хочу чи що мушу робити. Усі кажуть мені залишитися, але це їхній дім. Це дім Адама, і він очевидно ненавидить мене зараз. Але водночас я не хочу залишати своїх друзів. Не хочу залишати Кенджі.

— Хочеш, щоб я пішов? — запитує Варнер.

— Ні, — заперечую я надто швидко. — Ні.

Варнер ледь помітно відхиляється назад.

— Скажи мені, чого ти хочеш, — запитує він у відчаї. — Скажи, що мені зробити, — каже Варнер, — і я це зроблю.

— Це, безумовно, найбожевільніше лайно, яке я коли-небудь бачив, — каже Кенджі. — Я ніколи б у це не повірив. Навіть через мільйон років.

— Наче мильна опера якась, — киває Іан. — Але акторська гра така собі.

— А мені здається, що це доволі мило, — каже Вінстон.

Я відриваюся назад наполовину обертаючись. Усі витріщаються на нас. Усміхається тільки Вінстон.

— Що відбувається? — запитує Варнер. — Чому вона має такий вигляд, наче от-от заплаче?

Усі мовчать.

— Де Кент? — запитує Варнер, звузивши очі і вдивляючись в їхні обличчя. — Що він із нею зробив?

— Він вийшов, — пояснює Лілі. — Пішов кілька хвилин тому.

Очі Варнера темнішають, поки він опрацьовує почуте. Він повертається до мене.

— Прошу, скажи, що ти не хочеш більше тут залишатися.

Я затуляю обличчя руками.

— Усі хочуть допомогти — битися — окрім Адама. Але вони не можуть піти. А я не хочу залишати їх.

Варнер зітхає. Заплющує очі.

— Тоді залишайся, — ніжно говорить він. — Якщо ти цього хочеш. Залишайся тут. Я зможу з тобою бачитися.

— Я не можу, — відповідаю. — Я мушу піти. Мені заборонили сюди повертатися.

— Що, — в його очах злість, — що значить тобі заборонили?

— Адам не хоче, щоб я тут залишалася. Я мушу піти до того, як він повернеться.

Варнер стискає щелепи. Він уважно дивиться на мене, і це триває, здається, цілу вічність. Я практично бачу, як він думає, щоб знайти рішення — його розум працює з неймовірною швидкістю.

— Добре, — зрештою каже він. — Добре, — Варнер видає. — Кішімото, — раптом вимовляє він, не відриваючи погляду від мене.

— Я тут, пане.

Варнер намагається не заковувати очі, коли розвертається до Кенджі.

— Я влаштую твою групу у своїй приватній тренувальній секції на базі. Мені знадобиться кілька днів, щоб опрацювати деталі, але я впевнений, що після прибуття ти легко отримаєш дозвіл і допуск перебувати на території. Заляжеш

зі своєю командою, я вас проведу. Можете залишатися там, поки не будемо готові перейти до першого етапу нашого плану, — пауза. — Це тебе влаштовує?

На обличчі Кенджі проступає огида.

— Чорта з два.

— Чому ні?

— Ти збираєшся замкнути нас у своїй «приватній тренувальній секції»? — каже Кенджі, показуючи в повітрі лапки. — Чому б просто не сказати, що ти посадиш нас у клітку і повільно повбиваєш? Гадаєш, я ідіот? Навіщо мені вірити в цю маячню?

— Я подбаю про те, щоб вас годували регулярно і добре, — пояснює Варнер у відповідь. — Кімнати будуть простими, але не простішими за цю, — каже він, змахуючи рукою. — Домовленості нададуть нам широкі можливості для зустрічей і планування подальших дій. Ти сам знаєш, що наражаєш всіх на небезпеку, перебуваючи на нерегульованій території. Зі мною тобі і твоїм друзям буде безпечніше.

— Навіщо тобі це? — запитує Іан. — Навіщо тобі нам допомагати, годувати нас і зберігати наші життя? У цьому немає сенсу...

— Тут і не має бути сенсу.

— Звісно що має, — втручається Лілі. Її погляд жорсткий і злий. — Ми не підемо на військову базу, щоб нас там вбили, — гиркає вона. — Це якийсь хворий жарт.

— Добре, — погоджується Варнер.

— Що добре? — запитує Лілі.

— Не йдіть.

— Ох, — Лілі кліпає.

Варнер повертається до Кенджі.

— То ти офіційно відмовляєшся від моєї пропозиції?

— Так, дякувати не буду, — підтверджує Кенджі.

Варнер киває. Дивиться на мене.

— Ми можемо йти?

— Але ні, — я панікую, дивлюся то на Варнера, то на Кенджі, а тоді знову на Варнера. — Я не можу просто піти, це не може бути востаннє, коли я їх бачу...

Я повертаюся до Кенджі.

— Ти просто залишишся тут? — запитую — І я більше ніколи тебе не побачу?

— Можеш залишитися тут із нами, — Кенджі схрещує руки на грудях. — Тобі не обов'язково йти.

— Ти знаєш, що я не можу залишитися, — я розлючена і скривджена. — Ти знаєш, що Адам сказав те, що хотів, він здуріє, якщо побачить мене тут, коли повернеться...

— То ти просто підеш геть? — різко запитує Кенджі. — Залишиш нас усіх, — він вказує на усіх, — лише тому, що Адам вирішив побути недоумком? Проміняєш всіх нас на Варнера?

— Кенджі, я не... мені більше немає, де жити! Що мені...

— Залишитися.

— Адам викине мене геть...

— Він цього не зробить, — стверджує Кенджі, — ми йому не дозволимо.

— Я не змушуватиму його. І не благатиму його. Дозволь мені піти бодай із клапчиком гідності...

Кенджі розчаровано зводить руки вгору.

— Це повне лайно!

— Ходімо зі мною, — запрошую. — Прошу, я хочу, щоб ми були разом...

— Ми не можемо, — говорить він. — Ми не можемо так ризикувати. Не знаю, що там між вами двома, — він вказує на мене і Варнера. — Можливо, з тобою він справді інший, не знаю, та грець із ним, але я не можу поставити наші життя під загрозу, опираючись на емоції і припущення. Може, ти справді йому небайдужа, — продовжує

Кенджі, — але це не поширюється на нас, — він дивиться на Варнера, — чи не так?

— Як так? — запитує Варнер.

— Тобі не байдуже щодо нас? Щодо нашого виживання, нашого добробуту.

— Байдуже.

Кенджі практично сміється.

— Принаймні ти чесний.

— Утім моя пропозиція досі в силі. А ти будеш ідіотом, якщо відмовишся, — каже Варнер. — Ви всі тут помрете, і ти розумієш це краще за мене.

— Ми ризикнемо.

— Ні, — я хапаю ротом повітря. — Кенджі...

— Усе буде добре, — говорить він мені. На чолі зморшки від втоми, погляд важкий. — Я впевнений, ми знайдемо спосіб якось зустрітись. Роби те, що маєш.

— Ні, — промовляю, намагаючись вдихнути. Легені набрякають, серце б'ється так швидко, що я чую його ритм у своїх вухах. Мені одночасно холодно і жарко, надто жарко, надто холодно, я думаю лише про те, що все не має бути так, усе не мало так розвалитися, тільки не знову, не знову...

Варнер бере мене за руку.

— Прошу, — вимовляє він, його голос наполегливий, у ньому вчувається паніка. — Прошу, не роби цього люба, я не хочу, щоб ти це робила...

— Бляха, Кенджі, — вибухаю я, вириваючись із Варнерових обіймів. — Прошу, заради господа бога, не будь ідіотом. Ти мусиш піти зі мною, ти мені потрібен...

— Мені треба певні гарантії, Джей, — каже Кенджі крокуючи туди-сюди, проводячи руками по волоссю. — Я не можу повірити на слово, що все буде добре...

Я повертаюся до Варнера, він важко дихає, стискає кулаки.

— Дай їм те, що вони просять. Мені байдуже, що це, — прошу його. — Будь ласка, вам треба поговорити. Вам треба все вирішити. Він мені потрібен. Мені потрібні мої друзі.

Варнер уважно дивиться на мене.

— Прошу, — шепочу я.

Він відводить погляд. Тоді знову дивиться на мене.

Зрештою Варнер зустрічається поглядом із Кенджі. Зітхає.

— Що ти хочеш?

— Хочу гарячу ванну, — каже Вінстон.

І хихоче.

Заливається сміхом.

— Двоє моїх людей хворі і поранені, — пояснює Кенджі, негайно змінюючи настрій. Його голос різкий і жорсткий. Без почуттів. — Їм треба ліки і медична допомога. Жодного контролю, жодної комендантської години. Нам треба краща їжа, ніж та, що в автоматах. Нам треба протеїн. Фрукти. Овочі. Справжні харчі. Потрібен постійний доступ до душів. Знадобиться новий одяг. І ми хочемо весь час бути озброєними.

Варнер поруч зі мною поводить настільки спокійно, що я майже не чую його дихання. В голові сильно гупає, і серце досі вискакує з грудей, але я вже достатньо заспокоїлася і тепер можу дихати легше.

Варнер глипає на мене.

Він витримує мій погляд, а тоді заплющує очі. Різко видихає. Дивиться вгору.

— Добре, — погоджується Варнер.

Кенджі витріщається на нього.

— Зачекай, що?

— Я повернуся завтра о чотирнадцятій, щоб провести вас у місце вашого нового перебування.

— Хай йому грець, — Вінстон стрибає на дивані. — Бляха.

— Ти зібрала свої речі? — запитує в мене Варнер.

Я киваю.

— Добре, — погоджується він. — Ходімо.

ДВАДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТЬ

Варнер тримає мене за руку.

Коли ми спускаємося сходами до паркінгу, моєї енергії вистачає лише на те, щоб зосередитися на цьому єдиному, дивному факті. Він відчиняє двері броньовика і допомагає мені залізти всередину, а тоді зачиняє їх за мною.

Сам він залазить з іншого боку.

Заводить мотор.

Ми виїжджаємо на дорогу, а я розумію, що, покинувши Адамове житло, я кліпнула разів із шість.

Я досі не можу повірити в те, що сталося щойно. Не можу повірити, що ми працюватимемо разом. Не можу повірити, що сказала Варнерові, що робити, і він послухав мене.

Я повертаюся, щоб поглянути на нього. Дивно: ніколи поряд із ним мені не було так безпечно і легко. Ніколи не думала, що почуватимуся так поряд із ним.

— Дякую, — шепочу я, з почуттям вдячності і провини, за те, що сталося. За те, що залишила Адама. Тепер я розумію, що я зробила певний вибір, який вже не зможу змінити. Моє серце досі крається. — Справді, — повторюю знову, — дуже тобі дякую. За те, що прийшов по мене. Я ціную...

— Прошу тебе, — каже Варнер. — Благаю, зупинися. Я завмираю.

— Не можу зносити твій біль, — пояснює він. — Він такий сильний, це зводить мене з розуму, прошу. Не сумуй.

Не треба почуватися винною. Ти не зробила нічого поганого.

— Вибач...

— І не вибачайся, — говорить Варнер. — Боже. Я не можу вбити Кента, бо так ти ще більше засмутишся. І це єдина причина, чому він досі живий.

— Маєш рацію, — кажу я за мить. — Але справа не лише в ньому.

— Що? — запитує він. — Що ти маєш на увазі?

— Не хочу, щоб ти взагалі когось вбивав, — зізнаюся я. — Це стосується не тільки Адама.

Варнер видає різкий і дивний сміх. Здається, він відчуває полегшення.

— Маєш ще якісь умови?

— Не зовсім.

— Отже, ти не хочеш виправити мене? І в тебе немає довгого переліку того, над чим мені треба попрацювати?

— Ні, — я дивлюся у вікно. Тьмяні краєвиди. Холодні краєвиди. Усе вкрите льодом і снігом. — У тебе немає таких недоліків, яких вже нема в мене, — тихо кажу. — І в такій ситуації розумно було б спершу виправити себе.

Якусь мить ми обоє мовчимо. У цій тісноті напруження стає неймовірно густим.

— Аароне? — звертаюся я, досі роздивляючись краєвиди, що пролітають за вікном.

Відчуваю в його подиху легку затримку. Вагання. Вперше я так невимушено вимовила його ім'я.

— Що? — відповідає він.

— Хочу, щоб ти знав, — промовляю я йому, — я не думаю, що ти божевільний.

— Що? — він витріщається на мене.

— Я не вважаю тебе божевільним, — світ за вікном розпливається. — І я не вважаю тебе психопатом. І ще

я не думаю, що ти хворий, ненормальний монстр. Я не вважаю тебе безсердечним убивцею, і мені здається, що ти не заслуговуєш на те, щоб померти, і ще я не думаю, що ти жалюгідний. Чи дурний. Чи боягузливий. Я не вірю в усе те, що про тебе кажуть інші.

Я повертаюся, щоб поглянути на нього.

Варнер втупився поглядом у вітрове скло.

— Не віриш? — його голос такий ніжний і такий наляканий, що я його ледь чую.

— Ні, — повторюю, — не вірю. І просто подумала, що ти мусиш це знати. Я не намагаюся виправити тебе; і я не думаю, що тебе треба виправляти. І я не намагаюся перетворити тебе на когось іншого. Я думаю, що знаю тебе справжнього. Гадаю, я бачила його.

Варнер мовчить, його груди підіймаються й опускаються.

— Мені байдуже, що про тебе кажуть інші, — кажу я йому. — Я думаю, ти гарна людина.

Варнер починає швидко кліпати. Я чую як він дихає.

Вдих, видих.

Дихання нерівномірне.

Він нічого не каже.

— Ти... віриш мені? — запитую я через якусь мить. — Відчуваєш, що я кажу правду? Що я справді так думаю?

Варнер хапається за кермо. Кісточки на пальцях побіліли.

Він киває.

Лише раз.

ТРИДЦЯТЬ

Варнер досі не сказав мені жодного слова.

Зараз ми в його кімнаті, із гречності Делайло, якого Варнер швидко відпустив. Повернувшись у цю кімнату, де я досягнула страху і полегшення, мені водночас дивно і знайомо.

Тепер все так, як має бути.

Це Варнерова кімната. І тепер я не вбачаю в ньому загрози для себе.

За останні кілька місяців він змінився в моїх очах, а за останні два дні сталося так багато відкриттів, що я оговтуюся від них досі. Не можу заперечувати, що зараз Варнер здається мені іншим.

Здається тепер я розумію його краще, ніж будь-коли раніше.

Він наче нажахана змордована тварина. Істота, яку все життя били, з якої знущалися і тримали замкненою в клітці. Його змусили жити життя, якого він не просив, і ніколи не давали можливості обрати щось інше. І маючи всі засоби для вбивства людини, він був настільки емоційно пригніченим, що не зміг застосувати ці вміння проти власного батька — єдиного чоловіка, який вчив його бути вбивцею. Бо чомусь, у якийсь дивний і незбагненний спосіб він досі хоче відчути любов свого батька.

І я це розумію.

Справді, справді розумію.

— Що сталося? — нарешті запитує в мене Варнер.

Я сиджу на його ліжку, він стоїть біля дверей і дивиться в стіну.

— Про що ти?

— Про Кента, — уточнює він. — Раніше. Що він тобі сказав?

— Ох, — я заливаюся рум'янцем. Відчуваю зніяковінення, — він вигнав мене зі свого дому.

— Чому?

— Він розлютився, — пояснюю, — на те, що я захищаю тебе. Що я запросила тебе.

— Ох.

Я практично чую, як у тиші б'ються наші серця.

— Ти захищала мене, — нарешті вимовляє Варнер.

— Так.

Мовчить.

Я теж мовчу.

— І він сказав тобі піти, — уточнює Варнер, — бо ти захищала мене.

— Так.

— І це все?

Моє серце шалено калатає. Раптом я починаю нервуватися.

— Ні.

— Було іще щось?

— Так.

Варнер пильно дивиться в стіну. Не рухається.

— Справді.

Я киваю.

Він мовчить.

— Адам засмутився, — шепочу, — бо я не погодилася з тим, що ти ненормальний. А він звинуватив мене в тому, — вагаюся, — що я в тебе закохалася.

Варнер різко видихає. Прикладає долоню до дверної рами.

Моє серце от-от вирветься з грудей.

Варнер прикипів поглядом до стіни.

— А ти сказала йому, що він ідіот.

Вдих.

— Ні.

Варнер повертається, стоїть упівоберта. Я бачу його профіль, бачу як неспокійно здіймаються й опускаються його груди. Тепер він дивиться на двері і стає зрозуміло, скільки сил йому доводиться докладати, щоб промовляти слова.

— Отже ти сказала йому, що він божевільний. Сказала, що він несповна розуму, якщо каже щось подібне.

— Ні.

— Ні, — повторює він луною.

Я намагаюся не рухатися.

Варнер робить важкий різкий вдих.

— Тоді що ти йому сказала?

У мовчанні між нами спливає сім секунд.

— Нічого, — шепочу.

Варнер завмирає.

Я не дихаю.

Ніхто з нас не каже і слова, здається, цілу вічність.

— Звісно, — нарешті продовжує Варнер. Він блідий і злегка похитується, — ти нічого не сказала. Звісно.

— Аароне... — підводжуся я на ноги.

— До завтра мені треба багато чого зробити, — каже він. — Особливо, якщо на базі до нас приєднаються твої друзі, — його руки тремтять, поки він намагається дотягнутися до дверної ручки. — Я мушу йти.

ТРИДЦЯТЬ ОДИН

Я вирішую прийняти ванну.

Раніше я ніколи не купалася у ванній.

Я нипаю у кімнаті, чекаючи, доки ванну наповнить гаряча вода, роздивляюся купи ароматного мила. Різних видів. Різних розмірів. Кожен брусок мила загорнуто у цупкий пергамент і перев'язано мотузкою. До кожного прикріплено невелику етикетку з назвою, щоб можна було відрізнити різні аромати.

Я беру з купи один брусок.

Жимолость.

Стискаю мило і не можу не думати про те, наскільки інакшим був похід у душ в Омега-Пойнті. Там у нас не було нічого такого вишуканого. Там мило було жорстке,

мало дивний запах і практично нічого не відмивало. Кенджі приносив його на наші тренування, розламував на шматочки і метав їх у мене, коли я відволікалася.

Від цієї згадки в мені пробуджуються емоції.

Серце тьохкає від думки про те, що завтра тут будуть мої друзі. І це справді станеться. Разом нас буде неможливо зупинити. Не можу дочекатися.

Я придивляюся до етикетки.

У верхніх нотах жасмин та виноград. Середні ноти представлені ароматами бузку, жимолості, троянди і кориці. Композицію довершують базові ноти квітів апельсина і пудри.

Звучить чудово.

Я краду Варнерове мило.

Я вимилася до скрипу і вдягнула чистий одяг.

Не можу перестати нюхати свою шкіру, здивована тим, наскільки приємно пахнути як квітка. Від мене ще ніколи нічим подібним не пахло. Я проводжу пальцями по руці, дивуючись, які чудеса може зробити звичайний шматочок мила. Я ще ніколи не почувалася такою чистою. Я не розуміла, що мило може так очищувати і так добре реагувати на моє тіло. Раніше мило завжди висувувало мою шкіру і приносило відчуття дискомфорту, яке не зникало впродовж кількох годин. А це дивне. Чудове. Почуваюся м'якою, гладенькою і дуже свіжою.

А ще мені немає чим зайнятися.

Я сідаю на Варнерове ліжко, і підтягую ноги під себе. Пильно дивлюся на двері його кабінету.

Мені хочеться перевірити, чи відчинено замок.

Але моє сумління бере гору.

Я тону в подушках, зітхаючи. Знімаю ковдру і залажу під неї.

Заплющую очі.

Мій розум сповнюють спогади про Адамові розлючене обличчя, кулаки, які трусяться, його образливі слова. Намагаюся відігнати ці спогади, але не можу.

Розплющую очі.

Цікаво, чи побачу я ще колись його і Джеймса.

Можливо, цього Адам і хотів. Тепер він може повернутися до свого життя з меншим братом. Йому не треба більше турбуватися про те, щоб ділитися харчами з вісьмома іншими людьми, і так він матиме вищі шанси на те, щоб вижити.

А що далі? Я не можу не думати про це.

Він залишиться сам. Без їжі. Без друзів. Без грошей.

Моє серце крається, коли я це уявляю. Нестерпно думати про те, як він бореться за життя, як намагається вберегти свого брата. Навіть попри те, що Адам мене тепер ненавидить, я не думаю, що зможу колись відповісти йому взаємністю на ці почуття.

Я не впевнена навіть у тому, що розумію, що між нами сталося.

Здається неможливим, що наші з Адамом стосунки можуть так раптово розколотися. Він досі небайдужий мені. Він був поряд, коли більше нікого не було; він дав мені надію, коли вона була мені так потрібна; він полюбив мене, коли більше ніхто не хотів цього робити. І я не хочу стирати його зі свого життя.

Я хочу, щоб він був поряд. Хочу повернути свого друга.

Але тепер я розумію, що Кенджі має рацію.

Адам був першим і єдиним, хто проявив до мене співчуття. Першим і поки єдиним, хто міг до мене торкатися. Я була захоплена неможливістю цього, переконана, що сама доля звела нас. Його татування було ідеальним знімком моїх мрій.

Я гадала ця історія про нас. Про мою втечу. Про наше «довго і щасливо».

Так і було.

І не було.

Хочеться сміятися від власної сліпоти.

Я розумію, що це нас поєднувало. Це татуювання. Завдяки ньому ми з Адамом були разом, а не через те, що нам так судилося. Не тому, що він був моїм шансом на свободу. А тому, що між нами був потужний зв'язок. Своєрідна надія, яку ніхто з нас не міг розгледіти.

Варнер.

Білий птах із золотими смугами на голові, наче з короною.

Хлопець зі світлою шкірою і золотим волоссям, керівник Сектору 45.

Він був завжди. Весь час.

Зв'язок.

Варнер, Адамів брат, мій викрадач, який перетворився на соратника. Він ненавмисне поєднав мене та Адама. А стосунки з Адамом дали мені нову силу. Я була налякана і розбита, й Адам дбав про мене, даючи мені причину постояти за себе, коли я була надто слабкою, щоб зрозуміти, що причина в мені. У симпатії і відчайдушному потягу до фізичного зв'язку. Двох речей, яких я була позбавлена, і тому цілковито мені незнаних. Мені не було з чим порівнювати цей новий для мене досвід.

Звісно, я думала, що закохалася.

Може, мені було відомо небагато, та я точно знаю, що якби Адам справді кохав мене, то не ставився б до мене так, як сьогодні. Він би не сказав, що хотів би, аби я була мертва.

Я це знаю, бо маю докази.

Бо я помирала.

А Варнер не дав мені померти. Він був злим і скривдженим, і мав усі підстави, щоб лютувати. Я практично вирвала

його серце; я дозволила йому повірити, що з наших стосунків щось вигорить. Дозволила йому зізнатися в глибині його почуттів до мене: дала йому торкатися мене так, як не робив Адам. І я не просила його зупинитися.

Кожен дюйм мого тіла казав йому так.

А тоді я все це забрала. Бо відчувала страх, спантеличення і внутрішній конфлікт. Через Адама.

Варнер сказав, що любить мене, а я у відповідь скривдила його і збрехала, накричала на нього і відштовхнула. Та отримавши нагоду не втручатися і дати мені померти, він нею не скористався.

Варнер знайшов спосіб врятувати мене.

Без жодних вимог. Сподівань. Чітко усвідомлюючи, що я закохана в іншого, і що, рятуючи моє життя, він віддасть мене іншому.

А тепер я не можу з упевненістю сказати, що робив би Адам, якби я помирала на його очах. Я не впевнена, що він врятував би мене. І ця невпевненість цілком природно наштовхує мене на думку, що між нами було щось не те. Що це було несправжнє.

Можливо, ми обоє закохалися в примарний образ чогось іншого.

ТРИДЦЯТЬ ДВА

Я розплющую очі.

Темрява. Тиша. Я зашвидко сідаю.

Мабуть, я заснула. Гадки не маю, котра година, але швидко роззирнувшись по кімнаті, розумію, що Варнера тут немає.

Виляжу з ліжка. Я досі в шкарпетках, і несподівано відчуваю вдячність за це; обхоплюю себе руками, бо тремчу, адже холодне зимове повітря просочується крізь

тонку тканину моєї футболки. Волосся досі вологе після ванни.

У дверях Варнерового кабінета видно шпарину.

Звідти пробивається срібliste світло, і мені стає цікаво, він забув зачинити двері чи просто щойно увійшов. Можливо, його там взагалі немає. Та цього разу моя допитливість бере гору над сумлінням.

Мені хочеться дізнатися, де він працює, і який його робочий стіл; хочеться знати, любить він творчий безлад чи порядок і чи має в кабінеті якісь особисті речі. Цікаво, чи є в нього знімки з його дитинства.

Чи знімки його мами.

Я йду вперед навшпиньки, у животі пурхають метелики. Заспокоюю себе, щоб не нервуватися. Не роблю нічого незаконного. Я лише гляну, чи він там, і якщо його немає, я піду. Я зайду лише на мить. І не порпатимуся в його речах.

Ні.

Перед дверима я зупиняюся. Всередині так тихо, що можу заприсягтися, він міг би почути стукіт мого серця, такий він гучний і сильний. Не знаю, чому мені так лячно.

Я двічі стукаю у двері, а тоді відчиняю їх.

Штовхаючи їх, я стрімко заходжу всередину, різко зупиняючись як тільки переступаю поріг. Я приголомшена.

У нього величезний кабінет.

Він завбільшки з його спальню і гардеробну, якщо їх поєднати. І навіть більший. Тут так багато простору — досить місця для величезного конференц-столу і шести стільців навколо нього. Ще тут є диван і кілька менших столиків у кутку, а одну зі стін знизу догори вкрито книжковими полицями, заповненими книжками. Полиці буквально тріщать від книжок. Старих, нових і з поламаними корінцями.

Усі меблі тут зроблено з темного дерева.

Дерево має такий глибокий коричневий колір, що здається чорним. Чисті, прямі лінії, прості зрізи. Ані прикрас, нічого громіздкого. Ані шкіри. Ані стільців із високими спинками чи надто деталізованих різьблених прикрас. Мінімалізм.

Конференц-стіл завалено папками і паперами, обкладинками і записниками. На підлозі товстий перський килим, схожий на той, що лежить у гардеробній. Варнерів робочий стіл стоїть у дальньому кутку кімнати.

Варнер шоковано дивиться на мене.

На ньому лише штани і шкарпетки, сорочку й пояс він зняв. Він стоїть перед робочим столом, стискаючи щось у руках — щось, що я не можу як слід роздивитися.

— Що ти тут робиш? — запитує він.

— Двері було відчинено, — яка ідіотська відповідь.

Варнер пильно дивиться на мене.

— Котра година? — запитую.

— Перша тридцять ночі, — автоматично відповідає він.

— Ох.

— Повертайся в ліжку, — не знаю, чому Варнер такий знервований. Чому він продовжує позирати то на мене, то на двері.

— Я відпочила.

— Ох, — помічаю, як Варнер крутить у руках маленьку банку. Не повертаючись, він ставить її позаду себе на стіл.

Здається, наче думками він десь не тут. Несхожий на себе. Зазвичай він такий зібраний, такий впевнений у собі. Та нещодавно він тремтів поряд зі мною. Така непослідовність дратує.

— Що робиш? — запитую я.

Між нами футів із десять, та жоден із нас навіть не намагається скоротити цю відстань. Ми розмовляємо, наче не знаємо одне одного, як незнайомці, які щойно опинилися у незручній ситуації. Це сміховинно.

Я починаю йти кімнатою, наближаючись до нього.

Варнер застигає.

Я зупиняюся.

— Усе добре?

— Так, — каже він надто швидко.

— Що це? — запитую, вказуючи на маленьку пластикову ємність.

— Тобі варто повернутися в ліжко, люба. Ти, мабуть, втомлена дужче, ніж думаєш...

Я йду прямісінько до нього, тягнуся за спину і беру баночку, перш ніж він встигає зробити хоч щось, щоб мене зупинити.

— Це порушення приватності, — різко кидає Варнер, уже більше нагадуючи себе колишнього. — Віддай мені це...

— Ліки? — дивуюся. Я кручу маленьку баночку в руках, читаючи напис на етикетці. Дивлюся на нього. Нарешті розумію, що й до чого. — Це для лікування шрамів.

Він проводить рукою по волоссю. Дивиться на стіну.

— Так, — каже Варнер. — А тепер віддай, будь ласка.

— Тобі треба допомога? — запитую.

Він завмирає.

— Що?

— Це для твоєї спини?

Варнер проводить рукою від губ до підборіддя.

— Ти ж не даси мені вийти з цієї ситуації, залишивши собі бодай унцію самоповаги, чи не так?

— Не знала, що ти лікуєш свої шрами, — повідомляю йому.

Роблю крок вперед.

Варнер відходить назад.

— Ні.

— Тоді навіщо це? — я піднімаю баночку. — Де ти взагалі це взяв?

— Це дурниці, це просто, — він хитає головою. — Делайло знайшов для мене. Це смішно, — каже Варнер. — Почуваюся сміховинним.

— Бо не можеш дістати до власної спини?

Він витріщається на мене. Зітхає.

— Повернися, — пропоную.

— Ні.

— Ти робиш проблему з нічого. Я вже бачила твої шрами.

— Це не значить, що треба дивитися на них знову.

Я не можу стримати легкої усмішки.

— Що? — запитує він. — Що смішного?

— Ти не схожий на того, хто непокоїтиметься через подібне.

— Я не непокоюсь.

— Очевидно.

— Прошу, — благає він, — повертайся в ліжко.

— Я вже не хочу спати.

— Це не моя проблема.

— Повернися, — повторюю.

Варнер звужує очі.

— Навіщо тобі це? — вдруге запитую я. — Тобі не обов'язково це робити. Якщо некомфортно, то не користуйся цим.

Він мовчить.

— Гадаєш, мені не треба ліки?

— Звісно ні. Навіщо?.. Тобі боляче? Шрами болять?

— Іноді, — тихо зізнається Варнер. — Але вже не так сильно, як раніше. Насправді я практично нічого не відчуваю.

Щось холодне і гостре вдаряє мене в живіт.

— Справді?

Він киває.

— Розкажеш мені, звідки вони взялися? — шепочу я, не в змозі зустрітися з ним поглядом.

Варнер мовчить так довго, що я, зрештою, змушую себе поглянути на нього.

В його очах не помітно жодних емоцій, обличчя набуло нейтрального виразу. Він прокашлюється.

— Це мені подарунок на день народження, — іронізує Варнер. — Щороку, відколи мені виповнилося п'ять. І до вісімнадцяти. На моє дев'ятнадцятиріччя він не прийшов.

Я застигаю від жаху.

— Так, — Варнер дивиться на руки. — То...

— Він *різав* тебе? — хриплю.

— Це батіг.

— Господи боже мій, — я хапаю ротом повітря. Мені треба перевести погляд на стіну, щоб зібратися до купи. Я кліпаю кілька разів, намагаючись проковтнути біль і лють, які нарастають всередині мене. — Мені так шкода, — задихаюся я. — Аароне. Мені дуже прикро.

— Не хочу, щоб через це ти відчувала відразу, — тихо каже Варнер.

Я розвертаюся вражена. Нажахана.

— Ти ж це несерйозно.

Але його очі кажуть, що серйозно.

— Ти що, ніколи не дивився у дзеркало? — запитую вже розлючено.

— Перепрошую?

— Ти ідеальний, — зізнаюся йому, настільки знесилена, що починаю втрачати самовладання. — Ти весь. Усе твоє тіло. Особистість. Симетричність. Ти абсурдно, математично ідеальний. Неймовірно, що хтось взагалі може мати такий вигляд, — завершую я, хитаючи головою. — Повірити не можу, що ти таке сказав...

— Джульєтто, прошу. Не говори зі мною так.

— Що? Як?

— Це *жорстоко*, — благає Варнер, втрачаючи спокій. — Жорстоко і безсердечно, ти цього навіть не розумієш...

— Аароне...

— Перестань, — просить він. — Не хочу, щоб ти називала мене Аароном...

— Аароне, — повторюю я, цього разу упевненіше, — прошу, не треба думати, що ти мені огидний. Невже ти справді думаєш, що мені не байдуже, що твої шрами можуть відштовхнути мене...

— Я не знаю, — зізнається він, походжаючи перед своїм столом, погляд прикутий до підлоги.

— Я думала, ти можеш відчувати почуття іншої людини, гадала, що мої для тебе очевидні.

— Я не завжди можу думати чітко, — засмучено каже Варнер, тре обличчя, чоло. — Особливо коли залучені мої емоції. Я не завжди можу бути об'єктивним й іноді роблю припущення, — каже він, — які не є правдивими, і я не... я просто більше не довіряю власним судженням. Бо колись я вже це зробив і отримав жахливу відповідь.

Нарешті Варнер підводить погляд. Дивиться мені в очі.

— Маєш рацію, — шепочу.

Він відвертається.

— Ти зробив багато помилок, — кажу я йому, — ти все зробив неправильно.

Варнер проводить рукою по своєму обличчю.

— Але ще не пізно все виправити, не пізно зробити все правильно.

— Прошу...

— Ще не пізно...

— Припини це повторювати! — він зривається. — Ти не знаєш мене, не знаєш, що я зробив, і не знаєш, що мені треба зробити, щоб все виправити.

— Хіба ти не розумієш? Це не важливо — ти можеш бути іншим...

— Я думав, ти не намагатимешся змінити мене!

— Я не намагаюся тебе змінити, — стишую голос. — Я лише прагну пояснити, що твоє життя не закінчилося. Тобі не треба бути тим, ким ти був. Ти можеш зробити інший вибір. Ти можеш бути *щасливим*.

— *Джультто*, — одне різке слово. Варнер пильно дивиться своїми зеленими очима.

Я замовкаю.

Глипаю на його руки, які тремтять, дивлюся як він стискає кулаки.

— Іди, — тихо просить він. — Не хочу, щоб ти зараз була тут.

— То навіщо ти забрав мене? — запитую я розлючена. — Якщо не хочеш мене бачити.

— Ну чому ти не розумієш? — Варнер дивиться на мене, а в його очах стільки болю і розпачу, що в мене перехоплює подих.

Відчуваю, як тремтять мої руки.

— Що не розумію?

— Що я кохаю тебе.

Він зривається.

Його голос. Його спина. Його коліна. Його обличчя.

Варнер ламається.

Йому доводиться триматися за край столу. Він не може дивитися мені в очі.

— Я кохаю тебе, — каже він, слова різкі й ніжні водночас. — Я кохаю тебе, і цього не досить. Я гадав, що цього вистачить, але я помилився. Я думав, що зможу поборотися за тебе, та помилився. Бо я не можу цього зробити. Я не можу навіть дивитися на тебе...

— Аароне...

— Ну скажи, що це неправда, — каже Варнер. — Скажи, що я помиляюся. Скажи, що я сліпий. Скажи, що ти кохаєш мене.

Мое серце крається на частини і обливається кров'ю.
Я не можу брехати йому.

— Я не... я не розумію, що відчуваю, — намагаюся пояснити.

— Прошу, — шепоче він, — прошу, просто йди геть...

— Аароне, зрозумій, будь ласка, я думала, що знаю, що таке кохання, та я помилялася, і я не хочу знову зробити цю помилку...

— Будь ласка, — Варнер благає, — заради господи бога, Джульєтто, я і так вже втратив свою *гідність*...

— Добре, — киваю. — Добре, вибач. Гаразд.

Я відходжу.

Розвертаюся.

І йду, не озираючись.

ТРИДЦЯТЬ ТРИ

— Мушу йти за сім хвилин.

Ми з Варнером повністю одягнені, говоримо одне з одним як давні знайомі, наче минулої ночі ніколи не було. Делайло приніс нам сніданок, і ми тихо їмо в різних кімнатах. Жодних розмов про нього чи мене, чи про те, що могло би бути, і що було би.

Не існує ніяких нас.

Є лише відсутність Адама і битва проти «Відродження». Не більше.

Тепер до мене дійшло.

— Я візьму тебе із собою, — пояснює він, — але буде не просто замаскувати тебе для цієї поїздки. Якщо хочеш, можеш зачекати в тренувальній секції — я приведу їх

одразу туди. Зможеш привітатися з ними, як тільки вони прибудуть, — нарешті Варнер дивиться на мене. — Домовилися?

Я киваю.

— Добре, — погоджується він, — я покажу, як туди дістатися.

Варнер заводить мене назад у свій кабінет, веде в один із дальніх кутків, підводить до дивану. Там є вихід, якого я не помітила минулої ночі. Варнер тисне на кнопку в стіні. Двері роз'їжджаються.

Це ліфт.

Ми заходимо всередину, і він натискає кнопку на перший поверх. Двері зачиняються, і ми починаємо спускатися.

Я глипаю на нього.

— Не знала, що в тебе є ліфт.

— Мені потрібен був персональний доступ до тренувальної секції.

— Ти весь час це повторюєш, — промовляю, — *тренувальна секція*. Що це взагалі таке?

Ліфт зупиняється.

Двері роз'їжджаються.

Він притримує двері для мене.

— Ось це.

Ніколи в житті я не бачила стільки тренажерів.

Бігові тренажери і тренажери для ніг, тренажери для м'язів рук, плечей, пресу. Тут є навіть тренажери, схожі на велосипеди. І я не знаю назву жодного з них. Утім, я знаю, що на одному з них роблять жим лежачи. А ще я знаю, який вигляд мають гантелі, їх тут повно, усіх можливих розмірів. Гадаю, розмір залежить від ваги. Вільні ваги. У деяких місцях до стелі кріпляться перекладини, та я гадки не маю, для чого вони. Насправді, у цій кімнаті тонни різних речей, які здаються мені цілком незнайомими.

І кожна стіна використовується тут для чогось іншого.

Одна здається зроблена з каменю. Чи з якоїсь гірської породи. У ній невеликі западинки, які підкреслюють різнокольорові шматочки пластику. На іншій стіні повно зброї. Сотні знарядь, прикріплені кілочками. Усі вони незаймані. Сяють, наче їх щойно начистили. На цій же стіні якісь двері; цікаво, куди вони ведуть. Третю стіну вкрито чорним, схожим на губку матеріалом, який вистеляє підлогу. На вигляд він м'який і пружний. А четверта стіна — та, крізь яку ми щойно увійшли. У ній ліфт і ще одні двері, більше нічого.

Масштаби вражають. Це приміщення принаймні вдвічі, а то й втричі більше за Варнерову спальню, його гардеробну і кабінет разом узяті. Неможливо повірити в те, що все це належить одній людині.

— Це неймовірно, — зізнаюся, повертаючись до нього обличчям. — Ти всі цим користуєшся?

Варнер киває.

— Зазвичай я приходжу сюди два-три рази на день, — розповідає він. — Хоч я і випав зараз із графіка після поранення, — уточнює Варнер, ступаючи вперед і торкаючись губчастої чорної стіни. — Ось це ніколи не змінювали, — показує він. — Я тренувався тут завжди. І саме тут ми й розпочнемо заняття з тобою.

— Зі мною?

Варнер киває.

— Але мені не треба тренування, — кажу йому. — Не такі.

Він намагається зустрітися зі мною поглядом, та йому нічого не вдається.

— Я мушу йти, — промовляє Варнер. — Якщо знудишся тут, підіймайся ліфтом нагору. Цей ліфт їде тільки на два рівні, тож не заблукаєш, — він застібає куртку. — Повернуся як тільки зможу.

— Гаразд.

Я чекаю, що Варнер піде, та він стоїть на місці.

— Ти ж будеш тут, коли я повернуся, — говорить він.

І це не запитання.

Та я киваю.

— Неймовірно, — тихо каже Варнер, — що ти не намагаєшся втекти.

Я мовчу.

Він тяжко видихає. Розвертається на п'ятках. І йде геть.

ТРИДЦЯТЬ ЧОТИРИ

Я сиджу на одній із лавок, граючись із п'ятифунтовою гантелею, і раптом чую його голос.

— Свята срака, — вигукує він, — місце шикарне.

Я підстрибую, і мало не кидаю гантелью собі на ногу. Кенджі, Вінстон, Кастл, Брендан, Іан, Алія і Лілі, усі входять крізь додаткові двері у стіні зі зброєю.

Помічаючи мене, Кенджі починає сяяти від радості.

Я біжу до них, він хапає мене, міцно обіймає і відпускає.

— Щоб мене грім побив ясний, — вигукує Кенджі. — Він тебе не вбив. Це дуже добрий знак.

Я злегка штурхаю його. Тамую усмішку.

Швидко з усіма вітаюся. Я настільки схвильована від того, що вони тут, що ледь не підстрибую на місці. Усі вони шоковано роззираються довкола. Вони справді думали, що Варнер заманює їх у пастку.

— Тут є роздягальня, — показує їм Варнер, махаючи на двері біля ліфта. — Там багато душових і ванн, і всього, що знадобиться, аби не смердіти, як тварини. Рушники, мило, пральні машини. Усе там.

Я так пильно дивлюся на Варнера, що навіть не помічаю Делайло, котрий стоїть у кутку.

Я затамовую подих.

Він стоїть тихо, сховавши руки за спину, й уважно дивиться, як всі слухають Варнера. І вже не вперше я замислююся над тим, ким він є насправді. Чому Варнер так довіряє цьому чоловікові.

— Вам приносять їжу тричі на день, — розповідає Варнер. — Якщо ви не захочете їсти чи пропустите прийом і зголоднієте, то можете піти змити свої сльози в душі, не соромтеся. А потому навчіться дотримуватися графіку. Скарги ваші чути я не хочу.

— У вас вже є зброя, — продовжує він, — та якщо ви помітили, то ця кімната також забита і...

— Миленько, — зауважує Іан. Він підходить до колекції гвинтівок і здається аж надто схвильованим.

— Якщо торкнешся моєї зброї, я зламаю тобі обидві руки, — кидає йому Варнер.

Іан застигає на місці.

— До всього, що є на цій стіні, торкатися заборонено, — пояснює Варнер, роззираючись. — Рештою можете вільно користуватися. Не знищьте моє обладнання. Залиште усе в тому стані, в якому отримали. І якщо не митиметеся регулярно, не підходьте ближче, ніж на десять футів.

Кенджі форкає.

— Мушу зайнятися іншими справами, — відходить Варнер. — Повернуся о дев'ятнадцятій, тоді зберемося знову і поговоримо. Тим часом скористайтесь нагодою облаштуватися. Можете взяти додаткові каремати в кутку, на них можна спати. Сподіваюся, ви додумалися взяти свої ковдри.

Алія впускає з рук рюкзак, і він із гуркотом падає на підлогу. Усі розвертаються в її бік. Вона багровіє.

— Маєте запитання? — уточнює Варнер.

— Ага, — відповідає Кенджі, — де медикаменти?

Варнер киває в бік Делайло, котрий досі стоїть у кутку.

— Дай моєму лейтенантові детальний опис усіх травм і захворювань. Він надасть необхідне лікування.

Кенджі киває. Він справді здається вдячним.

— Дякую, — промовляє він.

Варнер затримує погляд на Кенджі.

— Нема за що.

Кенджі зводить брови від подиву.

Навіть я дивуюся.

Варнер переводить погляд на мене. Він дивиться лише якусь мить, а тоді відвертається. І, не кажучи більше жодного слова, натискає кнопку ліфта.

Заходить всередину.

А я дивлюся, як за ним зачиняються двері.

ТРИДЦЯТЬ П'ЯТЬ

Кенджі стурбовано дивиться на мене:

— Що це, бляха, було?

Вінстон з Іаном також зиркають у мій бік і навіть не намагаються приховати свого збентеження. Лілі розпаковує речі. Кастл уважно дивиться на мене. Брендан з Алією захоплені якоюсь розмовою.

— Що ти маєш на увазі? — запитую, вдаючи безтурботність, але відчуваю, як нагріваються мої вуха.

Кенджі ляскає себе рукою по шиї. Здрігається.

— Ви що, посварилися?

— Ні, — швидко відповідаю.

— Умгу, — Кенджі схиляє голову.

— Як там Адам? — запитую я, намагаючись змінити тему.

Кенджі тяжко зітхає, дивиться вбік, тре очі і кидає рюкзак на підлогу. Він притуляється до стіни.

— Я не брехатиму тобі, Джей, — промовляє він, стихаючи голос. — Ця фігня з Кентом насправді виносить

мене. Ваша драма все ускладнює. Наш переїзд виявився не таким простим.

— Що? Але ж він сказав, що більше не хоче воювати...

— Ага, так, — киває Кенджі. — Очевидно, це не означає, що він готовий втратити усіх своїх друзів в одну мить.

Я хитаю головою.

— Так не чесно.

— Я знаю, — каже Кенджі і знову зітхає. — Та хай там як, я радий бачити тебе, принцесо, але я втомився як пес. Голодний і злий. Ну, розумієш? — він робить якийсь рух рукою. І гепається на підлогу.

Він мені чогось не договориює.

— Щось не так? — я сідаю навпроти і стишую голос.

Він підводить погляд, дивиться мені в очі.

— Я скупив за Джеймсом. Мені не вистачає цього малого, — голос у Кенджі дуже втомлений, а з погляду я розумію, наскільки він виснажений. — Я не хотів залишати його там.

Моє серце обливається кров'ю.

Звісно.

Джеймс.

— Вибач. Якби ж ми могли взяти його із собою.

Кенджі здуває зі своєї сорочки невидиму ворсинку.

— Йому буде безпечніше там, де він є, — та очевидно, що він у це не вірить. — Хотів би, щоб Кент не поведився як лайно.

Я ніяковію.

— Усе було б ідеально, якби він зібрав себе до купи, — розмірковує Кенджі, — але ж ні, він поводить себе як дурне, скажене, мелодраматичне лайно, — він зітхає. — Який же він емоційний, — раптом каже Кенджі. — Все для нього має значення. Він не може просто взяти і відпустити ситуацію. Не може холоднокровно жити далі. Я просто... Я не

знаю. Забий. Просто я хотів би, щоб тут був Джеймс. Я за ним скучив.

— Мені дуже шкода, — зізнаюся я.

Кенджі корчить дивну гримасу. Махає рукою в нікуди.

— Усе добре. Зі мною все буде добре.

Я дивлюся вгору і розумію, що всі розійшлися, хто куди.

Кастл, Іан, Алія і Лілі пішли в роздягальню, а Вінстон із Бренданом сновигають приміщенням. Зараз от вони торкаються кам'яної стіни і про щось розмовляють.

Я підсовуюся ближче до Кенджі. Підпираю голову руками.

— То, — каже він, — я не бачив тебе лише добу, а ви з Варнером встигли перейти від мелодраматичних обіймів до крижаних поглядів, — Кенджі водить пальцями по слідах на карематі під собою. — Мабуть, сталося щось цікаве.

— Сумніваюся.

— Ти справді не розкажеш, що сталося? — він ображено дивиться вгору. — Я от все тобі розповідаю.

— Неправда.

— Не будь такою грубою.

— Що відбувається насправді, Кенджі? — я роздивляюся його обличчя, бачу його слабкі спроби пожартувати. — Ти сьогодні якийсь не такий. Щось не так.

— Нічого, — бурмоче він. — Я вже сказав. Не хотів залишати Джеймса.

— Але це не все, так?

Він мовчить.

Я дивлюся на свої коліна.

— Ти ж знаєш, що можеш розповідати мені усе. Ти завжди був поряд, і я завжди буду з тобою, якщо тобі треба буде з кимось поговорити.

Кенджі заковчує очі.

— Чому ти змушуєш мене почуватися винним у тому, що я не хочу брати участь у цій вечірці з розповідями про почуття?

— Я не...

— Я просто... просто в мене лайновий настрій, — він дивиться кудись вбік. — Почуваюся дивно. Наче шукаю приводу для сварки. Хочеться бити в обличчя, просто так, без причини.

Я підтягую коліна до грудей. І кладу підборіддя на коліна.

— У тебе був важкий день.

Кенджі бурчить. Киває і дивиться в стіну. Притискає кулак до каремата.

— Іноді я просто дуже втомлююся, розумієш? — він роздивляється кулак, те, якої форми він набуває, коли притискає кісточки пальців до м'якої і пружної поверхні. — Здається, наче я от-от вибухну, — раптом його голос стає таким тихим, що я практично нічого не чую. Я бачу, як рухається кадик, як він тамує емоції в диханні. — Я продовжую втрачати людей, — каже Кенджі. — Я щодня когось втрачаю. Кожного, бляха, дня. Я втомився від цього, мене нудить від цього, і я до біса втомився...

— Кенджі... — промовляю.

— Я сумував за тобою, Джей, — він досі роздивляється каремат, — якби ж ти вчора була з нами.

— Я теж скучила.

— Мені більше нема з ким поговорити.

— Я думала, ти не любиш говорити про свої почуття, — дражнюся, намагаючись підняти йому настрій.

Він не піддається.

— Іноді дуже тяжко, — Кенджі дивиться вбік, — нестерпно. Навіть для мене. Іноді бувають дні, коли мені не хочеться сміятися, — каже він. — Мені не хочеться бути смішним, не хочеться ні за що турбуватися. Іноді мені просто хочеться сидіти і плакати. Весь день, — Кенджі перестає водити руками по каремату. — Це божевілля? — тихо запитує він, досі не дивлячись на мене.

Я кліпаю, доки в очах не починає пекти.

— Ні, — заперечую, — Ні, тут немає нічого божевільного.

Він витріщається на підлогу.

— Час, проведений із тобою, зробив мене дивним, Джей. Останніми днями я тільки те й роблю, що сиджу і обмірковую свої почуття. Дякую тобі за це.

Я підсовуюся ближче і обіймаю його, а він негайно відповідає, пригортаючи мене до себе. Я притискаюся обличчям до його грудей і чую, як сильно б'ється його серце. Йому досі дуже боляче, а я про це весь час забуваю. Варто пам'ятати про це.

Я чіпляюся за нього, бажаючи стерти його біль. Якби ж я могла забрати його тягар собі.

— Дивно, скажи? — запитує він.

— Що саме?

— Якби ми зараз були голі, я би вмер.

— Заткнися, — сміюся я йому в груди. На нас обох штани і кофти з довгими рукавами. Доки я не торкаюся обличчям і руками до його шкіри, він у цілковитій безпеці.

— Але це правда.

— У якому такому альтернативному всесвіті ми могли би бути голими?

— Я просто кажу, — відповідає він. — Усяке буває. Ніколи не знаєш.

— Тобі потрібна дівчина.

— Ні, — зізнається Кенджі. — Мені просто не вистачає обіймів. Моєї подруги.

Я відхиляюся, щоб подивитися на нього. Намагаюся здогадатися, про що він думає.

— Ти мій кращий друг, Кенджі. Ти ж це знаєш, правда?

— Так, мала, — Кенджі широко усміхається. — Знаю. І я повірити не можу, що застряг тут із тобою.

Я вивільняюся з його обіймів. Примружую очі, дивлячись на нього.

Він сміється.

— То як там справи з новим бойфрендом?

Моя усмішка тане.

— Він не мій бойфренд.

— Ти в цьому впевнена? Бо я майже впевнений, що Ромео не дозволив би нам прийти до нього, якби не був закоханий у тебе по самі вуха.

Я дивлюся на свої руки.

— Можливо, ми колись навчимося бути друзями.

— *Серйозно?* — Кенджі шокований. — А я думав, що ти втріскалася в нього.

Знизаю плечима.

— Я... він мені подобається.

— Але?

— Але йому ще є над чим працювати, розумієш?

— Угу, — зітхає Кенджі. Відхиляється назад. — Так. Ага, розумію.

Якийсь час ми обоє мовчимо.

— Все це до біса дивно, — раптово промовляє Кенджі.

— Що ти маєш на увазі? — глипаю на нього. — Що дивне?

— Варнер, — каже Кенджі. — Варнер зараз до біса дивний, — Кенджі дивиться на мене. Дивиться на мене посправжньому. — Знаєш, за весь час перебування на базі, я ніколи не бачив, щоб він, ну, невимушено розмовляв із солдатами. Ніколи. Він завжди був крижаним, Джей. Крижаним, — повторює він. — Він ніколи не усміхався. Ніколи не сміявся. Не показував жодних емоцій. І Варнер ніколи ні з ким не розмовляв, якщо не роздавав наказів. Він був як машина, — каже Кенджі. — А це? — він махає в бік ліфта. — Цей хлопець, що щойно туди зайшов? Хлопець, який

вчора з'явився в нашому домі? Я, бляха, не знаю, хто це. Я собі навіть уявити цього не можу. Це все не насправді.

— Я цього не знала, — дивуюся я. — Я гадки не мала, що він був таким.

— З тобою він був не таким? — запитує Кенджі. — Коли ти вперше сюди потрапила.

— Ні, — відповідаю. — Він завжди був милим... і привітним зі мною. Не просто *приємно* привітним, — уточнюю, — а... ну не знаю. Він багато говорив, — я замовкаю поки спливають спогади. — Чесно кажучи, він постійно зі мною говорив. Це все, що він робив. А ще Варнер постійно усміхався до мене, — я замовкаю. — Я думала, він робить це навмисне. Щоб покепкувати з мене. Чи намагався так мене налякати.

Кенджі спирається на руки.

— Е ні.

— Хех, — зітхаю, вдивляючись у далечінь.

Кенджі зітхає.

— Ну а він хоч добре до тебе ставиться?

Я дивлюся вниз. Витріщаюся на свої ступні.

— Ага, — шепочу. — Він дуже добрий до мене.

— Але ви однаково не разом?

Я кривлюся.

— Гаразд, — швидко каже Кенджі, підіймаючи обидві руки. — Добре, мені просто було цікаво. Тут ніхто нікого не засуджує, Джей.

Я форкаю.

— Так і є.

Кенджі трохи заспокоюється.

— Знаєш, Адам справді думає, що ви з Варнером тепер пара.

Я заковую очі.

— Адам дурень.

— Тсс, принцесо. Треба попрацювати над твоїм словниковим запасом...

— Адам має сказати Варнеру, що вони брати.

Кенджі занепокоєно дивиться на мене.

— Тихіше, — шепоче він. — Не можна на кожному кроці про це говорити. Ти ж знаєш, як Кент переймається.

— Мені здається, це нечесно. Варнер має право знати.

— Навіщо? — запитує Кенджі. — Гадаєш, він і Кент раптово стануть кращими друзями?

Я дивлюся на Кенджі, погляд серйозний.

— Джеймс теж його брат, Кенджі.

Кенджі завмирає, обличчя блідне. Очі зовсім трохи розширюються.

Я нахилию голову і підіймаю брову.

— Я навіть... ого, — каже він. Він притискає кулак до чола. — Я про це навіть не думав.

— Нечесно так поводитися з ними обома, — наполягаю. — І я справді думаю, що Варнер хотів би дізнатися, що в нього є брати. У Джеймса принаймні є Адам, — кажу я. — А Варнер завжди був сам.

Кенджі хитає головою. На його обличчі проступає недовіра.

— Усе тільки ще більше заплутується, — промовляє він. — Здається, що не може бути ще складніше, але, бам!

— Він заслуговує знати, Кенджі, — повторюю я. — Ти сам знаєш, що Варнер принаймні заслуговує *знати*. Це його право. Це його кров.

Кенджі підводить погляд. Зітхає.

— Бляха.

— Якщо Адам йому не скаже, то скажу я.

— Не скажеш.

Я пильно дивлюся на нього. Роздивляюся.

— Усе дуже заплутано, Джей, — Кенджі здивовано дивиться на мене. — Ти не можеш цього зробити.

— Чому ти постійно називаєш мене Джей? — запитую я. — Коли взагалі це сталося? Ти й так вигадав для мене сотні прізвиськ.

Він знижує плечима.

— Тобі має бути приємно.

— Та невже? — жартую я. — Прізвиська приємні? Ну-ну.

Він киває.

— Тоді називатиму тебе Кенні, що скажеш?

Кенджі схрещує руки. Витріщається на мене.

— Це анітрохи не смішно.

Я широко усміхаюся.

— Трохи кумедно.

— Тоді я називатиму твого нового хлопця «Набурмосенний Король».

— Він мені не хлопець, *Кенні*.

Кенджі загрозовито зиркає на мене. Тицяє мені в лице пальцем.

— Зовсім не смішно, принцесо.

— Слухай, а тобі часом не треба прийняти душ? — запитую я.

— То тепер ти кажеш, що від мене тхне?

Я заковую очі.

Він зводиться на ноги. Нюхає сорочку.

— Бляха, від мене справді трохи смердить.

— Иди, — кажу я. — І не затримуйся там. Маю передчуття, що нічка буде довга.

ТРИДЦЯТЬ ШІСТЬ

Ми сидимо на лавках у тренувальній секції. Варнер сидить поряд, а я роблю усе, щоб випадково не торкнутися його плеча.

— Що ж, спочатку головне, так? — перепитує Вінстон, роззираючись. — Треба повернути Соню й Сару. Питання в тому, як це зробити, — пауза. — Ми гадки не маємо, як дістатися до верховного.

Усі дивляться на Варнера.

Варнер дивиться на свій годинник.

— *То?* — каже Кенджі.

— То що? — втомлено кидає Варнер

— То ти нам допоможеш, чи як? — кидає Іан. — Це ж твоя територія.

Варнер, уперше за весь вечір, дивиться на мене.

— Ти цілком довіряєш цим людям? — запитує він мене. — Усім їм?

— Так, — тихо відповідаю. — Справді довіряю.

— Добре, — Варнер глибоко вдихає і звертається до решти. — Мій батько, — промовляє він спокійно, — зараз на кораблі. Посеред океану.

— Він на кораблі? — злякано запитує Кенджі. — Столиця — це *корабель*?

— Не зовсім, — вагається Варнер. — Справа в тому, що ми мусимо заманити його *сюди*. Нічого не вийде, якщо вирушимо до нього. Влаштуємо йому серйозну проблему, щоб він прийшов до нас сам, — Варнер знову дивиться на мене. — Джульетта каже, що в неї вже є план.

Я киваю. Глибоко вдихаю. Пильно вдивляюся в обличчя навпроти.

— Я думаю, ми мусимо захопити Сектор 45.

Приголомшена тиша.

— Я думаю, що разом, — продовжую я, — ми зможемо переконати солдат перейти на наш бік. До кінця дня співпраця з «Відродженням» перестане бути вигідною для всіх, окрім тих, хто несе за нього відповідальність. Солдати втомлені й голодні, і виконують цю роботу лише тому, що

не мають інших варіантів, — я замовкаю. — Ми зможемо об'єднати і цивільних, і солдатів. Усіх у секторі. Зробити так, щоб вони приєдналися до нас. А ще солдати знають мене, — уточнюю я. — Вони мене вже бачили і знають, на що я здатна. А чи знають вони, на що ми здатні разом? — запитую і хитаю головою. — Це щось дивовижне. Ми покажемо їм, що ми інші. Сильніші. Ми дамо їм надію — причину дати відсіч.

— А тоді, — кажу, — як тільки здобудемо їхню підтримку, новини почнуть швидко ширитися, і Андерсон буде змушений повернутися. Він спробує знищити нас — іншого вибору в нього не буде. І коли він повернеться, ми візьмемо його. Ми здолаємо його, його армію, і переможемо. А тоді візьмемо контроль над країною.

— Господи боже.

Першим тишу порушує Кастрл.

— Панянко Феррас, — звертається він, — ви продумали все до дрібниць.

Я киваю.

Кенджі дивиться на мене так, наче намагається зрозуміти, варто йому зараз сміятися чи аплодувати.

— Що думаєте? — запитую я, роззираючись.

— А що як цей план не спрацює? — запитує Лілі. — Що як солдати виявляться надто наляканими, щоб переходити на інший бік? Що як вони тебе вб'ють?

— Цілком ймовірно, — зізнаюся я. — Та я думаю, якщо ми будемо достатньо сильними, якщо триматимемося удев'ятьох разом, поєднавши свої вміння, то і решта повірить, що ми здатні зробити щось неймовірне.

— Ага, а як вони дізнаються, що ми вміємо? — запитує Брендан. — Що як вони нам не повірять?

— Ми покажемо їм.

— А якщо вони нас застрелять? — не вгаває Іан.

— Я можу зробити все й сама, якщо тебе це непокоїть. Я не проти. Перед війною Кенджі вчив мене проєктувати свою енергію, і я думаю, що можу опанувати це вміння, я здатна творити страшні речі. Щось таке, що вразить їх настільки, що вони захочуть до нас долучитися.

— *Проеєктувати*, кажеш? — запитує здивовано Вінстон. — Хочеш сказати, що можеш влаштувати масово вбивство своєю оцією здатністю висмоктувати життя?

— Ем, ні, — відповідаю я. — Тобто так, гадаю, що і на це я здатна, але зараз не про це. Я маю на увазі, що вмію проєктувати свою силу. А не здатність висмоктувати життя...

— Чекай, яку ще силу? — збентежено запитує Брендан. — Хіба смерть не у твоїй шкірі?

Я вже збиралася відповісти, та раптом згадую, що Брендана, Вінстона та Іана взяли в полон ще до моїх серйозних тренувань. Не впевнена, що вони взагалі бодай щось чули про мій прогрес.

Тому я розповідаю з початку.

— Моя... сила — це щось більше, ніж просто моя шкіра, — я глипаю на Кенджі. Жестом вказую на нього. — Ми якийсь час разом працювали, намагаючись зрозуміти, на що саме я була здатна, і Кенджі зрозумів, що моя справжня енергія йде з глибини мене, а не з поверхні. Щось у моїх кістках, моїй крові і в моїй шкірі, — намагаюся пояснити. — Моя справжня сила — це божевільний вид суперсили.

— І моя шкіра — лише одна зі складових, — пояснюю. — Наче найвища форма моєї енергії та найбожевільніша форма захисту; наче моє тіло поставило щит. Метафоричний колючий дріт. Вона тримає зловмисників подалі від мене, — я мало не сміюся, замислюючись над тим, коли мені стало так легко говорити на такі теми. Коли мені стало так комфортно про це говорити. — І я досить сильна, щоб пробити буквально що завгодно, — запевняю

я їх, — і зробити це так, щоб не травмуватися. Бетон. Цеглу. Скло...

— Землю, — додає Кенджі.

— Так, — усміхаюся. — Навіть крізь землю можу пробитися.

— Яюсь вона влаштувала землетрус, — задоволено каже Алія, і я насправду здивована чути її голос. — Під час першої битви, — пояснює вона Брендану, Вінстону та Іану, — коли ми намагалися врятувати вас, хлопці, вона вдарила землю, і від цього утворився розкол. Так нам вдалося втекти.

Хлопці зиркають на мене.

— Я намагаюся сказати, — продовжую, — що якщо насправду зможу спроектувати свою силу і навчуся її контролювати, то, не знаю, можливо, зможу зрушити гори.

— Дуже амбітно, — шкіриться Кенджі, наче гордий батько.

— Амбітно, але навряд чи можливо, — усміхаюся я у відповідь.

— Ого, — каже Лілі. — То ти можеш просто... усе зруйнувати?

Я киваю. Глипаю на Варнера, кажучи:

— Ти не проти, якщо я дещо продемонструю?

— Ні, — каже він. В очах нерозуміння.

Я підводжуся на ноги і йду до стенду з гантелями, подумки готуючись підключитися до власної енергії, використати свою силу з потрібною інтенсивністю. Ця частина досі дається мені непросто.

Я підіймаю п'ятдесятифунтову гантель і несу її до гурту.

Міркую, чи має мені бути важко, особливо враховуючи те, що вона важить приблизно половину моєї ваги, але я все одно нічого не відчуваю.

Я сідаю на лаву. Ставлю гантелю на підлогу.

— Що ти збираєшся з нею робити? — запитує Іан, широко розплющивши очі.

— А що ти хочеш, щоб я зробила? — запитую я в нього.

— Хочеш сказати, що можеш просто розбити її навпіл? — запитує Вінстон.

Я киваю.

— Зроби це, — каже Кенджі. Він мало не стрибає на лаві. — Ану, зроби це, зроби.

І я роблю.

Я підіймаю гантелю і бувально розчавлюю її своїми руками. Вона перетворюється на понівечені шматки металу. П'ятдесятифунтовий кавалок. Я розриваю гантелю навпіл і кидаю два шматки на підлогу.

Лава дрижить.

— Вибачте, — швидко кажу, роззираюсь довкола. — Не хотіла так кидати...

— Бляха, — каже Іан. — Це так кльово.

— Зроби ще раз, — каже Вінстон, його очі сяють.

— Я був би вдячний, якби вона не знищувала всю мою власність, — встряє Варнер.

— Гей, то... заждіть... — розмірковує Вінстон, щось розуміючи, поки дивиться на Варнера. — Ти теж так можеш, правда? Ти можеш взяти її силу і використати її, правда?

— Я можу взяти сили вас усіх, — виправляє його Варнер. — І робити з ними все, що заманеться.

У кімнаті зависає дуже відчутний жах.

Я суплюся, дивлячись на Варнера.

— Прошу тебе, не лякай їх.

Він нічого не відповідає. Дивиться в нікуди.

— То ви двоє, — Іан намагається говорити спокійно, — ви двоє можете буквально...

— Панувати над світом? — Варнер дивиться в стіну.

— Я хотів сказати, що ви можете добряче надерти когось дупу, але так, це також, мабуть, — хитає головою Іан.

— Ти впевнена, що цьому хлопцеві можна довіряти? — запитує в мене Лілі, тицяючи великим пальцем у Варнера і дивлячись на мене із серйозною і щирою стурбованістю. — Що як він користується тобою через твою силу?

— Я довіряю йому як собі, — тихо кажу я. — Я вже довірилася йому і зроблю це знову.

Варнер дивиться на мене і відводить погляд, і раптом я вловлюю в його погляді якісь емоції...

— Отже, підіб'ємо підсумки, — каже Вінстон. — Наш план — переманити солдатів і цивільних із Сектору 45 на наш бік?

Кенджі схрещує руки.

— Звучить так, наче ми збираємося гарненько вирядитися, щоб привабити їх для спарювання з нами.

— Жахіття, — супиться Брендан.

— Попри те, наскільки дивними є слова Кенджі, — я кидаю в його бік суворий погляд, — відповідь загалом так. Ми дамо їм гурт, до якого вони зможуть доєднатися. Візьмемо контроль над армією і над цивільними. А тоді поведемо їх у битву. І так ми зможемо по-справжньому дати відсіч.

— А якщо ви переможете? — промовляє Кастрл. Весь час він мовчав. — Що плануєте робити далі?

— Про що ви? — запитую я.

— Уявімо, що все вдалося, — пояснює він. — Ви перемогли верховного. Вбили його і його посіпак. Що далі? Хто посяде місце головнокомандувача?

— Я.

Кімнатою прокочується зойк. Відчуваю, як Варнер завмирає біля мене.

— Бляха, принцесо, — тихо каже Кенджі.

— А далі? — запитує Кастл, ігноруючи усіх крім мене. — Що далі? — у нього стурбований вигляд. Майже наляканий. — Уб'єте всіх, хто опиниться на вашому шляху? Лідерів інших секторів? По всій країні? Це 554 війни...

— Хтось здасться, — розмірковую я.

— А інші? — запитує він. — Як можна вести народ у правильному напрямку, якщо ви збираєтеся винищити всіх, хто захоче протистояти вам? Чи сильно ви відрізнятиметеся від тих, кого перемогли?

— Я довіряю собі, — зізнаюся, — я достатньо сильна, щоб зробити те, що правильно. Наш світ помирає. Ви самі казали, що в нас є засоби, щоб повернути нашу землю — щоб повернути все так, як було раніше. Як тільки сила опиниться у правильному місці — з нами — можна буде відновити те, що ви розпочали на Омега-Пойнті. Ви зможете впровадити ці зміни, змінивши ґрунти, воду, тварин і атмосферу, та врятувати мільйони життів у процесі, даючи новим поколінням надію на інше майбутнє. Нам варто спробувати, — прошу я. — Ми не можемо просто сидіти і спостерігати, як помирають люди, коли маємо силу щось змінити.

Западає мовчанка. Всі завмирають.

— Дідько, — порушує тишу Вінстон. — Я піду з тобою в битву.

— Я теж, — долучається Алія.

— І я, — підтримує Брендан.

— Ти знаєш, що я в темі, — промовляє Кенджі.

— І я, — одночасно кажуть Лілі й Іан.

Кастл робить глибокий вдих.

— Можливо, — каже він, притуляючись до спинки крісла і стискаючи руки, — можливо, вам вдасться зробити правильно те, що я зробив не так, — він хитає головою. — Я старший за вас на двадцять сім років, та в мене

ніколи не було вашої впевненості, але я розумію, що ви відчуваєте. І я вірю, що ви говорите про те, що вважаєте правдою, — пауза. Уважний погляд. — Ми підтримаємо вас. Але знайте, що ви берете на себе велику й жахливу відповідальність. Таку, що може призвести до незворотних наслідків.

— Я це розумію, — тихо зізнаюся я.

— Дуже добре, паняночко Феррас. Щастя і нехай бог допомагає. Наш світ у ваших руках.

ТРИДЦЯТЬ СІМ

— Ти так і не сказав, що думаєш про мій план.

Ми з Варнером щойно повернулися в його кімнату, та він досі не промовив жодного слова. Він стоїть біля дверей у свій кабінет, втупивши погляд у підлогу.

— Не думав, що тобі треба моя думка.

— Звісно що треба.

— Мені правда треба повертатися до роботи, — він розвертається, щоб піти.

Я торкаюся його руки.

Варнер дерев'яніє. Він стоїть, не рухаючись, уп'явшись очима в мою руку на своєму передпліччі.

— Прошу, — шепочу я. — Я не хочу, щоб наші стосунки були такими. Хочу, щоб ми могли розмовляти. Щоб знову дізнавалися одне про одного, щоб були друзями...

Варнер видає дивний звук. І відступає від мене на кілька кроків.

— Я роблю, що можу, люба. Але не знаю, як бути тобі просто другом.

— Не обов'язково мати все або нічого, — пропоную я. — Можуть бути проміжні етапи, мені просто треба час, щоб зрозуміти тебе таким, іншим...

— Але в цьому і суть, — тихо каже Варнер. — Тобі треба час, щоб зрозуміти, що я інший. Тобі треба час, щоб виправити своє ставлення до мене.

— І в чому тут проблема?

— Бо я не інший, — упевнено каже він. — Я той самий чоловік, яким завжди був, і я ніколи не намагався бути іншим. Ти неправильно зрозуміла мене, Джульетто. Ти засуджувала мене, уявляла мене кимось іншим, але це не моя провина. Я не змінився і не змінюся...

— Ти вже це зробив.

Варнер стискає щелепи.

— Ти досить нахабна, щоб говорити з такою переконаністю про те, в чому ти нічогісінько не тямиш.

Я тяжко ковтаю.

Варнер підходить до мене так близько, що я боюся поворухнутися.

— Яюсь ти звинувачувала мене в тому, що я не розумію, що таке любов, — нагадує він. — Але ти помилялася. Ти, мабуть, звинувачуєш мене в тому, що я надто тебе люблю. — Він уважно дивиться на мене. Його очі такі зелені. Такі холодні. — Принаймні я не відмовляюся від власних почуттів.

— А я, по-твоєму, відмовляюся? — шепочу я.

Варнер опускає очі, нічого не кажучи.

— Ти не розумієш, — я ледь промовляю слова, — що я не розумію більше власних почуттів. Я не знаю, як назвати те, що відчуваю, тому мені треба час, щоб це з'ясувати. Зараз тобі хочеться більшого, але на цьому етапі я хочу, щоб ти був мені другом...

Варнер здригається.

— У мене немає друзів, — відрубуює він.

— Чому б тоді не спробувати?

Варнер хитає головою.

— Чому? Чому б не дати шанс...

— Бо я боюся, — нарешті каже він, його голос тремтить, — що твоя дружба стане кінцем для мене.

Я досі стою нерухомо, а він захряскує за собою двері кабінета.

ТРИДЦЯТЬ ВІСІМ

Ніколи не думала, що побачу Варнера у спортивних штанах.

Чи в кросівках.

І от він стоїть убраний у штани, футболку і кросівки.

Тепер, коли наша група перебуває в його тренувальній секції, у мене є причина ходити за ним назирці, коли він починає свій день. Я завжди знала, що він багато працює, але ніколи не підозрювала, скільки часу в нього йде на тренування. Він такий дисциплінований, такий точний в усьому. Це мене вражає.

Свій ранок він розпочинає на велотренажері, а завершує день на біговій доріжці. І щодня він тренує різні групи м'язів.

— Понеділок — день ніг, — чую, як він пояснює Кастлу. — У вівторок я пропрацьовую грудні м'язи. У середу — руки і спина. У четвер — трицепси і дельтовидні м'язи. У п'ятницю біцепси і передпліччя. Щодня вправи на м'язи пресу і кардіо. А у вихідні я займаюся в тирі, — пояснює він.

Сьогодні вівторок.

Отже, я спостерігаю, як він витискає лежачи триста п'ятнадцять фунтів. З кожного боку по три сорокап'ятифунтові диски (Кенджі сказав, що це називається олімпійською штангою, яка важить додаткових сорок п'ять фунтів). Не можу перестати витріщатися. Навряд чи з дня нашого знайомства він приваблював мене більше.

Кенджі підтягується поряд зі мною. Киває в бік Варнера.

— То тебе це заводить?

Я ніяковію.

Кенджі регоче.

— Ніколи раніше не бачила його в спортивних штанах, — я намагаюся говорити спокійно. — Я ніколи не бачила його в шортах.

Кенджі зводить брови від подиву.

— Можу заприсягтися, що ти бачила на ньому менше одягу.

Мені хочеться померти.

Наступного місяця ми з Кенджі маємо тренуватися. Такий план. Мені треба достатньо тренуватися, щоб навчитися битися і використовувати свою силу, щоб більше ніхто не міг мене здолати. Ми не можемо йти в бій без абсолютної впевненості, оскільки я мушу вести всіх вперед. У мене ще багато роботи. Мені треба навчитися, як миттєво отримувати доступ до своєї енергії, і стежити за кількістю енергії, яку треба докладати в той чи інший момент. Іншими словами, мушу з'ясувати, як цілком і повністю контролювати власні здібності.

Кенджі тренується у власний спосіб; він хоче вдосконалити вміння застосовувати проекцію; він хоче навчитися робити це не торкаючись іншої людини. Утім, по-справжньому працювати треба тільки мені і йому. Кастл вже давно навчився контролювати свої вміння, а в решти доволі прості сили, які вони опанували природним чином. Я ж сімнадцять років боролася з тим, щоб не застосовувати свою, внаслідок чого й отримала психологічну травму.

Мені треба зруйнувати стіни, які я звела самотужки.

Сьогодні Кенджі починає з малого. Він хоче, щоб я перенесла гантель через кімнату силою думки. Та все, що мені

вдалося зробити, це змусити її трохи поворухнутися. І не факт, що це взагалі я зробила.

— Зосередься, — каже мені Кенджі. — Тобі треба підключитися до джерела своєї енергії і використати його. Ти маєш буквально черпати енергію із себе, бо твоє тіло звикло утримувати її. У твоєму випадку буде складніше, бо ти все життя закупорювала її всередині себе. Ти мусиш дозволити собі відпустити її. Ослабити свою охорону. Віднайти її. Використати її. Випустити її.

Він повторює це знову і знову.

Я рахую до трьох.

Заплющую очі і намагаюся по-справжньому зосередитися. Я прислухаюся до раптового бажання підняти руки, міцно спершись ногами на підлогу. Видихаю. Міцніше заплющую очі. Відчуваю, як енергія піднімається вгору, крізь мої кістки, мою кров, вона вирує і наростає, поки не перетворюється на таку потужну масу, що я більше не можу її стримувати. Я знаю, що її треба випустити, і зробити це треба зараз.

Але як?

Раніше я завжди думала, що треба до чогось торкнутися, щоб випустити енергію. Мені ніколи не спадало на думку застосувати силу до статичного об'єкта. Я думала, що мої руки були кінцевим пунктом призначення; я ніколи не думала використовувати їх як передавач, як провідник для проходження енергії. І лише зараз я розумію, що можу спробувати виштовхнути її через руки — через шкіру. Можливо, якщо буду достатньо сильною, то зможу навчитися маніпулювати силою в повітрі, змушуючи її рухатися в будь-якому потрібному мені напрямку.

Це раптове розуміння дає мені прилив впевненості. Я схвильована, мені хочеться перевірити свою теорію. Я стаю зручніше, відчуваю приплив сили і те, як вона знову

наповнює мене. Я напружую плечі, енергія огортає мої руки, зап'ястя, передпліччя. Вона така тепла, така інтенсивна, її практично можна побачити, я можу перебирати цю силу своїми пальцями.

Стискаю кулаки.

Відводжу руки назад.

А тоді виштовхую їх вперед і водночас розкриваю долоні.

Тиша.

Я розплющую очі, крадькома дивлячись на гантель, яка досі лежить на тому ж місці.

Зітхаю.

— ЛЯГАЙ, — кричить Кенджі, смикаючи мене назад і штовхаючи обличчям у підлогу.

Чую, як всі кричать і кидаються до землі. Я витягую шию, і бачу, що всі вони позатуляли голови руками і поприкривали обличчя. Я намагаюся роззирнутися навколо.

Паніка виривається з мого горла.

Кам'яна стіна розламується на сотню шматків, скрипить і стогне. Я із жахом спостерігаю, як один величезний зубчастий шматок починає тремтіти, а тоді з гуркотом відривається від стіни.

Варнер під нею.

Я збираюся закричати, а тоді помічаю, як він дивиться вгору, простягаючи обидві руки у напрямку хаосу. Стіна одразу перестає тремтіти. Уламки досі падають, злегка похитуючись, та врешті застигають у повітрі.

Я розтуляю рота.

Варнер дивиться праворуч. Киває.

Я стежу за його поглядом і бачу на протилежному боці Кастила, який своєю силою утримує інший край. Вони разом контролюють шматки, які падають на підлогу, перетворюючи падіння на плавне зниження, обережно складають їх до залишків стіни.

Усі поволі підіймають голови, розуміючи, що щось змінилося. Ми повільно встаємо на ноги і дивимося приголомшено, як Кастл і Варнер стримують катастрофу і збирають її в одному місці. Більше пошкоджень немає. Ніхто не постраждав. Я досі дивлюся широко розплющеними від страху очима.

Коли все зроблено, Варнер і Кастл діляться коротким моментом визнання і розходяться в протилежних напрямках.

Варнер підходить до мене. Кастл до решти.

— Усе добре? — запитує Варнер. Тон діловий, але в очах помітно тривогу. — Ти не поранена?

Я хитаю головою.

— Це було дивовижно.

— Моєї заслуги тут немає, — кидає він. — Я позичив силу в Кастла.

— Але ти так майстерно нею скористався, — визнаю я, забувши на мить, що ми маємо злитися одне на одного. — Ти щойно отримав цю силу, а вже навчився контролювати її. Так природно. А коли я намагаюся щось зробити, то мало не вбиваю всіх у процесі, — я схиляю голову. — Я безтолкова, — бурмочу. — Найгірша.

— Не треба себе звинувачувати, — тихо просить він. — Ти навчишся.

— А тобі хоча б колись було складно? — я підіймаю погляд із надією. — Тобі було складно, коли ти вчився контролювати енергію.

— Ох, — здивовано зітхає він. — Ні. Гадаю, мені завжди добре вдається все, що я роблю.

Я знову схиляю голову. Зітхаю.

Варнер сміється, я зиркаю на нього.

Він усміхається.

— Що?

— Нічого, — шепоче він.

Я чую різкий свист. Розвертаюся.

— Гей, дівчино — джазові рученята, — гаркає Кенджі, — йди-но сюди.

Він намагається здаватися роздратованим.

— Назад до роботи. І цього разу *зосередься*. Ти не мавпа. Не треба всюди розкидати своє лайно.

Варнер заходиться сміхом.

Я дивлюся на нього, а він дивиться на стіну, намагаючись приховати широку усмішку. Проводить рукою по волоссю і торкається своєї шиї.

— Ну хоч хтось цінує моє почуття гумору, — каже Кенджі і смикає мене за руку. — Ходімо, принцесо. Спробуймо ще раз. І благаю тебе, не повбивай тут усіх.

ТРИДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТЬ

Ми тренувалися весь тиждень.

Я така виснажена, що навіть стояти не можу, але я роблю значні успіхи. Такі, що навіть і не мріяла, якщо чесно. Кенджі досі працює зі мною, а Кастл спостерігає за моїм прогресом, решта ж днями тренуються на різноманітних тренажерах.

У Вінстона і Брендана щодня поліпшується настрій, вони здаються більш здоровими і живими, а рана на Брендановому обличчі поступово затягується. Я така рада спостерігати за їхнім поступом і відчуваю ще більший захват від того, що Делайло вдалося підібрати для них правильне лікування.

Вони переважно їдять і сплять, тренуються то на велотренажерах, то на бігових доріжках. Лілі займається усім потроху, сьогодні от вона робить вправи з м'ячем у кутку. Іан піднімає гантелі і спостерігає за Кастлом, а Алія весь тиждень просиділа в кутку, накидуючи ескізи різних речей у блокнот. Вона здається щасливішою і більш впевненою. А я весь час думаю, чи все гаразд в Адама й Джеймса. Сподіваюся, вони у безпеці.

Вдень Варнера ніколи немає.

Я час від часу зиркаю на двері ліфта, таємно сподіваючись, що вони відчиняться і він з'явиться у цій кімнаті. Іноді Варнер зазирає до нас ненадовго, сідає на велотренажер чи трохи займається на біговій доріжці, та переважно його все ж немає.

По суті, я бачу його лише вранці під час тренувань і ввечері, коли він робить кардіо. Ніч — найулюбленіша частина дня. У цей час ми вдев'ятьох збираємося разом і ділимося своїми успіхами. Вінстон і Брендан поволі одужують. Я стаю сильнішою, а Варнер доповідає новини про цивільних, солдат і «Відродження» — поки що все тихо.

А тоді ми з Варнером повертаємося у його апартаменти, приймаємо душ і розходимося по різних кімнатах. Він спить у кабінеті на дивані.

Щоночі я кажу собі, що наважуся постукати в його двері, та мені ніколи це не вдається.

Я досі не можу дібрати слів.

Кенджі смикає мене за волосся.

— Ай, — я смикаюся назад і суплюся. — Та що з тобою не так?

— Сьогодні тебе дуже сильно вдарили дурною палицею.

— Що? Ти ж ніби казав, що я непогано впоралася...

— Так і є. Але ти відволікаєшся. Ти постійно витріщаєшся на ліфт, наче він пообіцяв виконати три твої бажання.

— Ох, — зітхаю і відводжу погляд. — Вибач.

— Не вибачайся, — зітхає він і трохи здіймає брови. — Та що між вами сталося? І чи має це впливати на мене?

Я зітхаю. Падаю на каремати.

— Гадки не маю, Кенджі. Він то байдужий, то знову уважний, — я знизую плечима. — Гадаю, усе добре. Мабуть, мені треба трохи простору.

— Але він тобі подобається? — запитує Кенджі, підіймаючи брову.

Я мовчу. Відчуваю, як нагрівається обличчя.

Кенджі закочує очі.

— Знаєш, я ніколи подумати не міг, що Варнер тебе ошасливить.

— Я що, здаюся тобі щасливою? — запитую з недовірою.

— Гарне зауваження, — він зітхає. — Я хотів сказати, що з Кентом ти завжди здавалася дуже щасливою. Мені важкувато це усвідомити, — Кенджі вагається і тре чоло. — Якщо хочеш знати, то з Кентом ти була значно дивнішою. Ніла без перестанку. Дуже драматичною. Ти плакала. Постійно, бляха, ревіла, — він тре обличчя. — Господи. Я не можу вирішити, що гірше.

— Гадаєш, це я драматична? — запитую, широко розплющивши очі. — Ти себе бачив?

— Я не драматичний. Просто моя присутність викликає певну увагу...

Я форкаю.

— Гей, — каже він, тицяючи пальцем у моє обличчя. — Я хочу сказати, що більше не знаю, у що вірити. Я вже був на цій каруселі. Спершу Адам. Тепер Варнер. Наступного тижня ти спробуєш закрутити зі мною.

— А тобі хотілося б, щоб так і було.

— Не вигадуй, — Кенджі відводить погляд. — Та ти мені навіть не подобаєшся.

— Я здаюся тобі милою.

— Я гадаю, що ти навіжена.

— Я не знаю, що це значить, Кенджі, — зустрічаюся з його поглядом. — І в цьому проблема. Я не знаю, як це пояснити і не впевнена, що розумію глибину цього почуття. Хай би що це було, та я ніколи нічого подібного не відчувала до Адама.

Кенджі уважно дивиться на мене, його погляд здивований і наляканий. Якусь мить він нічого не каже. Зітхає.

— Серйозно?

Я киваю.

— *Серйозно*, серйозно?

— Ага, — повторюю я. — Мені так... *легко*. Здається, ніби я... не знаю..., — я замовкаю. — Вперше в житті я відчуваю, що зі мною все буде добре. Що я буду сильною.

— Але ти говориш тільки про себе, — уточнює він. — І нічого про Варнера.

— Це правда, — погоджуюся я. — Та іноді люди можуть обтяжувати нас. Я знаю, Адам цього не хотів, та він обтяжував мене. Ми були двома сумними людьми, які просто жили разом.

— Гм, — Кенджі спирається на руки.

— Стосунки з Адамом завжди затьмарювали біль і труднощі, — пояснюю я, — та й Адам завжди був таким серйозним. Він був таким напруженим, що це мене виснажувало. Ми постійно ховалися, кудись прокрадалися, бігли, і нам ніколи не вдавалося знайти достатньо часу, щоб просто побути разом. Здавалося, наче всесвіт намагався сказати мені, що я докладаю надто багато зусиль, щоб ми були разом.

— Кент не був таким поганим, Джей, — хмуристь брови Кенджі. — Ти просто недостатньо йому довіряла. Останнім часом він поводить себе дещо придуркувато, та загалом він непоганий хлопець. І ти знаєш, що це так. Бляха, йому зараз справді непросто.

— Я знаю, — зітхаю я, мені чомусь сумно. — Та цей світ досі руйнується. Навіть якщо ми переможемо у цій війні, усе стане значно гірше, перш ніж змінитися на краще, — замовкаю і витріщаюся на свої долоні. — Гадаю, коли стає важко, люди показують свою справжню суть. Я це бачила на власні очі. Це сталося зі мною, з моїми батьками, навіть

із суспільством. І так, Адам хороший хлопець. Це правда. Та лише тому, що він хороший хлопець, не значить, що він підходить для мене.

Я дивлюся вгору.

— Я стала іншою. Він більше не той, хто мені потрібен, а я не та, хто треба йому.

— Та він досі кохає тебе.

— Ні, — заперечую. — Це неправда.

— Це досить важке звинувачення.

— Це не звинувачення, — пояснюю я. — Колись Адам зрозуміє, що його почуття до мене насправді були божевільним відчаєм. Нам обом просто треба був хтось, за кого можна триматися, наше минуле зробило нас сумісними. Але цього було не досить. Інакше я не змогла б так просто піти, — я опускаю погляд і затихаю. — Варнер не зваблював мене, Кенджі. Він не викрадав мене. Я просто... я досягла точки, коли для мене все змінилося.

— Я помилялася щодо Варнера. Помилялася щодо себе. І я розуміла, що змінююся, — кажу йому. — Я хотіла рухатися вперед. Уперше в житті мені хотілося розізлитися, закричати, але я не могла. Та я не хочу, щоб люди мене боялися, тому спробувала замовкнути і зникнути, сподіваючись, що так буде краще. Ненавиджу, що все життя дозволяла собі бути такою пасивною. Тепер я бачу, що все могло бути інакше, якби повірила в себе, коли це було важливо. Я не хочу туди повертатися, — зізнаюся я. — І не повернуся. Ніколи.

— Тобі й не треба, — зауважує Кенджі. — Навіщо? Не думаю, що Кент хотів, аби ти була пасивна.

— Мені досі цікаво, чи хочеться йому, щоб я була тією, в кого він закохався, коли ми познайомилися, — знизую плечима.

— А це погано?

— Я більше не та, що раніше, Кенджі. Я все ще здаюся тобі тією дівчиною?

— Та звідки я можу знати?

— Я не знаю, — дратуюся я. — Тому ти й не розумієш. Ти не знаєш, якою я була. Не знаєш, що робилося в моїй голові. Я мешкала у справді темному місці, — кажу я йому. — Відчувала небезпеку навіть у власних думках. Прокладаючись, щоранку я сподівалася померти, а решту дня думала, що вже, мабуть, померла, бо різниці я не відчувала, — випалюю я різкіше, ніж хотіла. — У мене була маленька ниточка надії, і я вчепилася за неї. Та більшу частину мого життя я провела в очікуванні, що хтось мене пожаліє.

Кенджі пильно дивиться на мене, його очі напружені.

— Хіба ти не бачиш, що якби я дозволила собі злитися раніше, то дізналася б, що маю силу вирватися з того приутку? — вимовляю я роздратовано.

Кенджі здригається.

— Тобі не здається, що я весь час думаю про це? — мій голос трясеться. — Ти не думаєш, що мене вбиває усвідомлення того, що моя власна готовність визнати себе людиною тримала мене так довго в пастці? Двісті шістдесят чотири дні, Кенджі, — я тяжко ковтаю. — Я провела там двісті шістдесят чотири дні, і в мене весь час була сила, щоб вирватися звідти, а я цього не зробила, бо гадки не мала, що так можу. Бо я ніколи і не перевіряла. Бо я дала світу навчити мене ненавидіти себе. Я була *боягузкою*, якій був потрібен хтось, щоб казати, чого я варта, перш ніж я зроблю бодай щось для порятунку.

— Йдеться не про Адама чи Варнера, — пояснюю я. — Йдеться про мене і мої бажання. Йдеться про те, що я на решті розумію, де хочу бути за десять років. Я збираюся жити, Кенджі. За десять років я буду живою і щасливою.

Я буду сильною. І більше не треба, щоб хтось це весь час повторював. І я тепер буду такою завжди.

Я тяжко дихаю, намагаючись заспокоїтися.

Кенджі пильно дивиться на мене, досі трохи нажаханий.

— Кенджі, я хочу, щоб Адам був щасливий, правда. Та ми з ним як вода, яка нікуди не тече.

— Що ти маєш на увазі?

— Стояча вода, — пояснюю я. — Спершу вона непогана. Можна пити, вона наповнюватиме тебе. Та з часом вона псується. Стає несвіжою. Отруйною, — я хитаю головою. — Мені треба хвилі. Водоспади. Мені треба бурхливі струмки.

— Бляха, — Кенджі нервово сміється і чухає потилицю. — Спробуй записати цю свою промову, принцесо. Бо тобі доведеться сказати йому все це.

— Що? — моє тіло застигає.

— Гм, — Кенджі кашляє. — Адам із Джеймсом прибудуть завтра сюди.

— Що? — хапаю ротом повітря.

— Ага. Якось дивно, скажи? — він намагається засміятися. — Дуууже дивно.

— Чому? Чому вони сюди їдуть? Звідки ти це знаєш взагалі?

— Я... ну типу повертався, — Кенджі прокашлюється. — Щоб, ну, перевірити, як вони там. Здебільшого Джеймс. Ну, розумієш, — він відводить погляд. Роззирається.

— Щоб перевірити, як вони?

— Ага. Переконатися, що з ними все добре, — Кенджі киває в нікуди. — Я сказав, що в нас є непоганий план, — він вказує на мене. — Завдячуючи тобі, звісно. Дуже пристойний план. А ще я сказав, що тут смачно годують, — додає Кенджі. — І є гарячий душ. Ну, щоб він знав, що Варнер на нас не економить. Ну і ще дещо сказав.

— Дещо? — запитую я з підозрою. — Що ти йому сказав?

— Гм, — Кенджі роздивляється край сорочки, тягнучи за нього.

— *Кенджі.*

— Добре, слухай, — просить Кенджі, підіймаючи обидві руки. — Тільки не злися, добре?

— Я вже починаю злитися...

— Вони там *загинуть*. Я не міг дозволити їм залишитися у тому жахливому місці, не Джеймсу, і тим паче не тоді, коли в нас є готовий план...

— Що ти сказав йому, Кенджі? — я майже втрачаю терпець.

— Можливо, — каже він, відступаючи назад, — можливо, я сказав йому, що ти спокійна, раціональна, дуже мила людина, яка не хоче кривдити інших, особливо свого вродливого друга Кенджі...

— Чорт забирай, Кенджі, скажи мені, що ти зробив...

— Я хочу збільшити відстань між нами, — пропонує він.

— Що?

— Хочу відійти футів на п'ять, — каже Кенджі.

— Дам тобі п'ять дюймів.

Кенджі тяжко ковтає.

— Ну добре, можливо, — каже він, — можливо, я сказав, що, ем, що ти скучила за ним. Дуже.

Я ледь не падаю назад, хитаючись від впливу його слів.

— Ти сказав що? — мій голос перетворюється на шепіт.

— Тільки так я міг заманити його сюди. Він думав, що ти закохана у Варнера, а він же так носиться зі своєю гордістю...

— Та що з тобою, бляха, таке? — кричу я. — Вони ж повбивають один одного!

— Вони матимуть шанс поладнати, — припускає Кенджі. — І ми станемо друзями, так як ти хотіла...

— Господи, — я затуляю очі рукою. — Ти *збожеволів*? Навіщо ти це зробив? Я знову розіб'ю йому серце!

— Ага, знаєш, я думав, може ти вдаси, що більше не цікавишся Варнером? Поки ця війна не закінчиться. Так напруження буде не таким інтенсивним. І ми зможемо це подолати, а Джеймс із Адамом не загинуть десь там на самоті. Розумієш? Щасливий фінал.

Я така зла, що мене починає трусити.

— Ти ще щось сказав йому, правда ж? — допитуюся я, звужуючи очі. — Ти сказав щось іще. Про мене. *Правда?*

— Що? — Кенджі відступає назад. — Я не...

— Ти більше нічого йому не казав? — напосідаю я. — Лише те, що я скучила? Чи ти сказав йому щось іще?

— Гм. Ну якщо ти про це згадала, то, гм, я міг сказати, що, гм, що ти досі кохаєш його.

Думки в моїй голові волають.

— І... можливо, що ти весь час говориш про нього? І, може, я сказав йому, що ти часто плачеш через те, що так сильно скучила за ним. Можливо. Не знаю, ми багато про що говорили, тож...

— Я тебе ПРИБ'Ю!

— Ні, не смій, — Кенджі тицяє в мене своїм пальцем і водночас відступаючи ще трохи назад. — Погана Джульєтта. Тобі не подобається вбивати людей, пам'ятаєш? Ти проти цього, пригадуєш? Тобі подобається говорити про почуття і веселки...

— Навіщо, Кенджі? — я затуляю обличчя руками. — Навіщо? Навіщо ти йому збрехав?

— Бо це все лайно собаче! — розчаровано кидає він. — Люди продовжують помирати. Усі втратили свої домівки, своїх близьких — усе, що вони любили. А ви з Кентом мусите пропрацювати свою дурну школярську драму, як двоє дорослих. Ми не можемо ось так втрачати одне одного. Ми і так багато втратили, — вигукує він розлючено.

— Вони живі, Джей. Досі живі, — Кенджі дивиться на мене, в очах бринять емоції, які він щосили намагається стримати. — Для мене це достатня причина, щоб спробувати зберегти їх у своєму житті, — Кенджі відводить погляд, стишує голос. — Прошу, — благає він, — це якась маячня. Усе це. Почуваюся наче дитина, батьки якої розлучаються. Я не хотів брехати йому. Не хотів. Та принаймні мені вдалося переконати його повернутися. І, може, коли він дістанеться сюди, то захоче залишитися.

Я глипаю на нього.

— Коли вони будуть тут?

Кенджі переводить подих.

— Я привезу їх вранці.

— Ти ж розумієш, що я маю розповісти Варнерові? Тобі не вдасться тримати їх тут невидимими.

— Я знаю, — погоджується він.

— Добре, — я така зла, що не знаю що ще сказати. Я навіть дивитися на нього зараз не можу.

— То... — уточнює Кенджі. — Вирішили?

Я розвертаюся. Мій голос убивчо спокійний, обличчя за кілька дюймів від нього.

— Якщо вони повбивають один одного, — обіцяю я йому, — я зламаю тобі шию.

— Чорт забирай, принцесо. Коли ти навчилася бути такою жорстокою?

— Я не жартую, Кенджі. Вони вже намагалися вбити один одного, і їм майже це вдалося. Сподіваюся, ти не забув про це, коли вигадував свій веселковий план, — я дивлюся на нього згори вниз. — Це не просто двоє хлопців, які не подобаються один одному. Вони хочуть, щоб супротивник *помер*.

Кенджі зітхає. Дивиться в стіну.

— Усе буде добре, — говорить він. — Ми все владнаємо.

— Ні, — уточнюю я, — ти все владнаєш.

— Ти можеш хоч спробувати побачити, до чого я веду? — запитує Кенджі. — Ти що, не бачиш, що буде краще, якщо ми триматимемося разом? Нікого не залишилося, Джей. Лише ми. Чому ми мусимо страждати через те, що ви з Кентом більше не спілкуєтеся? Ми не маємо так жити.

Я заплющую очі. Глибоко дихаю і намагаюся заспокоїтися.

— Я розумію, — тихо кажу. — Бачу, до чого ти ведеш. Справді, я все розумію. І я люблю тебе за те, що ти хочеш, щоб усім було добре, я люблю тебе за те, що ти піклуєшся про мене, і за те, що хочеш, щоб ми з Адамом знову були разом. Я знаю, через що ти проходиш. І мені дуже шкода, Кенджі. Це правда. Я знаю, що тобі не просто. І саме тому, я не розумію, чому ти намагаєшся зіштовхнути їх лобами. Ти хочеш, щоб вони опинилися в одній кімнаті. У закритому приміщенні. Я думала, ти не бажаєш їм *смерті*.

— Гадаю, ти трохи песимістично до цього ставишся.

— Бляха, Кенджі! — відчуваючи роздратування, я викидаю руку вперед, не усвідомлюючи, що роблю, поки не чую гуркіт. Я дивлюсь у той бік, звідки лине звук. Мені вдалося збити цілу стійку з гантелями у протилежному кутку кімнати.

Я ходяча катастрофа.

— Мені треба охолонуту, — зізнаюся я, намагаючись вгамувати злість. — Я поголю твою голову, коли ти спатимеш.

Кенджі вперше за весь час здається по-справжньому наляканим.

— Ти цього не зробиш.

Я йду до протилежної стіни. Натискаю кнопку ліфта.

— Ти ж міцно спиш, правда?

— Не смішно, Джей, аніскілечки не смішно...

Ліфт дзенькає, і двері відчиняються. Я заходжу всередину.
 — На добраніч, Кенджі.
 Крізь зачинені двері я чую, як він щось кричить.

СОРОК

Коли я повертаюся у кімнату, Варнер приймає душ.

Я дивлюся на годинник. Скоро він почне збиратися на вечірнє тренування; зазвичай я зустрічаю його там перед вечірнім звітом.

Та зараз я падаю обличчям у подушку.

І що мені робити?

Завтра тут з'явиться Адам, думаючи, що я досі хочу бути з ним. Я не хочу знову йти, не хочу знову бачити біль у його очах. Я не хочу скривдити його. Правда. І я ніколи цього не хотіла.

Я вб'ю Кенджі.

Я залажу під подушки і притискаю їх до вух, щоб заглушити світ навколо. Не хочу зараз про це думати. Зараз не найкращий час про це думати. Чому все завжди так складно? *Ну чому?*

Відчуваю, як хтось торкається моєї спини.

Я смикаюся й подушки розлітаються довкола, я настільки лякаюся, що мало не падаю з ліжка. Одна з подушок перевертається і б'є мене в обличчя.

Я стогну, притискаючи подушку до грудей. Я тисну чолом на м'яку наволочку і щільно заплющую очі. Вперше в мене так розколюється голова.

— Джульетто? — лунає невпевнений голос. — З тобою все добре?

Я опускаю подушку. Розплющую очі.

Переді мною Варнер загорнений у рушник.

Тільки у рушник.

Хочеться закотитися під ліжку.

— Завтра сюди прийдуть Адам із Джеймсом, — одразу випалюю я. Ось так просто, кажу все й одразу.

Варнер здіймає брови від подиву.

— Не знав, що вони отримали запрошення.

— Їх приведе Кенджі. Він якось вислизнув, щоб перевірити, як вони там. Тож тепер він приведе їх сюди. Завтра вранці.

На Варнеровому обличчі жодних емоцій, голос спокійний. Із таким самим успіхом він міг би обговорювати колір стін.

— Я думав, йому більше не цікаво приєднуватися до твого руху опору.

Я не можу повірити, що досі лежу на підлозі, притискаючи подушку до грудей, і дивлюся на Варнера, котрий стоїть переді мною в самому рушнику. Я навіть себе в цю мить не можу серйозно сприймати.

— Кенджі сказав Адамові, що я досі його кохаю.

Ось воно.

Спалах люті. Як блискавка, з'явився і пропав. Його очі спалахнули і згасли. Він дивиться в стіну і якийсь час мовчить.

— Ясно, — його голос тихий і врівноважений.

— Він знав, що тільки так можна заманити Адама сюди.

Варнер нічого не каже.

— Та я не кохаю його, ти ж знаєш, — я дивуюся від того, як легко з моїх вуст злітають ці слова, а ще більше мене дивує потреба промовити їх вголос. Дивно, що я відчуваю потребу запевнити Варнера в цьому. — Так, я дбаю про Адама, — погоджуюся, — але не більше ніж я дбаю про тих небагатьох, хто виявив до мене добро, інші почуття просто зникли.

— Зрозуміло, — промовляє він.

Я йому не вірю.

— То що ти робитимеш? — запитую. — Завтра. З Адамом?

— А що, на твою думку, треба зробити?

Я зітхаю.

— Я збираюся з ним поговорити. Доведеться порвати з ним втретє, — стогну я. — Це так тупо. *Тупо*.

Нарешті я кидаю подушку. І опускаю руки.

Та коли я знову відводжу погляд, то бачу, що Варнера немає.

Я сідаю напоготові. Роззираюся довкола.

Він стоїть у кутку й одягає штани.

Я намагаюся не дивитися на нього, коли залажу на ліжко.

Скидаю взуття і залажу під ковдру, закопуючись у подушки, доки голова повністю не тоне в них. Відчуваю, як змінюється вага на ліжку, і розумію, що він сідає біля мене. Він витягує одну з подушок з-під моєї голови. Спирається на неї. Наші носи лише в дюймах один від одного.

— Ти зовсім його не кохаєш? — запитує мене Варнер.

— У романтичному плані? — по-дурному запитую я.

Він киває.

— Ні.

— І він тебе не приваблює?

— Мене приваблюєш ти.

— Я серйозно, — наполягає він.

— Я теж.

Варнер досі пильно дивиться на мене. Він кліпає раз.

— Ти мені не віриш? — запитую.

Він відводить погляд.

— Тобі так важко сказати? — тисну. — Ти цього не відчуваєш?

Я або втрачаю здоровий глузд, або на щоках Варнера щойно з'явився рум'янець.

— Ти надто довіряєш мені, люба, — ніжно промовляє він і дивиться на ковдру. — Я тебе розчарую. Я та сама неповноцінна людина, якою ти мене не вважаєш.

Я сідаю. Уважно дивлюся на нього.

— Ти якийсь інший, — шепочу. — Інший і водночас той самий.

— Що ти маєш на увазі?

— Зараз ти дуже ніжний. Дуже... спокійний, — пояснюю я. — Значно більше ніж раніше.

Він довго мовчить. А тоді підводиться. Різко говорить:

— Так, добре, я впевнений, що ви з Кішімото вигадаете, як це владнати. Вибач.

І він йде. Знову.

Не знаю, що з ним робити.

СОРОК ОДИН

Адам вже тут.

Варнерові було абсолютно не цікаво спілкуватися з Адамом. Тому він одразу перейшов до своїх справ, пропустивши ранкове тренування.

І я тут тепер.

Я виходжу з кабіни ліфта, і його дзенькання сповіщає всіх, що я на місці. Адам стоїть у кутку й розмовляє із Джеймсом. Але переводить погляд на мене.

Дивлячись на нього, я відчуваю дивно. В мені немає якихось сильних почуттів. Жодної надмірної радості чи горя. Я не засмучена. Ані щаслива. Мені знайоме його обличчя, його тіло теж мені знайоме. Я впізнаю його легку усмішку, коли він дивиться на мене.

Дивно, як легко ми перейшли від друзів, до споріднених душ, до ненависті.

— Привіт, — вітаюся.

— Привіт, — він відвертається.

— Привіт, Джеймсе, — я усміхаюся.

— Привіт! — він радісно махає рукою. Він стоїть біля Адама, очі світяться, він у захваті від того, що опинився серед нас. — Тут так кльово.

— Погоджуюся, — кажу я. — Ти вже був у душі? Тут є тепла вода.

— Кенджі мені про це розповідав, — каже він сором'язливо.

— Тоді чому ти не помився? Скоро Делайло принесе обід. Я впевнена, що Брендан зможе показати тобі душеві і місце, де ти зможеш покласти свої речі. У тебе буде власна шафка, — розповідаю я, зиркаючи на Брендана. Той киває, вловлюючи натяк, і миттю підхоплюється на ноги.

— Справді? — уточнює Джеймс. — Класно. То вам приносять їжу сюди? І можна митися, коли захочеш? А комендантська година тут є?

— Так, так і ні, — відповідає Брендан. Він бере Джеймса за руку. Підхоплює його маленький рюкзак. — Ми можемо не спати допізна, — каже він йому. — Можливо, після вечері я покажу, як користуватися велотренажерами, — його голос перетворюється на відлуння, коли вони із Джеймсом зникають у роздягальні.

Усі, здається, видихають, коли Джеймс іде.

Я ж застигаю на місці. Роблю крок уперед.

— Мені дуже шкода, — Адам говорить першим, перетинаючи кімнату, щоб зустрітися зі мною. — Ти гадки не маєш...

— Адаме, — нетерпляче уриваю його я. Я нервую. Я мушу сказати це, і зробити це зараз.

— Кенджі надурив тебе.

Адам зупиняється. Завмирає.

— Я не побивалася за тобою, — я розмірковую, чи реально взагалі пояснити щось таке і не принизити й не

розбити йому серце. Почуваюся справжнім монстром. — Та я справді дуже рада, що ти тут. Утім я не думаю, що нам варто бути в парі.

— Ох, — зітхає він. Хилиться назад. Опускає погляд. Проводить обома руками по волоссю. — Гаразд.

Краєм ока я помічаю, як за мною спостерігає Кенджі. Він махає рукою, намагаючись привернути мою увагу, та я надто розлючена на нього. Не хочу з ним розмовляти, доки не владнаю це.

— Адаме, — прошу я, — Вибач...

— Ні, — відповідає він, підводячи руку, щоб я замовкла. Він здається якимсь ошелешеним. — Усе гаразд. Правда. Я знав, що ти це скажеш, — він злегка усміхається, але ніяковіє. — Мені здавалося, якщо я знатиму наперед, то твої слова не звучатимуть так, наче мені заїхали в живіт із ноги, — ніяковіє він. — Але ж ні. До біса боляче, — Адам спирається спиною на стіну. І з'їжджає на підлогу.

Він не дивиться на мене.

— Звідки ти дізнався? — запитую я. — Звідки ти знав, що я збираюся сказати?

— Я розповів до того, як ти прийшла, — промовляє Кенджі, виступаючи наперед. — Я все розповів. Я переказав нашу вчорашню розмову з тобою. Усе, що ти мені сказала.

— Тоді чому він досі тут? — запитую я приголомшено. Розвертаюся до Адама. — Я думала, що ти не хочеш мене більше бачити.

— Мені не варто було цього казати, — Адам досі витріщається у підлогу.

— То... з тобою все добре? — запитую. — З Варнером проблем не буде?

Адам дивиться на мене. Вираз його обличчя різко змінюється, в його погляді проступає огида.

— Ти з глузду з'їхала? Мені хочеться розтрощити стіну його довбешкою.

— Тоді, чому ти досі тут? — знову запитую я. — Я не розумію...

— Бо я не хочу *померти*, — відповідає він. — Бо я ламав собі голову, намагаючись вигадати, як прогудувати свого молодшого брата, та в мене нічогісінько не вийшло. Бо надворі в біса холодно, а він хоче їсти, і скоро вимкнеться електрика, — Адам важко дихає. — Я не знав, що ще зробити. Тож тепер я тут, мою гордість можна змити в унітаз, і я сподіваюся, що зможу залишитися у холостяцькому барлозі нового хлопця моєї колишньої дівчини. І через це мені хочеться себе вбити, — він ковтає. — Та я витримаю це, — каже Адам, — якщо так Джеймс буде в безпеці. Та зараз я чекаю, коли з'явиться твій клятий бойфренд і спробує вбити мене.

— Він не мій бойфренд, — тихо уточнюю я. — І він не вбиватиме тебе. Йому взагалі байдуже, що ти тут.

Адам регоче.

— Маячня, — кидає він.

— Серйозно.

Адам встає на ноги. Дивиться мені в очі.

— Хочеш сказати, що я можу залишитися тут, у його кімнаті, їсти його їжу, і він просто дозволятиме мені все це? — Адам широко розплющує очі, не вірячи в те, що чує. — Ти досі не розумієш, що він за один. Він поводить себе не так, як тобі здається, Джульетто. Він не думає, як нормальна людина. Він клятий соціопат. А ти справді божевільна, — видихає він, — якщо думаєш, що нормально бути з таким, як він.

Я здригаюся, його слова жалять.

— Обережно розмовляй зі мною, Адаме. Я не терпітиму твоїх образ.

— Та я жодному слову твоєму не вірю, — вигукує Адам. — Повірити не можу, що ти стоїш тут і поводишся зі мною так, — на його обличчі з'являється якась неприродна гримаса.

Злість.

— Я не хочу робити тобі боляче...

— Можливо, варто було пригадати це, перед тим як кинутися в обійми психа!

— Заспокойся, Кенте, — чую як із кутка кімнати різко озивається Кенджі. — Ти ж ніби обіцяв тримати себе в руках.

— А я і тримаю себе в руках, — пояснює він на підвищених тонах, в очах палає вогонь. — Я, бляха, святий. Не знаю жодного, хто б на моєму місці поведився так великодушно, — він зиркає на мене. — Ти брехала мені весь час, що ми були разом. Ти *зраджувала* мене...

— Це неправда.

— Таке лайно не трапляється з нічого, — кричить він. — Не можна ось так взяти і закохатися в когось...

— Ми *закінчили*, Адаме. Я більше не повторюватиму. Ти можеш залишитися тут заради Джеймса, — дозволяю я. — Але я не дам тобі ображати мене. У тебе немає на це права.

Адам стискає щелепи. Хапає свої речі. І кидається в роздягальню.

СОРОК ДВА

— Я тебе приб'ю.

— Він не був таким, коли я прийшов, — пояснює мені Кенджі. — Присягаюся. Адам був нормальний. Він був *сумний*.

— Очевидно, що моє обличчя не принесло йому радісних спогадів.

Кенджі зітхає. Дивиться кудись вбік.

— Мені дуже прикро, — зізнається він. — Присягаюся. Та він не брехав, Джей. Коли я навідувався до них востаннє,

в них майже все закінчилося. Кент сказав, що половина запасів зіпсувалася, бо він не знав, що вибухом зруйнувало кілька полиць у комірчині. Тож деякі банки повідкривалися і гризуни поїли їхню їжу. І вони там були зовсім самі. Назовні в біса холодно, і ти навіть уявити не можеш, що я відчував, коли побачив їх у такому становищі, особливо Джеймса...

— До мене дійшло, Кенджі, — я видихаю. Вмощуюся на підлозі. — Правда.

Я дивлюся вгору, роззираюся. Всі чимось зайняті. Хтось бігає, хтось розтягується, тренується чи піднімає вагу. Гадаю, ця драма усіх нас виснажила. Більше ніхто не хоче мати з цим справу.

Кенджі всідається навпроти мене.

— Він не може й надалі так ставитися до мене, — на решті кажу я. — І я не хочу більше з ним про це розмовляти, — я дивлюся вгору. — Ти привів його сюди. Ти за нього відповідаєш. У нас є три тижні до втілення плану, і вони закінчатся дуже швидко. Я хочу мати змогу приходити сюди і тренуватися, і я не хочу непокоїтися через те, що він мене буде вибішувати.

— Я розумію, — погоджується Кенджі. — Розумію.

— Добре.

— То ти серйозно казала? — запитує Кенджі. — Проте, що Варнерові байдуже, що Кент тут.

— Так. А що?

— Це... якось дивно, — Кенджі підводить брови.

— Колись ти зрозумієш, що Варнер не такий божевільний, як здається, — обіцяю я.

— Ага, — відповідає Кенджі. — Або ж колись нам вдасться перепрограмувати чип у твоїй голові.

— Стули пельку, — я сміюся, злегка його штурхаючи.

— Гараз. Вставай. Ходімо. До роботи!

СОРОК ТРИ

Алія розробила для мене новий костюм.

Ми сидимо на карематах, як завжди вечорами, і Алія показує нам свої дизайни.

Ніколи раніше не бачила її такою натхненною.

Вона так впевнено розповідає про ескізи у своєму альбомі. Алія говорить швидко і вільно, описуючи деталі і розміри, навіть пояснює, які нам знадобляться матеріали.

Костюм буде з карбону.

Точніше з карбонового волокна. Вона пояснила, що карбонове волокно дуже жорстке і абразивне, тому деталі треба буде скріпити чимось дуже гнучким, щоб костюм можна було одягти, тому вона планує поекспериментувати з кількома різними матеріалами. З якимись полімерами. І чимось синтетичним. І ще вона називає якісь слова, значення котрих я не знаю. На малюнках Алія показує, як карбонове волокно буквально вплітається у тканину, утворюючи міцний і легкий матеріал, що буде надійною основою того, що мені треба.

Вона надихнулася кастетом, який колись для мене зробила.

Алія сказала, що спершу їй хотілося зробити костюм із дрібних шматочків зброї, та вона зрозуміла, що не знайде інструментів, які зроблять ці шматочки потрібної товщини, та й костюм був би надто важким. Та це звучить так само вражаюче.

— Це доповнить твою силу, — пояснює Алія. — Карбонове волокно посилить захист; його не так легко пошкодити, тому ти зможеш вільніше рухатися на різній місцевості. А коли опинишся в небезпечному середовищі, не забудь підтримувати стан *електрикум*, так твоє тіло стане практично незнищеним, — радіє вона.

— Що ти маєш на увазі? — я дивлюся на неї, а тоді на Кастла, чекаючи, коли мені хтось пояснить. — Як це взагалі можливо?

— Так само, як тобі вдається розбивати бетонні стіни, не зазнаючи жодної шкоди, теоретично, ти здатна витримати атаку — влучання кулі, наприклад — і не зазнати ушкоджень, — усміхається Алія. — Твої сили роблять тебе невразливою.

Ого.

— Цей костюм радше запобіжний захід, — продовжує вона. — Насправді ми вже бачили, що ти можеш пошкодити свою шкіру, якщо не контролюєш свою силу повністю. Тоді, коли ти розколола землю в дослідницькій лабораторії, — нагадує Алія, — ми думали, що ти нашкодила собі через велику кількість енергії. Але ретельніше проаналізувавши ситуацію і твої здібності, ми з Кастлом з'ясували, що це припущення не зовсім точне.

— Наша енергія доволі стала, — долучається до розмови Кастл, киваючи Алії. — Вона дотримується певного шаблону — майже математичної точності. Якщо ви не можете поранитися, коли пробиваєте бетонну стіну, це не означає, що ви можете поранитися, розбиваючи землю, лише щоб залишитися неушкодженою після того, як розіб'єте землю вдруге, — він дивиться на мене. — Ваші поранення пов'язані з вашою здатністю використовувати свої здібності. Якщо втратите контроль над *електрикумом*, бодай на мить, то станете вразливою. Пам'ятайте, що ви маєте бути постійно увімкненою. Зробивши це, ви станете непереможною.

— Як же я тебе зараз ненавиджу, — бурмоче Кенджі собі під ніс. — Функціонально непереможна мала.

— Заздриш? — широко усміхаюся.

— Не можу навіть дивитися на тебе.

— Не варто дивуватися, — заходить Варнер. Я розвертаюся і бачу, що він йде до нас, криво посміхаючись. Він сідає навпроти мене. Зустрічається зі мною поглядом і каже: — Я завжди знав, що як тільки ти опануєш свою силу, то станеш непереможною.

Я намагаюся дихати.

Варнер нарешті розриває зоровий контакт і роззирається довкола.

— Усім доброго вечора, — вітається він. Киває Кастлу, проявляючи особливе визнання.

Адам проявляє це визнання по-своєму.

Він пильно дивиться на Варнера з неприхованою ненавистю, так наче справді збирається його вбити, і раптом я починаю тривожитися більше, ніж за весь день. Я дивлюся то на Адама, то на Варнера, і не знаю, що мені робити. Я не знаю, чи станеться зараз щось, мені відчайдушно хочеться, щоб все було цивілізовано, що я...

— Привіт, — Джеймс вітається так гучно, що ми всі лякаємось. Він дивиться на Варнера. — Що ти тут робиш?

— Я тут живу, — Варнер зводить брови догори.

— Це твій дім? — запитує Джеймс.

Дивно. Цікаво, що Адам і Кенджі розказали про місце, куди прямують.

Варнер киває.

— Певною мірою так, — пояснює він. — Він мені як дім. Я живу нагорі.

— Це класно, — каже Джеймс і широко усміхається. — Тут все таке круте, — він супиться. — А я думав, ми маємо тебе ненавидіти.

— *Джеймсе*, — каже Адам, зиркаючи на свого брата.

— Що? — запитує малий.

— Якщо хочеш, можеш ненавидіти мене, — каже Варнер. — Мені байдуже.

— Тобі б мало бути *не* байдуже, — каже Джеймс здивовано. — Я дуже засмутився б, якби дізнався, що хтось мене ненавидить.

— Ти ще надто юний.

— Мені майже дванадцять, — нагадує йому Джеймс.

— А мені сказали, що десять.

— Я сказав *майже* дванадцять, — хлопець закочує очі. — А тобі скільки років?

Усі спостерігають. Прислухаються. Надто захоплені, щоб не дивитися.

Варнер пильно дивиться на Джеймса. Не поспішає відповідати.

— Мені дев'ятнадцять.

Джеймсові очі розширюються.

— Ти лише на рік старший за Адама, — дивується він. — Звідки в тебе всі ці красиві речі, якщо ти лише на рік старший за Адама? Не знаю нікого твого віку, хто мав би стільки прикольних речей.

Варнер дивиться на мене. А тоді знову на Джеймса. І знову на мене.

— Хочеш щось додати до цієї розмови, любя?

Я хитаю головою. Усміхаюся.

— Чому ти називаєш її «любя»? — запитує Джеймс. — Ти називав її так і раніше, я чув. І частенько. Ти її любиш? Я думаю, що її любить Адам. А Кенджі ні. Я його вже питав.

Варнер кліпає у відповідь.

— То що? — запитує Джеймс.

— Що що?

— Ти її любиш?

— А ти любиш її?

— Що? — червоніє Джеймс. — Ні. Та вона ж на мільйон років мене старша.

— Хтось хоче приєднатися до цієї розмови? — запитує Варнер, роззираючись довкола.

— Ти так і не відповів на моє запитання, — нагадує Джеймс. — Про те, чому в тебе стільки класних речей. Не хочу бути грубим, — додає він. — Справді. Мені просто цікаво. Я раніше не мився в душі з теплою водою. А ще в тебе багато їжі. Мабуть, приємно завжди мати багато їжі.

Варнер несподівано здригається. Він уважніше дивиться на Джеймса.

— Ні, — повільно вимовляє він. — У тому, щоб мати досталь їжі і гарячу воду, немає нічого неймовірного.

— Тоді, може, даси відповідь на моє запитання? Про те, звідки в тебе все це?

Варнер зітхає.

— Я командир і регент Сектору 45, — пояснює він. — Зараз ми перебуваємо на військовій базі, моя робота полягає в нагляді за нашими солдатами та всіма цивільними особами, які мешкають на прилеглих територіях. Мені платять за те, що я тут живу.

— Он як, — Джеймс раптом блідне, несподівано він здається страшно наляканим. — То ти працюєш на «Відродження»?

— Гей, друже, усе добре, — каже Кенджі Джеймсові. — Ти тут у безпеці. Зрозумів? Тут тебе ніхто не скривдить.

— Це такі хлопці тобі подобаються? — кидає Адам, звертаючись до мене. — Хлопці, які залякують дітей?

— Радий знову тебе бачити, Кенте, — Варнер переводить погляд на Адама. — Насолоджуєшся своїм перебуванням тут?

Адам здається відчайдушно бореться з бажанням наговорити купу неприємних речей.

— То ти справді працюєш на них? — знову запитує Джеймс, він ледве промовляє слова, а погляд застигає на обличчі Варнера. Він так сильно труситься, що в мене крається серце. — Ти працюєш на «Відродження»?

Варнер вагається з відповіддю. Відводить погляд, а тоді знову дивиться на Джеймса.

— Теоретично, — відповідає він, — так.

— Що це значить? — запитує Джеймс.

Варнер дивиться на свої руки.

— Що значить «теоретично»? — тисне Джеймс.

— Ти запитуєш, бо хочеш отримати пояснення? — запитує Варнер зітхаючи. — Чи не знаєш, що означає слово «теоретично»?

Тепер вагається Джеймс, на мить його паніка розчиняється у розчаруванні. Він кривиться, дратується.

— Добре. Що значить «теоретично»?

— Теоретично, — пояснює Варнер, — я мав би працювати на «Відродження». Та, очевидно, оскільки я прихистив групу повстанців на цій державній військовій базі — у власному житловому відсіку — і підтримую їх, щоб вони могли повалити наш нинішній режим, то ні. Я не зовсім працюю на «Відродження». Я вчинив зраду, — зізнається він Джеймсу. — Злочин, кара за який — смерть.

Малий пильно дивиться на нього.

— Це таке значення в слова «теоретично»?

Варнер дивиться на стіну. Знову зітхає.

Я прикусую губу, щоб не засміятися.

— Тоді, ти зовсім не поганець, — несподівано каже Джеймс. — Виходить, ти на нашому боці?

Варнер повільно опускає погляд, щоб поглянути на Джеймса. Мовчить.

— То як? — нетерпляче запитує Джеймс. — Ти на нашому боці?

Варнер кліпає. Двічі.

— Виходить, що так, — видихає він і, здається, не вірить власним словам.

— Гадаю, нам варто повернутися до обговорення костюму, — встряє в розмову Кастл. Він дивиться на Варнера і переможно усміхається. — Алія витратила чимало часу на його розробку, і я знаю, що вона ще може багато чого розповісти.

— Ага, — каже Кенджі у захваті. — Приголомшливо, Аліє. І я такий хочу. Можна і мені такий?

Цікаво, я єдина помітила, як трусяться Варнерові руки?

СОРОК ЧОТИРИ

— Вдар мене.

Варнер стоїть навпроти мене, схиливши голову набік. Усі дивляться на нас.

Я швидко хитаю головою.

— Не бійся, люба, — каже він мені. — Просто спробуй.

Він невимушено стоїть, опустивши руки по боках. Ранок суботи, а це значить, що сьогодні в нього немає тренування. Натомість він вирішив потренуватися зі мною.

Я знову хитаю головою.

Варнер сміється.

— Твої тренування з Кенджі проходить чудово, — каже він, — але це не менш важливо. Ти мусиш навчитись битися. Ти маєш вміти захистити себе.

— Я можу себе захистити, — запевняю я. — Я досить сильна.

— Сила це чудово, — каже Варнер, — але без правильного застосування вона нічого не варта. Якщо тебе можна подолати, значить, ти недостатньо сильна.

— Не думаю, що мене можна подолати, — кидаю. — Це не зовсім так.

— Я ціную твою впевненість.

— Але так і є.

— Коли ти вперше зустріла мого батька, хіба тебе не перемогли ще на початку? — запитує він.

Моя кров застигає.

— І коли ти почала битву, потому як я пішов з Омега-Пойнт, хіба тебе не здолали знову? — тихо запитує Варнер.

Я опускаю голову.

— Я хочу, щоб ти навчилася захищатись, — каже Варнер, його голос знову ніжний. — Хочу, щоб ти навчилася битись. Кенджі має рацію, коли каже, що ти не можеш просто так розкидатися своєю енергією. Ти маєш навчитися проєктувати енергію з точністю. Твої рухи мають бути продуманими. Ти маєш навчитися передбачити кроки свого супротивника, як ментально, так і фізично. Сила — це лише перший крок.

Я підводжу погляд і дивлюся на нього.

— А тепер вдар мене, — каже він.

— Я не знаю як, — зрештою визнаю я присоромлено. Варнер з усіх сил намагається не усміхатися.

— Треба добровольці? — чую голос Кенджі. Він наближається. — Бо я залюбки начищу тобі піку замість Джульетти.

— Кенджі, — кидаю я, розвертаючись і звужуючи очі.

— Що?

— Ану ж, люба, — каже Варнер. Його не збентежив коментар Кенджі, і він продовжує дивитися на мене так, наче крім нас тут нікого більше немає. — Хочу, щоб ти спробувала. Застосуй свою силу. Використай кожну частинку своєї сили. І вдар мене.

— Я боюся скривдити тебе.

Варнер знову усміхається. Він дивиться вбік. Прикусує губу, намагаючись стримати сміх.

— Ти мене не скривдиш, — обіцяє він. — Повір мені.

— Бо ти вбираєш силу?

— Ні, — каже Варнер. — Бо ти не зможеш мені нашкодити. Ти не знаєш, як.

— Добре, — я суплюся і дратуюся.

Я замахуюся кулаком так, як, на мою думку, треба замахнутися для удару. Та мій рух млявий, хиткий і настільки принизливо поганий, що я майже здаюся на півдорозі.

Варнер хапає мою руку. Зустрічається зі мною поглядом.

— Зосередься, — наказує він мені. — Уяви, що тобі страшно. Що тебе загнали у глухий кут. Ти борешся за своє життя. Захисти себе, — наполягає Варнер.

Я інтенсивніше відводжу руку назад, готова цього разу замахнутися краще, та Варнер зупиняє мене. Він хапає мене за лікоть. Трохи трясє.

— Ти не в бейсбол граєш, — кидає він. — Тобі не треба аж так замахуватися, тож не задирай лікоть аж до вуха. Не давай супротивнику змоги помітити, що ти збираєшся зробити. Удар має бути несподіваним, — вчить Варнер.

Я пробую знову.

— Моє обличчя тут, по центру, любя, — пояснює він, прикладаючи палець до підборіддя. — Чому ти намагаєшся вдарити мене в плече?

Я пробую знову.

— Вже краще... контролюй руку... підніми лівий кулак... захисти своє обличчя.

Я б'ю, дешевий прийом, несподіваний удар, хоча я знаю, що він не готовий.

У нього дуже швидка реакція.

Варнер миттю стискає у своєму кулаці моє передпліччя. Він сильно смикає, тягнучи мою руку вперед і вниз, доки

я не втрачаю рівновагу, завалюючись на нього. Між нашими обличчями залишається кілька дюймів.

Я присоромлено дивлюся на нього.

— Мило, — каже Варнер не в захваті і відпускає мене. — Спробуй ще раз.

Я так і роблю.

Він блокує мій удар тильним боком долоні, б'ючи по середині мого зап'ястка, і збиває мою руку вбік.

Я пробую ще.

Варнер тією ж рукою хапає мою руку в повітрі і знову притягує ближче. Він нахиляється.

— Нікому не дозволяй хапати так твої руки, — каже він. — Бо зробивши так, супротивник отримає над тобою контроль.

І щоб довести це, Варнер притягує мене до себе і кидає на спину.

Та не достатньо сильно.

Та все ж.

Я починаю помітно дратуватися.

Він усміхається.

— Ти справді хочеш, щоб я тебе вдарила? — запитую я, звужуючи очі.

— Не думаю, що ти зможеш, — піддражнює Варнер.

— Гадаю, ти надто самовпевнений.

— Покажи, що я помиляюся, люба, Прошу тебе, — він зводить брови догори.

Я замахуюся.

Варнер блокує.

Я знову нападаю.

Він блокує.

У нього сталеві передпліччя.

— Я думала, ми говорили про легкі удари, — кажу я, розтираючи руки. — Чому ти б'єш мене в передпліччя?

— У твоїх кулаках немає сили, — пояснює Варнер. — Це просто інструмент.

Я знову замахуюся, та в останній момент похитуюся, бо моя впевненість мене підводить.

Він хапає мою руку. Відкидає її.

— Якщо вагаєшся, — вчить Варнер, — зроби це навмисно. Якщо хочеш когось скривдити, зроби це навмисно. Якщо відчуваєш, що програєш, — завершує він, — зроби це навмисно.

— Я просто... я просто не знаю, як правильно бити, — пояснюю я. — В мене трусяться руки і починають боліти.

— Стеж за мною, — каже Варнер. — Дивися, що я роблю.

Він розставляє ноги на ширину плечей, злегка згинаючи їх у колінах. Піднімає лівий кулак і відводить його назад, захищаючи частину обличчя, а правий кулак — піднімає трохи вище і трохи по діагоналі від лівого. Обидва лікті зігнуті, і притиснуті до грудей.

Він повільно замахується, щоб я могла вивчити рух.

Його тіло напружене, він сфокусований і контролює кожен свій рух. Його сила йде звідкись ізсередини; це та сила, що є наслідком років наполегливих тренувань. Він знає, як рухати м'язами. Він знає, як треба битися. Його сила не хитромудрий збіг надприродних обставин.

Варнер ніжно проводить кісточками пальців по моєму підборіддю.

Він показує, що вдарити когось дуже просто. Я і гадки не мала, що насправді це аж так непросто.

— Хочеш помінятися? — запитує він.

— Що?

— Ти зможеш захистити себе, якщо я спробую тебе вдарити? — уточнює Варнер.

— Ні.

— Спробуй, — каже він. — Спробуй заблокувати мене.

— Добре, — кажу я, та насправді не хочу цього робити.
Почуваюся дурною і роздратованою.

Варнер знову повільно замахується, заради мене.

Я ляпаю його по руці, відкидаючи її.

Він опускає руки. Намагається не сміятися.

— А ти значно гірша, ніж я думав.

Я хмурюся.

— Працюй передпліччями, — каже він. — Блокуй мій удар. Скинь його з траєкторії і перенось відповідно своє тіло. Не забувай рухати головою, коли блокуєш. Тобі треба відійти від небезпеки. А не просто роздавати ляпаси.

Я киваю.

Варнер починає замахуватися.

Я блокую надто швидко, тож його кулак б'є в моє передпліччя. Сильно.

Я морщуся.

— Добре, що ти передбачаєш дію супротивника, — він пильно дивиться на мене. — Та не перегравай.

Ще один удар.

Я хапаю його за передпліччя. Дивлюся на нього. Намагаюся потягнути його вниз, як він робив зі мною, та Варнер буквально не зрушує з місця. Зовсім. Навіть на дюйм. З тим-таки успіхом можна спробувати витягнути металевий стовп із бетону.

— Вже... краще, — каже він усміхаючись. — Спробуй ще раз. Зосередься, — Варнер пильно дивиться в мої очі. — Зосередься, любя.

— Я зосереджена, — кидаю я роздратовано.

— Подивися на свої стопи, — показує Варнер. — Ти перенесла вагу на пальці і, здається, наче ти зараз завалишся вперед. Стань міцно на ноги, але будь готова рухатися. Вага має бути на п'ятках, — вчить Варнер, стукаючи по власній стопі.

— Добре, — гиркаю я і починаю злитися. — Я перенесла вагу на п'ятки. Я більше не перекочуюся на пальці.

Варнер дивиться на мене. Перехоплює мій погляд.

— Ніколи не вв'язуйся в бійку, якщо злишся, — тихо каже він. — Злість зробить тебе слабкою і незграбною. А це відволікатиме твою увагу. Та й інстинкти тебе підведуть.

Я кусаю себе за внутрішній бік щоки. Почуваюся за-смученою і осоромленою.

— Спробуй ще раз, — повільно каже Варнер. — Зберігай спокій. Вір у себе. Тобі не вдасться нічого зробити, якщо ти в це не повіриш.

Я киваю, злегка заспокоюючись. Намагаюся зосередитися.

Кажу йому, що готова.

Варнер замахується.

Я згинаю ліву руку під ідеальним прямим кутом, і вона врізається в його передпліччя з такою силою, що мені вдається зупинити його удар. Я відводжу голову, розвертаю ноги в напрямку його удару. І я досі міцно стою на ногах.

Варнер приємно здивований.

Він замахується другим кулаком.

Я перехоплюю його руку в повітрі, стискаючи його зап'ясток у кулак, а тоді, користуючись його здивуванням, виводжу його з рівноваги, тягну його руку вниз і вперед. Він мало не врізається в мене. Його обличчя прямо навпроти мого.

І я настільки здивована, що навіть не знаю, що робити далі. Він перехоплює мій погляд.

— Штовхни мене, — шепоче Варнер.

Я міцніше хапаю його за руку і щосили штовхаю.

Він летить назад, не встигає відновити рівновагу і падає на підлогу.

Я застигаю. Шокована.

Хтось свистить.

Я розвертаюся.

Кенджі плескає в долоні.

— Класно, принцесо, — вигукує він, намагаючись не сміятися. — Не знав, що ти так вмієш.

Я широко усміхаюся, почуваюся трохи зніяковіло та водночас пишаюся собою.

Зустрічаюся поглядом із Варнером. Він киває, широко мені усміхаючись.

— Добре, — визнає він. — Дуже добре. Ти швидко вчишся. Та нам ще є над чим працювати.

Нарешті я відвертаюся і помічаю, як зиркає на мене Адам. Він здається розлюченим.

СОРОК П'ЯТЬ

Дні пролітають, наче їх підхоплюють повітряні змії і відносять у далечінь.

Тепер Варнер тренується зі мною щоранку. Після свого тренування і мого тренування з Кенджі він виділяє дві години, які проводить зі мною. Сім днів на тиждень.

Він неймовірний вчитель.

Варнер такий терплячий зі мною. Такий приємний. Він ніколи не розчаровується, його не турбує, скільки часу мені треба, щоб щось вивчити. Варнер докладно пояснює логіку кожної деталі, кожного руху, кожної позиції. Хоче, щоб я розуміла свої дії на базовому рівні. Він намагається переконатись, що я засвоїла інформацію і можу самостійно відтворити вивчене, а не просто повторюю його рухи.

Нарешті я вивчаю різні способи бути сильною.

Дивно. Я ніколи не думала, що вміння завдати удару, може змінити ситуацію, та просте розуміння механізму самозахисту додає мені впевненості в собі.

Я стала більш уважною до себе.

Тепер я відчуваю силу у своїх кінцівках. Я можу назвати окремі м'язи свого тіла, точно знаючи, як їх використати і як зупинити, якщо роблю щось неправильно. Мої рефлексии покращуються, відчуття посилюються. Я починаю розуміти власне оточення, передчувати небезпеку і розпізнавати тонкі зміни в мові тіла, які вказують на небезпеку та агресію.

Тепер мені легше проєктувати власну енергію.

Варнер позбирав усілякі речі, щоб я могла використовувати їх в якості цілі. Обрізки дерева, шматки металу, старі стільці і столи. Бетонні блоки. Усе, на чому я можу випробувати свою силу. Кастл застосовує свою енергію, щоб підкидати предмети в повітря, а я знищую їх із протилежного краю кімнати. Спочатку це було майже нездійсненною і дуже складною вправою, яка вимагала від мене цілковитого контролю над собою.

Але тепер це одна з моїх улюблених ігор.

Я можу зупинити в повітрі і знищити будь-що. З будь-якої відстані у кімнаті. І для цього мені треба лише мої руки, які контролюють енергію. Я можу рухати власну силу в різні напрямки, зосереджувати її на малих предметах та збільшувати обсяг для більших об'єктів.

Тепер я з легкістю можу рухати будь-що у тренувальному відсіку.

Кенджі каже, мені треба нове завдання.

— Хочу вивести її назовні, — каже Кенджі. Він звертається безпосередньо до Варнера, так невимушено, і мені досі дивно на це дивитися. — Гадаю, їй варто почати експериментувати з природними матеріалами. Тут у нас дуже обмежені можливості.

Варнер дивиться на мене.

— Що скажеш?

— Це безпечно? — запитую я.

— Насправді це і неважливо, правда? — уточнює він. — За тиждень ми все одно звідси підемо.

— Слушно, — я намагаюся усміхнутися.

Ці останні кілька тижнів Адам незвично мовчазний.

Не знаю, чи це тому, що Кенджі розмовляв із ним і сказав бути обережним, чи він просто змірився із ситуацією. Можливо, він зрозумів, що між мною і Варнером нема нічого романтичного. Що мене водночас порадувало і розчарувало.

Ми з Варнером, здається, досягли певного рівня порозуміння. Цивілізовані, на диво формальні стосунки, які ненадійно балансують між дружбою та чимось іншим, що я ніяк не можу визначити.

Не можу сказати, що мені це подобається.

Коли Джеймс говорить із Варнером, Адам не втручається. Кенджі розповів, що Адам просто не хоче травмувати Джеймса, даючи йому привід боятися тут жити.

Тому Джеймс розмовляє з Варнером весь час.

Він допитливий малий, а Варнер настільки закритий від природи, що перетворився на найбільш очевидну ціль для Джеймсових запитань. Нас розважають їхні розмови. Спілкуючись із Варнером, Джеймс поводить себе абсолютно непримиренно і сміливо, ніхто з нас так не може.

Насправді це доволі мило.

На додачу усі роблять значні успіхи. Брендан із Вінстонном повністю одужали, настрої Кастла щодня покращуються, а Лілі — самодостатня дівчина, якій не потрібно багато розваг, хоча вони з Іаном, здається, знайшли певну розраду в компанії одне одного.

Припускаю, що подібна ізоляція зближує людей.

Як от Адама і Алію.

Він проводить із нею багато часу, та я не знаю, чи значить це щось; можливо, це просто дружба. Коли я буваю у тренувальному відсіку, то майже завжди бачу, як Адам сидить поруч із нею, спостерігаючи за тим, як вона малює, і час від часу щось запитує.

А вона постійно заливається рум'янцем.

Алія чимось нагадує мені мене.

Я обожнюю Алію, та іноді, спостерігаючи за ними, я замислююся, чи таку дівчину хотів собі Адам. Милу, тиху, ніжну дівчину. Когось, хто згладить всю жорстокість у його житті. Пригадую, колись він казав мені про це. Адам казав, що в мені йому подобалося те, що я була така *хороша*. Така мила. Що я була єдиним хорошим, що залишилося у нього в цьому світі.

Підозрюю, що я завжди розуміла, що це була неправда.

Можливо, він теж починає це помічати.

СОРОК ШІСТЬ

— Мені треба навідатися до мами.

Наш ранок почався із цих п'яти слів.

Варнер щойно вийшов із кабінету, його золотаве волосся безладно лежить на голові, а очі такі зелені й водночас такі прозорі, що їх неможливо описати. Він не застібнув пом'яту сорочку, гудзик на штанах теж розстебнутий, тому вони сповзли з його талії і сидять низько на стегнах. Варнер здається цілком дезорієнтованим. Навряд чи він спав вночі, і мені понад усе хочеться знати, що відбувається в його житті. Та я розумію, що мене це не стосується. Гірше те, що я розумію, що він нічого мені не розповість, навіть якщо я запитаю.

Між нами більше немає тієї близькості.

Спершу між нами усе так швидко змінювалося, а тепер наші стосунки зависли на місці. Усі ті думки, почуття та

емоції застигли. Тож тепер я боюся, що якщо зроблю неправильний крок, то все розлетиться на друзки.

Мені його не вистачає.

Він щодня стоїть переді мною, ми тренуємося разом, я ходжу поряд із ним як колега, та мені цього більше не досить. Мені не вистачає наших невимушених бесід, його щирої усмішки, того, як він дивився мені в очі.

Я сумую за ним.

І мені треба з ним поговорити, та я не знаю як. Чи коли. І я не знаю, що сказати.

Боягузка.

— Чому сьогодні? — запитую я обережно. — Щось сталося?

Варнер довго не відповідає, а просто дивиться в стіну.

— Сьогодні в неї день народження.

— Он як, — шепочу, а в самої серце крається.

— Ти хотіла потренуватися назовні, — продовжує він, досі витріщаючись прямо перед собою. — З Кенджі. Я можу взяти тебе із собою, якщо він обіцяє зробити тебе невидимою. Я висаджу тебе десь на неконтрольованій території і заберу, коли повертатимуся. Так годиться?

— Так.

Більше Варнер нічого не каже. Та очі його дикі і неуважні. Він дивиться на стіну так, наче там вікно.

— Аароне?

— Так, люба.

— Ти чогось боїшся?

Він робить різкий вдих. А тоді повільно видихає.

— Ніколи не знаєш, чого очікувати під час візитів до неї, — тихо каже Варнер. — Мама щоразу інакша. Іноді вона така обдовбана, що не може й поворухнутися. Часом просто витріщається у стелю і навіть не кліпає. Іноді впадає в істерику, — пояснює він.

Моє серце обливається кров'ю.

— Добре, що ти досі провівдеш її, — намагаюся підтримати. — Ти ж це знаєш, правда?

— Справді? — Варнер видає дивний нервовий сміх. — Щось я в цьому невпевнений.

— Так і є.

— Звідки ти знаєш? — він дивиться на мене так, наче боїться почути відповідь.

— Бо, якщо вона хоча б на секунду зрозуміє, що ти з нею в одній кімнаті, то сприйме це як щедрий подарунок. Вона ще там, — шепочу я. — Вона знає. Навіть якщо не весь час, і навіть якщо не може це показати. Мама знає, що ти був там. А я знаю, що для неї це надважливо.

Він робить ще один невпевнений вдих. Тепер вивчає стелю.

— Це дуже приємні слова.

— Я справді так думаю.

— Я знаю, — каже Варнер. — Я знаю, що ти так думаєш.

Я затримую свій погляд на ньому, розмірковуючи, чи вдалий зараз час розпитувати про його матір. Та є дещо, що мене завжди цікавило. Тож я наважуюся.

— Вона дала тобі перстень, правда?

Варнер застигає. Здається, я чую, як гепає його серце.

— Що?

Я підходжу до нього і беру за ліву руку.

— Ось цей, — показую на нефритовий перстень, який він завжди одягає на мізинець. Він його ніколи не знімає, якщо точніше. Ані коли йде в душ. Ні коли лягає спати. Ніколи.

Він дуже повільно киває.

— Але... ти не хочеш про це говорити, — пригадую, як запитувала про цей перстень раніше.

Я встигаю відрахувати десять секунд перш ніж він говорить.

— Мені ніколи не дозволяли отримувати подарунки, — тихо-тихо каже Варнер. — Зовсім. Батько взагалі ненавидів

саму ідею дарування. Він ненавидів дні народження і свята. Нікому не дозволяв давати щось мені, особливо моїй матері. Він казав, що я стану слабким, якщо прийматиму подарунки. Думав, що так стану залежним від милості інших.

— Але одного дня ми ховалися, — продовжує він. — Я з мамою, — Варнер дивиться вгору, заглиблюється у спогади. Можливо, він більше нічого і не скаже. — То був мій шостий день народження, і вона намагалася сховати мене. Бо добре знала, що він зібрався зі мною зробити, — Варнер кліпає, починає шепотіти і практично затихає, переповнений почуттями. — Пам'ятаю, як тремтіли її руки, — веде далі він. — Я пам'ятаю це, бо постійно дивився на них. Бо вона притискала ними мої руки до своїх грудей. І на ній був цей перстень, — Варнер затихає, пригадуючи. — За своє життя я бачив небагато коштовностей. Я не знав, що це за камінь. Та вона помітила, що я його роздивляюся, і вирішила мене відволікти. Вона хотіла чимось мене зайняти.

Мої нутрощі починає крутити.

— Тож вона розповіла мені історію. Історію про хлопчика, котрий народився з дуже зеленими очима, і чоловіка, котрому настільки припав до душі цей колір, що він весь світ обійшов, шукаючи дорогоцінний камінь того ж кольору, — голос Варнера знову затихає, переходить на шепіт такий тихий, що я ледь чую його. — Вона сказала, що тим хлопчиком був я. А перстень зробили з каменю того ж кольору, і чоловік подарував їй цей перстень, сподіваючись, що колись вона зможе передати його мені. То був її подарунок на мій день народження, — він затихає. Дихає. — Тож вона зняла його, натягнула на мій мізинець і сказала: «Якщо ховатимеш своє серце, він ніколи тебе не дістане».

Варнер дивиться на стіну.

— Це єдиний подарунок, який мені колись дарували, — каже він.

Мої сльози течуть у горло, випалюючи собі дорогу.

СОРОК СІМ

Увесь день я почуваюся дивно.

Мені якось не по собі. Кенджі у захваті від того, що може покинути базу і випробувати мої сили у нових місцях, інші заздять, що ми можемо піти. Тож я маю почуватися щасливою. Я мала би бути у приємному передчутті.

Та я почуваюся дивно.

Мої думки десь літають, здається це тому, що я не можу викинути з голови Варнерову розповідь. Не можу перестати уявляти його малим, наляканим хлопчиком.

Ніхто не знає, куди він сьогодні збирається. Ніхто не знає значення його вчинку. А Варнер не дає жодного натяку на свої справжні почуття. Він спокійний, як завжди, добирає кожне слово і дію.

Ми з Кенджі зустрічаємо його вже за мить.

Ми прослизаємо через двері у стіні зі зброєю, і я нарешті можу побачити, як Варнерові вдалося провести всіх усе-редину. Ми проходимо через тир.

Тут є рубезі для стрільби, і кожні сто футів обладнано невеликими мішенними полями, та просто зараз тут нікого немає. Мабуть, це ще одна тренувальна кімната.

У кінці коридору двері, Кенджі відчиняє їх. Йому більше не треба торкатися мене, щоб зробити невидимою, і так значно зручніше. Ми можемо вільно рухатися, мені лише треба стежити, щоб не відходити далі як на п'ятдесят футів. А це дає нам потрібний простір для тренувань назовні.

Ми з іншого боку дверей.

Стоїмо посеред величезного складу.

Це місце площею десь футів п'ятсот, і вдвічі більше висотою. Я ще ніколи не бачила стільки ящиків. Я гадки не маю, що в них, та і ніколи про це зараз думати.

Кенджі проводить мене через лабіринт.

Ми обережно обходимо ящики різних розмірів, щоб не спіткнутися об електричні шнури та механізми, які використовуються для переміщення важких предметів. Тут безкінечні ряди, які діляться на ще більше рядів, у яких все розміщено в дуже організованих секціях. Я помітила, що на кожній полиці та в усіх проходах є етикетки, та я не можу підійти достатньо близько, щоб прочитати написи.

Коли ми нарешті добираємося до краю складу, то бачимо перед собою двоє величезних п'ятдесятифутових дверей, які ведуть до виходу. Це явно зона завантаження вантажівок і цистерн. Кенджі хапає мене за руку і тримається поряд, коли ми проходимо повз охоронців, які стоять біля виходу. Минаємо вантажівки, припарковані навколо зони завантаження, поки нарешті не дістаємося до місця зустрічі з Варнером.

От би Кенджі був поряд, щоб зробити мене невидимою, коли я вперше намагалася потрапити на базу і покинути її. Було б чудово просто вийти, як людина, замість того, щоб їхати, чіпляючись за ніжки стола, щоб не випасти десь у коридорі.

Варнер спирається на броньований автомобіль.

Двері відчинено, він дивиться так, ніби спостерігає за роботою, що виконують у завантажувальному відсіку. Він киває кільком солдатам, коли вони проходять повз.

Ми непоміченими залазимо на пасажирський бік.

Я вже збираюся прошепотіти Варнерові, що ми тут, та він підходить до пасажирського сидіння і каже:

— Обережно ноги, люба, — і зачиняє двері.

Тоді залазить на сидіння водія. І ми рушаємо.

Ми досі невидимі.

— Звідки ти знав, що ми на місці? — одразу запитує Кенджі. — Ти що і невидимих людей бачиш?

— Ні, — відповідає Варнер, уважно стежачи за дорогою. — Я можу відчувати вашу присутність. Особливо її.

— Справді? — перепитує Кенджі. — Це до біса дивно. І як відчуваюся я? Як арахісова паста?

Варнер не реагує.

Кенджі прокашлюється.

— Джей, гадаю ми маємо помінятися місцями.

— Навіщо?

— Здається, твій бойфренд мацає мою ногу.

— Ти собі лестиш, — каже Варнер.

— Поміняйся зі мною місцем, Джей. Через нього мене дрижаки проймають, здається, наче він мене ножем зараз штрикне.

— Добре, — зітхаю. Я намагаюся перелізти через Кенджі, але це не просто, зважаючи на те, що я не бачу ані свого тіла, ні його.

— Ох, трясця, ти ледь не заїхала мені в обличчя...

— Вибач! — я намагаюся перелізти через його коліна.

— Просто рухайся, — благає він. — Боже, скільки ти важиш...

Кенджі раптом різко сунеться з-під мене і дає трохи простору, щоб я могла порухатися.

Я падаю обличчям на Варнерові коліна.

Чую, як він різко і швидко вдихає, а я тим часом намагаюся всістися. Я так сильно червонію, що відчуваю полегшення, що зараз мене ніхто не бачить.

Хочеться зацідити Кенджі в носа.

Потому ми майже не говоримо.

Краєвид починає змінюватися, як тільки ми наближаємося до нерегульованої території. Прості, без знаків, напів-

асфальтовані дороги поступаються місцем вулицям нашого старого світу. Тут будинки пофарбовано у колись яскраві відтінки, а дороги встелені тротуарами, якими діти могли безпечно дістатися додому зі школи. Зараз всі ці будинки валяться.

Усе поламано, напівзруйновано. Вікна забито дошками. Газони позаростали і вкрилися льодом. Зимові сліди здаються досить свіжими, усе похмуре і має такий вигляд, наче колись може настати інша пора року. Хто знає.

Варнер зупиняє броньовик.

Виходить із нього і йде до наших дверей (про всяк випадок, раптом тут хтось є), вдаючи, що відчиняє їх з якоїсь причини. Перевірити салон. Знайти поломку.

Неважливо.

Спочатку вилазить Кенджі, а Варнер здається, відчуває, що той пішов.

Я торкаюся Варнерової руки, бо знаю, що він не може побачити мене. Варнер миттю стискає мої пальці своїми. Дивиться у землю.

— Усе буде добре, — запевняю. — Віриш?

— Так, — каже він. — Я впевнений, що з тобою все буде добре.

Я вагаюся.

— Ти скоро повернешся?

— Так, — шепоче Варнер. — Я повернуся за тобою рівно за дві години. Тобі вистачить цього часу?

— Так.

— Добре. Тоді я заберу вас тут. Із цієї самої точки.

— Домовилися.

Якусь мить він мовчить, а тоді просто каже:

— Добре.

Я стискаю його руку.

Варнер усміхається до землі.

Я встаю, а він відступає вбік, щоб я могла вийти. Проходячи повз я торкаюся до нього злегка. Просто нагадати про себе. Що я тут, поряд.

Він здригається. Відходить назад.

Тоді залазить у машину і їде.

СОРОК ВІСІМ

Варнер спізнюється.

Тренування з Кенджі вийшло напівуспішне, переважно ми обговорювали, де кожен із нас стоїть і що перед собою бачить. Наступного разу треба вигадати інші сигнали, бо координація тренування двох невидимих людей значно складніша, ніж здається. А це багато про що говорить.

Тож ми втомлені і трохи розчаровані, бо не досягнули поставлених цілей. Ми стоїмо точнісінько в тому місці, де нас раніше висадив Варнер.

І він запізнюється.

Це незвично з багатьох причин. По-перше, Варнер ніколи не спізнюється. Узагалі ніколи і нікуди. По-друге, якщо спізнимося ми, то вже точно не з цієї причини. Ситуація надто небезпечна, щоб ставитися до неї легковажно. Він би не ставився до цього легковажно. Знаю, що він би так не зробив.

Тож я починаю непокоїтися.

— Я впевнений, що все окей, — запевняє Кенджі. — Мабуть, він затримався, роблячи те, що він надумав робити. Ну знаєш, із командированням і рештою лайна.

— Немає такого слова «командировання».

— Ну букви в ньому є? Для мене це цілком собі слово.

Я надто знервована, аби зараз жартувати.

Кенджі зітхає. Чую, як він тупцяє ногами, щоб зігрітися.

— Він приїде.

— Мені не по собі, Кенджі.

— Мені теж не по собі, — каже він. — Голодний як вовк.

— Варнер не мав спізнитися. Це не в його стилі.

— Звідки ти знаєш? — гиркає Кенджі. — Скільки точно ти його знаєш? П'ять місяців? І ти думаєш, що знаєш його досить добре? Може, він в якомусь секретному джазовому клубі співає а капела в блискучому жилеті і витанцювує канкан, бо вважає, що це круто.

— Варнер не одягнув би блискучий жилет, — гиркаю я.

— Але з канканом він би впорався.

— Кенджі, я тебе звісно люблю, та зараз я настільки стривожена, і мені так зле, що що більше ти говориш, то дужче мені хочеться тебе вбити.

— Ну нащо ти так сексуально, Джей.

Я роздратовано форкаю. Боже, як же я хвилююся.

— Котра година?

— Друга сорок п'ять.

— Це неправильно. Ми мусимо його знайти.

— Ми навіть не знаємо, де він.

— Я знаю, — повідомляю. — Я знаю, де він.

— Що? Звідки?

— Пригадуєш, де ми вперше зустріли Андерсона? — запитую я. — Пам'ятаєш, як дістатися до Сикамор-стріт?

— Ага... — повільно вимовляє Кенджі. — А що?

— Він за дві вулиці звідти.

— Гм. Якого біса? Навіщо він туди поїхав?

— Ти підеш зі мною? — нервово запитую я. — Прошу тебе. Зараз.

— Добре, — каже він непереконано. — Але лише тому, що мені цікаво. А ще тому що тут до всирачки холодно, і треба рухатися, щоб не замерзнути тут до смерті.

— Дякую, — кажу я. — А де ти?

Ми йдемо на голоси одне одного, доки не врізаємося в одне одного. Кенджі просовує свою руку в мою. Ми тулимося одне до одного, щоб зігрітися.

Він показує шлях.

СОРОК ДЕВ'ЯТЬ

Ось воно.

Будинок лазурового кольору. Той, у якому я прокинулася. Той, де жив колись Варнер. Той, де зараз тримають його маму. Ми стоїмо перед ним і на вигляд він точнісінько такий, як і ті два рази, що я тут була. Красивий і жахливий. Дзвоники біля дверей гойдаються від вітру.

— Навіщо, в біса, Варнерові тут бути? — запитує Кенджі. — Що це за місце?

— Я не можу сказати, — відповідаю я.

— Чому?

— Тому що не можу виказати чужий секрет.

Кенджі замовкає на мить.

— То, що мені робити?

— Можеш зачекати тут? — запитую я. — Я зможу залишатися невидимою, коли зайду всередину? Чи я буду поза зоною досяжності.

Кенджі зітхає.

— Не знаю. Але варто перевірити. Я ще нікого не приховував з-за стіни, — він вагається. — Та якщо збираєшся піти без мене, то не затримуйся, добре? Я вже дупу собі відморозив.

— Добре. Обіцяю. Я швидко. Я просто хочу переконатися, що з ним все добре, чи хоча б перевірити, чи він там. Бо якщо його немає в будинку, то він може чекати нас у місці висадки.

— Тож усе це перетвориться на марнування часу.

— Вибач, — прошу я. — Мені дуже шкода. Та мені треба перевірити.

— Йди, — каже він. — Йди і швидше повертайся.

— Гаразд, — шепочу я. — Дякую.

Я кидаюся на сходи і підіймаюся на крихітний ганок. Смикаю за ручку. Відчинено. Я повертаю ручку, штовхаю двері. Заходжу всередину.

Тут у мене стріляють.

Криваву пляму на місці, де я лежала, вже давно відчистили. Чи, може, просто килим змінили. Не можу сказати. Хай там як, а спогади досі зі мною. Не можу переступати поріг цього будинку і не відчувати, як скручує живіт. Тут усе неправильно. Дуже неправильно. Усе геть не так.

Щось сталося.

Я це відчуваю.

Обережно зачиняю двері за собою. Крадуся сходами вгору, пригадуючи, як скрипнули дошки, коли мене привели сюди вперше, тож я обходжу рипучі частини; звук решти, на щастя, нагадує вітер.

Діставшись догори, я відраховую треті двері. Три кімнати.

Ліворуч — стара Варнерова кімната. Та, у якій я колись прокинулася.

Посередині — ванна. Там мене викупали.

У дальньому кінці коридору, справа — кімната його матері. Я шукаю саме її.

Серце шалено калатає в грудях.

Я затримую подих, поки підбираюся навшпиньки ближче. Не знаю, що я очікую побачити. Не знаю, на що я сподіваюся. Я гадки не маю, чи Варнер взагалі тут.

А ще я не знаю, яка на вигляд його мати.

Та щось штовхає мене вперед, щось змушує мене швидше відчинити двері і перевірити. Мені треба знати. Мушу дізнатися. Інакше мої думки не заспокояться.

Тож я поволі наближаюся. Роблю кілька глибоких вдихів. Хапаю ручку і повертаю, дуже повільно, так повільно, що навіть не помічаю, що стала знову видимою, доки не бачу як мої стопи переступають поріг.

Я одразу панікую, мій мозок генерує випадкові плани дій, і хоч мені хочеться розвернутися і щодуху кинутися геть, мої очі вже сканують кімнату.

Я розумію, що зараз не час відступати.

П'ЯТДЕСЯТ

Тут стоїть ліжко.

Односпальне ліжко. Оточене приладами, внутрішньовенними катетерами, пляшечками і новесенькими нічними горщиками. Я помічаю складені простирадла і ковдри, неймовірно красиві книжкові шафи і вишиті подушки, а ще тут де-не-де стоять чарівні м'які іграшки. Чотири стіни пофарбовано у світлі кольори, у п'яти різних вазах свіжі квіти, у кутку стоїть маленький столик із невеликим стільцем, а ще тут є вазон, набір старих пензлів, рами від картин, вони скрізь. На стінах, на столі, на приліжковому столику.

Білявка. Маленький білявий хлопчик. Разом.

Вони не старіють. Картини ніколи не проживають роки. На них неможливо простежити розвиток цієї дитини. Хлопчик на знімках завжди юний, завжди наляканий і завжди тримається за руку пані, котра стоїть біля нього.

Але пані тут немає. І медсестра її кудись пішла.

Прилади вимкнули.

Світло вимкнули.

Ліжко порожнє.

Варнер сидить у кутку.

Він скрутився, підтягнув коліна до грудей, обхопив ноги руками і схилив голову. Варнер тремтить.

Дрож проходить через усе його тіло.

Я ніколи раніше не бачила його таким схожим на дитину. Ніколи, жодного разу за весь час, що я його знаю. Але тепер він на вигляд точнісінько, як маленький хлопчик. Він наляканий. Вразливий. Самотній.

І не треба багато часу, щоб зрозуміти причину.

Я падаю перед ним на коліна. Я знаю, Варнер здатен відчувати мою присутність, та я не знаю, чи хоче він мене зараз бачити. Не знаю, як він зреагує, якщо я торкнуся до нього.

Та я маю спробувати.

Я обережно торкаюся його рук. Тоді проводжу по його спині, плечах. А тоді я наважуюся обійняти його, доки він не починає виходити зі свого стану.

Варнер підіймає голову.

Він натер очі і їхній зелений відтінок райдужки став ще яскравішим, у них бринить ледь стримувана емоція. Обличчя перетворилося на гримасу болю.

У мене перехоплює подих.

Моє серце розколюється на дві половини, наче від землетрусу. Я раптом розумію, що він стримує в собі значно більше почуттів, ніж здатна витримати людина.

Я намагаюся міцніше його обійняти, та він обіймає мене за стегна і кладе свою голову на мої коліна. Я інстинктивно нахиляюся над ним, затуляючи його своїм тілом.

Я притискаюся щокочу до його чола. І цілую у скроню.

І він більше не може тримати себе в руках.

Варнер починає нестримно тремтіти, б'ючись у мене на руках, уривчасто дихає, перетворюється на шматочки, які з усіх сил намагаюся втримати в купі. Тієї миті я обіцяю собі, що триматиму його завжди, доки не зникнуть весь біль, і страждання, і муки, доки він не отримає шанс на життя, в якому його ніхто й ніколи так сильно не скривдить.

Ми наче лапки, що тягнуться одне до одного у кінці цього речення, яким є життя. Ми потрапили у пастку життів, яких не обирали.

Гадаю, настав час звільнитися.

П'ЯТДЕСЯТ ОДИН

Коли ми повертаємося, Кенджі чекає нас у броньовику. Він зміг його відшукати.

Кенджі відімкнув невидимість і сидить на пасажирському місці. Він не каже жодного слова, коли ми з Варнером залазимо всередину.

Я намагаюся перехопити його погляд, вже готова на ходу вигадувати якусь шалену історію про те, чому я годину виводила Варнера з будинку. Але Кенджі дивиться на мене. Дивиться по-справжньому.

І я стуляю рота.

Варнер нічого не каже. Він майже не дихає. І коли ми повертаємося на базу, він випускає нас із Кенджі невидимих із броньовика, і знову нічого не каже, навіть мені. Коли ми вибираємося назовні, він зачиняє двері і залазить назад.

Я спостерігаю, як він знову їде і відчуваю, раптом, як Кенджі бере мене за руку.

Ми без проблем проходимо крізь склад. Переходимо вогневі позиції теж без проблем. Та не встигаємо ми дійти до Варнерової тренувальної секції, як Кенджі тягне мене кудись вбік.

— Я пішов за тобою, — каже він без прелюдій. — Тебе не було надто довго, тому я пішов за тобою, — пауза. Тяжка пауза. — Я бачив вас двох, — тихо каже Кенджі, — у тій кімнаті.

Вже не вперше за цей день я відчуваю радість, що він не бачить мого обличчя.

— Гаразд, — шепочу я, не знаючи, що ще сказати. Не знаючи, що Кенджі робитиме з цією інформацією.

— Я просто... — Кенджі робить глибокий вдих. — Я просто почуваюся спантеличеним. Я не хочу знати подробиці, розумію, що мене не обходить те, що там сталося, але, скажи мені, з тобою все добре? Щось сталося?

Я видихаю. Заплющую очі і кажу:

— Його мама сьогодні померла.

— Що? — приголомшено запитує Кенджі. — Що? Я-як? Там була його мати?

— Вона довго хворіла, — слова линуць із мене потоком. — Андерсон тримав її під замком у тому будинку. Він покинув її там. Залишив помирати. Варнер намагався їй допомогти, та він не знав як. Її не можна було торкатися, точнісінько так, як я не можу нікого торкнутися, і цей біль висмокував із неї сили, вбиваючи, — я втрачаю контроль, не в змозі більше стримувати почуття. — Варнер ніколи не хотів використати мене в якості зброї, — зітхаю я. — Він вигадав цю історію для свого батька. На мене він натрапив випадково. Він просто намагався знайти рішення. Щоб їй допомогти. Впродовж усіх цих років.

Кенджі різко вдихає.

— Я гадки не мав, — зізнається він. — Я навіть не знав, що він був близьким із матір'ю.

— Ти його зовсім не знаєш, — уточнюю я, незважаючи на те, з яким відчаєм звучать ці слова. — Гадаєш, що знаєш його, але це не так, — почуваюся так, наче з мене здерли плоть до кісток.

Він мовчить.

— Ходімо, — кажу я. — Мені треба подихати. Подумати.

— Ага, — каже Кенджі. Видихає. — Звісно.

Я розвертаюся, готова йти.

— Джей, — промовляє він, зупиняючи мене, він досі тримає мене за руку.

Я чекаю.

— Мені шкода. Мені справді дуже шкода. Я не знав.

Я швидко кліпаю, доки очі не починають пекти. Ковтаю емоцію, яка комом стала в горлі.

— Усе добре, Кенджі. Ти і не міг цього знати.

П'ЯТДЕСЯТ ДВА

Нарешті мені вдається опанувати себе, і я рушаю до тренувальної секції. Вже пізно, та я не очікую побачити тут сьогодні Варнера. Гадаю, він хоче побути наодинці.

Я навмисно уникаю товариства.

З мене досить.

Я вже якось мала нагоду вбити Андерсона, і я зроблю все, щоб отримати її знову. Та цього разу, я діятиму поступово.

Крайнього разу я була неготова. Я не знала, що робити далі, навіть якби мені вдалося його вбити. Я передала б управління Кастлу і тихо спостерігала, як наш світ намагається полагодити хтось інший. Та зараз я розумію, що Кастл не годиться на цю роль. Він надто ніжний. Надто прагне задовольнити усіх.

У мене ж не залишилося сумнівів.

Ані прощення. Ані жалощів. Я дістануся до землі, вирву несправедливість і розчавлю її голими руками. Я хочу, щоб Андерсон боявся мене, я хочу, щоб він молив про пощаду, і мені хочеться відмовити йому. Тобі пощади не буде.

І мене не гребе, що це не дуже гарно з мого боку.

П'ЯТДЕСЯТ ТРИ

Я підводжуся на ноги.

Адам стоїть із протилежного боку кімнати, розмовляючи з Вінстоном та Іаном. Усі затихають, коли я наближаюся. Навіть якщо Адам щось про мене думає чи щось до мене відчуває, він цього не показує.

— Скажи йому, — прошу я.

— Що? — лякається Адам.

— Ти маєш розповісти йому правду, — кажу. — Якщо ти цього не зробиш, то скажу я.

Раптом в Адамових очах застигає океан, холодний і замкнений.

— Не тисни на мене, Джульєтто. Не кажи дурниць, про які потім жалкуватимеш.

— Ти не маєш права приховувати це від нього. У нього більше нікого немає, і він заслуговує знати правду.

— Не лізь не у свою справу, — Адам нависає наді мною зі стиснутими кулаками. — Не лізь. Не змушуй мене робити те, чого я не хочу.

— Ти що, погрожуєш мені? — запитую. — Ти клепку втратив?

— Мабуть ти забула, — каже він, — що у цій кімнаті я єдиний, хто здатен вирубити тебе. Але, як бачиш, я цього не роблю. Проти мене ти безсила.

— Ти помиляєшся, — промовляю я. — Мій дотик вбивав тебе, коли ми були разом...

— Так-так, але з того часу багато чого змінилося, — він бере мене за руку і так сильно тягне, що я ледь не падаю. Я намагаюся вирватися, але мені нічого не вдається.

Він надто сильний.

— Адаме, відпусти мене...

— Відчуваєш? — запитує він, а в очах божевільна штормова блакить.

— Що? — запитую я. — Що я маю відчувати?

— У тому й справа, — каже він. — Порожньо. Всередині тебе нічого немає. Ані здібностей, ні вогню, ні суперсили. Ти звичайне дівчисько, яке вдарити навіть не може, щоб захистити своє життя. І зі мною все прекрасно. Я не ушкоджений.

Я насилу ковтаю і дивлюся в його крижані очі.

— Отже, ти впорався? — запитую я. — Ти навчився це контролювати?

— Звісно що навчився, — гиркає він. — А ти не могла зачекати, навіть попри те, що я сказав, що зможу це зробити, ти не змогла зачекати, навіть попри те, що я розповідав тобі що тренуюся, аби ми могли бути разом.

— Це більше не має значення, — я витріщаюся на свою руку в його руці, поки він відмовляється відпустити мене. — Рано чи пізно ми все одно закінчили б отак.

— Це неправда і от доказ! — він підіймає вгору мою руку. — Ми могли б все владнати...

— Зараз ми дуже різні. Нам треба різне. А це, — киваю я на наші руки. — Усе це доводить лиш те, що ти навчився вимикати мою силу.

Адам міцніше стискає щелепи.

— А тепер відпусти мене.

— Гей, можемо ми сьогодні утриматися від смердючих драм? — голос Кенджі долинає з протилежного кутка кімнати. Він йде до нас. Роздратований.

— Не лізь, — кидається на нього Адам.

— Це називається обговорення. У цьому просторі й інші люди живуть, козел, — лається Кенджі, підійшовши достатньо близько. Він хапає Адама за руку, — так що відпусти її.

Адам розлючено виривається.

— Не торкайся мене.

Кенджі зиркає на нього:

— Відпусти її.

— Знаєш що, — огризається Адам, його злість бере гору. — Ти настільки одержимий нею, весь час стрибаш, щоб її захистити, постійно влазиш у наші розмови, вона аж так тобі подобається? Добре. Забирай.

Час навколо нас завмирає.

Дорога вільна.

Лютий погляд Адама, злість і червоне обличчя.

Кенджі, котрий стоїть біля нього, роздратований і трохи спантеличений.

І я, моя рука досі в Адамовій мертвій хватці, його дотик дуже швидко і просто повернув мене до тієї мене, якою я була, коли ми зустрілися з ним вперше.

Я повністю безсила.

Та вмить усе змінюється: Адам хапає голу руку Кенджі і притискає її до моєї розкритої долоні.

Досить на довго.

П'ЯТДЕСЯТ ЧОТИРИ

Нам двом потрібно кілька секунд, щоб осягнути, що саме щойно сталося, перш ніж Кенджі відриває свою руку, і в мить ідеальної спонтанності використовує її, щоб захистити Адамові в обличчя.

Решта людей у приміщенні звертають на нас увагу. Кастл негайно прямує в наш бік, а Іан та Вінстон, котрі стояли найближче, приєднуються до нього. Брендан вибігає з роздягальні в рушнику, шукаючи очима джерело метушні; Лілі й Алія зіскакують із велотренажерів і йдуть до нас.

Нам пощастило, що вже пізно; Джеймс вже міцно спить у куточку.

Адам відлітає від удару Кенджі, та швидко відновлює рівновагу. Він тяжко дихає, проводячи тильним боком долоні по закривавленій губі. Адам не вибачається.

З мого розтуленого нажаханого рота не вилітає жодного звуку.

— Та що, скажи мені на бога, з тобою не так? — голос Кенджі спокійний та убивчо різкий, правий кулак досі стиснений. — Ти щойно хотів мене вбити?

Адам заковчує очі.

— Я знав, що це тебе не вб'є. Не так швидко. Я відчував це раніше, — зловтішається він. — Просто трохи пече.

— Зберися, йолопе, — гиркає Кенджі, — ти поводишся, як мудак.

Адам нічого не відповідає. Лише сміється, відштовхує Кенджі, і прямує до роздягальні.

— Гей, із тобою все добре? — запитую я Кенджі, намагаючись роздивитися його руку.

— Усе добре, — він зітхає, зиркаючи, як віддаляється постать Адама, а тоді переводить погляд знову на мене. — Та щелепа в нього сталава, — Кенджі трохи розминає свій кулак.

— Я про свій дотик, тобі не було боляче?

Кенджі хитає головою.

— Ні, я нічого не відчув, — каже він. — Я помітив би, — він практично сміється і супиться. Я здригаюся, пригадуючи, як таке сталося минулого разу. — Гадаю, Кент якось заглушив твою силу, — припускає Кенджі.

— Ні, він цього не робив, — шепочу. — Він відпустив мою руку. Я відчула, як до мене повернулася енергія.

Ми обоє дивимося, як віддаляється Адам.

Кенджі знижує плечима.

— Тоді як...

— Я не знаю, — знову каже Кенджі. Він зітхає. — Мабуть, я просто щасливчик. Слухай, — Кенджі озирається довкола, — зараз я не хочу про це говорити. Я піду сяду. Мені треба охолонути.

Юрба поступово розходитьсся, усі знову повертаються у свої кутки.

Я відчуваю, як моя шкіра торкається шкіри Кенджі, і я не можу просто так не зважати на це. Такі моменти настільки для мене рідкісні, що я просто не можу викинути це з голови; я не можу так торкатися людини без серйозних наслідків. Я відчуваю у своєму тілі силу. Кенджі точно щось відчув.

Мої думки швидко змінюють одна одну, я намагаюся знайти рішення неможливого рівняння, в мені розвивається божевільна теорія, кристалізується у щось таке, що я до цього моменту вважала неможливим.

Увесь цей час я тренувалася контролювати власну силу, утримувати її, зосереджувати її — та я ніколи не думала, що здатна *вимикати* її. І я не знаю, чому це відбувається.

В Адама була така проблема: він усе життя працював на *електрикумі*. Але тепер він знає, як це контролювати. Як зменшувати потужність.

Чи можу я зробити те саме?

Кенджі може ставати невидимим, коли захоче — він навчився цього після тривалих тренувань, зрозумівши, як переноситися з одного стану в інший. Пригадую, як він розповідав мені історію зі свого дитинства: він став невидимим на кілька днів не знаючи, як повернутися назад. Та зрештою йому це вдалося.

Кастл, Брендан, Вінстон, Лілі — усі вони вміють *вимикати* і *вимикати* свої сили. Кастл не рухає речі силою думки випадково. Брендан не б'є струмом, коли чогось торкається. Вінстон може стискати і розширювати свої кінцівки,

а Лілі може нормально дивитися, не роблячи весь час знімки очима.

Чому тільки я не маю перемикача?

Розмірковуючи про можливості, я відчуваю, як навантажується мій мозок. Я починаю розуміти, що навіть не пробувала вимикати свою силу, бо завжди думала, що це неможливо. Я припускала, що така моя доля, що мені судилося існувати з тим, що мої руки завжди триматимуть мене подалі від інших.

А тепер?

— Кенджі! — кричу я і біжу до нього.

Кенджі зиркає через плече та не встигає повністю розвернутися, бо я вриваюся в нього, хапаю його руки і стискаю їх у власних.

— Не відпускай, — кажу я йому, а очі наповнюються слізьми. — Не відпускай. Не треба відпускати.

Кенджі застигає, шокований і вражений водночас. Він дивиться на наші руки. А тоді знову на мене.

— Ти навчилася це контролювати? — запитує він.

Я ледве можу промовляти слова. Тому киваю, а сльози течуть по моїх щоках.

— Я думаю, я завжди могла це робити, але не знала як. Я боялася перевіряти на комусь це вміння.

— Бляха, принцесо, — ніжно каже він, очі блистять. — Я так тобою пишаюся.

Усі сходяться навколо нас.

Кастл міцно мене обіймає, а Брендан і Вінстон, Лілі, Іан й Алія застрибують на нього, обіймаючи мене також. Вони щось кажуть, плескають у долоні, тиснуть мені руку. Я раніше ніколи не відчувала такої підтримки, такої сили. Ще ніколи в моєму житті не ставалося нічого такого надзвичайного.

Та коли привітання затихають, і ми бажаємо одне одному гарних снів, я тягну Кенджі вбік, щоб ще раз обійняти.

— То, — кажу я йому, перекочуючись із пальців на п'ятки. — Тепер я можу торкатися до усіх, кого захочу.

— Виходить що так, — він сміється, підіймаючи брову.

— Знаєш, що це означає?

— Запрошуєш мене на побачення?

— Ти ж знаєш, що це означає, правда?

— Мені це дуже лестить, правда, але я думаю, що нам таки краще залишитися друзями...

— *Кенджі.*

Він усміхається. Мне моє волосся.

— Ні, — каже Кенджі. — Я не знаю. Що це означає?

— Мільйон всього, — я встаю навшпиньки, щоб зазирнути йому в очі. — І зокрема те, що тепер я ніколи ні з ким не пориватиму, бо так треба. Тепер я можу робити усе, що захочу. Бути з тим, із ким хочу. І це буде мій вибір.

Кенджі довго й уважно дивиться на мене. Усміхається. Нарешті він опускає очі. Киває.

І каже:

— Іди роби те, що маєш, Джей.

П'ЯТДЕСЯТ П'ЯТЬ

Коли я виходжу з ліфта і заходжу в кабінет Варнера, то бачу, що всередині вимкнено. Все пливе в чорнильній темряві, тож мені треба деякий час, щоб пристосувати очі до пітьми. Я обережно проходжу по кабінету, шукаючи будь-які сліди його власника, але нічого не знаходжу.

Я йду до спальні.

Варнер сидить на краю ліжка, куртка на підлозі, черевики валяються збоку. Він сидить мовчки, склавши долоні на коліна і вдивляється в них, наче намагається там щось знайти.

— Аароне? — шепочу я і підходжу ближче.

Він підіймає голову. Дивиться на мене.

Щось всередині мене розбивається на друзки.

Кожен хребець, кожен суглоб, обидві колінні чашечки, обидва стегна. Я — купа кісток, які хтось розкидав на підлозі, і ніхто не знає цього, крім мене. Я зламаний скелет із серцем, що досі б'ється.

«Видихай», — кажу я собі.

Видихаю.

— Мені дуже шкода, — перше, що я шепочу йому.

Він киває. Встає на ноги.

— Дякую, — кидає Варнер у простір і виходить за двері.

Я йду за ним через спальню в кабінет. Називаю його на ім'я.

Він зупиняється перед офісним столом, спиною до мене, і хапається за край.

— Прошу тебе, Джульетто, не сьогодні, я не можу...

— Твоя правда, — нарешті зізнаюсь я, — ти завжди мав рацію.

Він повільно розвертається.

Я дивлюся в його очі і несподівано відчую, як кам'янію. Несподівано я починаю нервувати і непокоїтися, раптово усвідомлюю, що роблю все неправильно, але, можливо, це єдиний спосіб, тому що я більше не можу тримати це в собі. Мені треба розказати йому так багато всього. Розказати про те, в чому я навіть собі боялася зізнатися.

— У чому я мав рацію? — він широко розкриває свої зелені очі. Варнер наляканий.

Я підношу пальці до рота, мені досі лячно говорити.

Я надто часто торкаюся губ.

Ними я смакую, і торкаюся, і цілую, і я притискаю їх до ніжних частин його шкіри, ними я робила обіцянки, брехала, забирала життя, усе це я робила ось цими губами, вони промовляють слова, вони вигинаються у форми і звуки. Та зараз мої уста воліли б, аби він просто прочитав

мої думки, бо я сподівалася, що мені ніколи не доведеться промовляти вголос ці свої думки.

— Я хочу тебе, — кажу я, і мій голос тремтить. — Я хочу тебе так сильно, що мене це лякає.

Я помічаю, як рухається його борлак, як він намагається зберігати спокій. У його погляді проступає жах.

— Я збрехала тобі, — швидко кажу я, затинаючись. — Тієї ночі, коли сказала, що не хотіла бути з тобою. Я збрехала. Але твоя правда. Я була боягузкою. Не хотіла зізнаватися собі в цьому, почувалася винною, бо надала перевагу тобі, бо хотіла проводити час із тобою, навіть попри те, що навколо все валиться. Я почувалася збентеженою через Адама, почувалася збентеженою через те, ким мене вважали інші, я не розуміла, що роблю, була такою дурною, — промовляю я. — Я була дурною і неуважною, і я намагалася звинуватити в усьому тебе. Я скривдила тебе, так сильно скривдила, — я намагаюся дихати. — Мені дуже і дуже прикро.

— Що... — Варнер швидко кліпає. Голос втомлений, нерівний. — Про що ти говориш?

— Я кохаю тебе, — шепочу. — Кохаю тебе точнісінько так, як ти мене.

Варнер дивиться на мене, наче оглух й осліп одночасно.

— Ні, — хапає він ротом повітря. Одне коротке слово. — Ні, ти не розумієш, про що говориш...

— Я кохаю тебе, — повторюю я. — Кохаю тебе, хочу тебе зараз і хотіла тоді, — видихаю. — Я хотіла тебе сильно і досі хочу, просто зараз...

Замовкаю.

Зупиняється час.

Зупиняється світ.

Усе завмирає, поки він перетинає кімнату, притягує мене до себе і притискає до стіни, всередині мене усе перевер-

тається, а я стою і навіть не дихаю, я почуваюся живою, найживішою ніж будь-коли.

Варнер цілує мене.

Пристрасно, відчайдушно. Він кладе свої руки на мою талію, важко дихає, підіймає мене, а я обхоплюю ногами його стегна, він цілує мою шию, опускається нижче, тоді садить мене на край офісного столу.

Однією рукою Варнер підтримує мене за шию, а другою прослизає під мою сорочку, він проводить пальцями вгору по спині, раптом його стегно опиняється між моїми ногами, а рука ковзає на коліно і підіймається вгору, вище, притягуючи мене ближче, а коли він перестає мене цілувати, я дихаю так швидко, що починає паморочитися в голові, і я намагаюся втримати рівновагу.

— Вгору, — каже Варнер, хапаючи ротом повітря. — Підніми руки.

Я піднімаю.

Він стягує сорочку через голову. І жбурляє кудись на підлогу.

— Лягай, — каже Варнер, досі важко дихаючи, кладе мене на стіл, проводячи руками по моєму хребту і до сидниць. Він розстібає мої джинси. Просить:

— Підніми свої сиднички, люба, — а тоді обхоплює пальцями мої штани і нижню білизну одночасно. Стягує все вниз.

Я глибоко вдихаю.

Лежу на його столі в самому ліфчику.

Та скоро і він зникає.

Він проводить руками вгору по моїх ногах і переходить до внутрішнього боку моїх стегон, а його губи спускаються вниз по моїх грудях, він знищує залишки мого самовладання та часточки мого здорового глузду, я відчуваю жагу, можу відчувати кольори і звуки, про існування яких навіть не здогадувалася. Моя голова притиснута до столу, а руки стискають

його плечі, він гарячий, всюди, ніжний і навіть наполегливий, я намагаюся не кричати, а він продовжує досліджувати моє тіло, він уже вибрав, куди мене цілувати. Як мене цілувати.

І Варнер не збирається зупинятися.

Я втрачаю здатність думати раціонально. Я розгубила усі слова, усі зрозумілі ідеї. Секунди перетворюються на хвилини, серце несамовито б'ється, руки стискаються, а я наче потрапила на сьоме небо, я більше нічого не знаю, я не знаю нічого, бо ніщо ніколи не зможе зрівнятися з цим. Ніщо ніколи не зможе передати моїх почуттів.

Більше нічого не має значення.

Нічого, лише ця мить і його вуста на моєму тілі, його руки на моїй шкірі, його поцілунки у нових незвичайних місцях цілком і повністю забирають мій здоровий глузд. Я кричу і хапаюся за нього, помираю та знову повертаюся до життя, на одному подиху.

Він стоїть на колінах.

Я прикушую стогін, який виривається з мого горла якраз перед тим, як він підіймає мене і переносить на ліжко. Він миттєво опиняється на мені, цілує так пристрасно, що змушує задуматися, чому я досі не померла, чому не загорілася, чому не прокинулася від цього сну. Варнер проводить руками по моєму тілу, веде до мого обличчя, цілує мене раз, два, він легенько кусає мене за нижню губу, а я міцніше обіймаю його, обхоплюю руками його шию, проводжу руками по його волоссю і притягую до себе. Він солодкий на смак. Такий гарячий і такий солодкий, я намагаюся вимовити його ім'я, та мені не вдається навіть знайти час, щоб вдихнути, не кажучи вже про слова.

Я відштовхую його від себе.

Розстібаю сорочку, мої руки тремтять і перебирають гудзики, я так злюся, що просто розриваю сорочку, гудзики розлітаються в різні боки, я не встигаю прибрати тканину

з його тіла, бо він миттю тягне мене до себе на коліна. Варнер закидає мої ноги на свої стегна і перекочує мене на спину, щоб матрац опинився під моєю головою. Він нахиляється наді мною, ніжно бере моє обличчя у свої долоні, проводить великими пальцями з обох боків моїх губ, а тоді притягує мене до себе і цілує, цілує мене, поки час не перекидається догори дригом, а мій розум не тоне в забутті.

Пристрасний, неймовірний поцілунок.

Такий поцілунок надихає на те, щоб здійнятися в небо чи запалити світ. Він триває вічно і водночас швидкоплинний. Варнер торкається своїми руками моїх щік, він відтягується назад, щоб поглянути мені в очі, важко дихає, а тоді каже: «Здається, моє серце зараз вибухне», а мені, понад усе, хочеться вміти фіксувати такі миті, аби пізніше їх знову і знову переглядати.

Тому що це.

Це усе.

П'ЯТДЕСЯТ ШІСТЬ

Варнер спав весь ранок.

Він не прокинувся на тренування. Не прокинувся, щоб прийняти душ. Не прокинувся, щоб зробити хоч щось. Варнер просто лежить собі на животі, просунувши руки під подушку.

Я прокинулася о восьмій ранку і дивлюся на нього от уже дві години.

Він зазвичай прокидається о пів на шосту. Іноді раніше.

Я непокоюся, що Варнер міг пропустити багато важливих справ. Гадки не маю, чи заплановано в нього зустрічі, чи треба йому сьогодні кудись поїхати. Я не знаю, чи поламав він свій графік тим, що так довго спить. Не знаю, чи прийде хтось, щоб перевірити, як Варнер. Я гадки не маю.

Та я знаю одне — мені не хочеться його будити.

Вночі ми лягли дуже пізно.

Я проводжу пальцями по його спині, мене досі бентежить слово «Розпали» витатуйоване на його шкірі, я треную свої очі, щоб побачити в його шрамах щось іще, крім жахливого насильства, якого він зазнавав усе своє життя. Не можу змиритися із жахливою правдою. Я лягаю на нього, кладу голову йому на спину, міцно тримаюся руками за його боки. Цілую його в хребет. Відчуваю, як він дихає, вдих — видих, дуже рівномірно. Дуже спокійно.

Варнер трохи совається.

Я сідаю.

Він повільно перекочується на спину, все ще напівсонний. Протирає кулаком свої очі. Кілька разів кліпає. А тоді помічає мене.

Усміхається.

Яка ж у нього мила сонна усмішка.

Я не можу не усміхнутися у відповідь. Почуваюся так, наче мене розрізали навпіл і начинили сонячним світлом. Я ще ніколи не бачила Варнера сонним. Ніколи не прокидалася в його обіймах. Я бачила його тільки зібраним, виспаним і суворим.

Зараз Варнер здається таким лінивим.

Це чарівно.

— Ходи сюди, — кличе він і тягнеться до мене.

Я повзу в його обійми, обхоплюю його руками, а Варнер міцно притискає мене до себе. Легко цілує мене в чоло. Шепоче:

— Добрий ранок, сонце.

Він сміється і від цього трусяться його плечі. Варнер лягає на спину, витягуючи руки по боках.

Господи, який же він прекрасний без одягу.

— Ніколи так добре не спав, — ніжно каже він, усміхається, очі досі заплющені. На щоках видно ямочки. — Почуваюся так дивно.

— Ти довго спав, — кажу я, сплітаючи свої пальці в його. Варнер дивиться на мене одним оком.

— Справді?

Я киваю.

— Вже пізно. Уже десята тридцять.

Він застигає.

— Справді?

Я знову киваю.

— Я не хотіла будити тебе.

Варнер зітхає.

— Боюся, мені треба вставати. У Делайло вже аневриз-ма розірвалася.

Пауза.

— Аароне, — кажу я нерішуче. — Хто такий Делайло насправді? Чому ти так йому довіряєш?

Глибокий вдих.

— Я знаю його багато, багато років.

— І це все? — запитую я, відкидаючись назад, щоб поглянути йому в очі. — Він знає багато про нас, про те, чим ми займаємося, і мене це іноді непокоїть. Ти ж наче казав, що всі твої солдати ненавидять тебе. Хіба тобі не варто бути обережнішим? Менше йому довіряти?

— Так, — тихо каже він, — ти думаєш, що це правильно.

— А ти так не думаєш.

Варнер дивиться мені в очі.

— Він батько моєї мами, люба, — зізнається він ніжно.

Я вмить застигаю, смикаючись назад.

— Що?

Варнер дивиться на стелю.

— Він твій *дідусь*? — я сідаю поряд із ним.

Варнер киває.

— Давно ти це знаєш? — не знаю, як про таке можна говорити спокійно.

— Усе життя, — знизує плечима Варнер. — Він завжди був поряд. Я знаю його відколи був дитиною, я бачив його в нашому домі, він брав участь у нарадах «Відродження», які організовував мій батько.

Я така приголомшена, що навіть не знаю, що сказати.

— Але... ти ставишся до нього, як до...

— Свого лейтенанта? — Варнер розминає шию. — Так воно і є.

— Але ж він твоя *сім'я*...

— Мій батько призначив його у цей сектор, тож я не мав підстав вважати, що він чимось відрізняється від людини, яка дала мені половину ДНК. Він ніколи не провідував мою маму. Ніколи про неї не запитував. Ніколи не виказував до неї жодного інтересу. Делайло знадобилося дев'ятнадцять років, щоб завоювати мою довіру, а я дозволив собі цю слабкість, тому що відчув його постійну щирість, яку він проявляв впродовж багатьох років, — Варнер замовкає. — І навіть попри те, що ми досягли певного рівня знайомства, він ніколи не визнавав і ніколи не визнає нашу спільну біологію.

— Але чому?

— Бо він мені не більший дідусь, ніж я син своєму батькові.

Я пильно дивлюся на Варнера, і раптом до мене доходить, що немає сенсу продовжувати цю розмову. Гадаю, я розумію. Між ним і Делайло лише дивна формальна повага один до одного. І кровний зв'язок ще не робить тебе сім'єю з кимось.

Мені це знайомо.

— То ти зараз підеш? — шепочу я, почуваюся винною, що взагалі підняла цю тему про Делайло.

— Не зараз, — він усміхається. Торкається моєї щоки. Якийсь час ми мовчимо.

— Про що ти думаєш? — запитую я.

Він нагинається до мене, ніжно цілує. Хитає головою.
Я торкаюся кінчиком свого пальця його губ.

— Тут є секрети, — шепочу я, — і мені хочеться їх дізнатися.

Він намагається вкусити мене за палець.

Я відсмикую його.

— Чому від тебе так приємно пахне? — запитує він, досі усміхаючись й уникаючи давати відповідь на моє запитання. Він знову нагинається до мене і залишає на моєму підборіддю легкі поцілунки. — Твій запах зводить мене з розуму.

— Я вкрала твоє мило, — зізнаюся я.

Він підводить брови від подиву.

— Вибач, — я відчуваю, як червонію.

— В цьому немає нічого поганого, — каже він раптово дуже серйозно. — Можеш брати все, що хочеш. Усе.

Мене заскочили зненацька, щирість у його голосі зворушує мене.

— Справді? — запитую я. — Бо мені дуже сподобалося те мило.

Він широко усміхається. В очах зухвалі вогники.

— Що?

Він хитає головою. Вилазить із ліжка.

— Аароне...

— Я зараз повернуся, — каже він.

Я дивлюся, як він йде у ванну. Чую, як відкручує кран, як у ванній шумить вода.

Серце починає шалено калатати.

Він повертається у кімнату, а я чіпляюся за простирадла, уже протестуючи проти того, що, як мені здається, він збирається зробити.

Він тягне за ковду. Нахиляє голову, дивлячись на мене.

— Відпусти, будь ласка.

— Ні.

— Чому ні?

— Що ти зібрався робити? — запитую я.

— Нічого.

— Брехун.

— Усе добре, люба, — дразниться Варнер, — тут немає чого соромитися.

— Там надто світло. Вимкни світло.

Він сміється вголос. Стягує ковдру з ліжка.

Я притлумлюю крик.

— Аароне...

— Ти ідеальна, — каже він. — Кожен дюйм твого тіла. Досконалий, — каже він знову. — Не ховайся від мене.

— Я віддам тобі мило, — панікуючи, я притискаю подушку до тіла. — Не треба воно мені, я віддам...

Але Варнер висмикує подушку, бере мене на руки і несе.

П'ЯТДЕСЯТ СІМ

Мій костюм готовий.

Варнер переконався, щоб в Алії та Вінстона було все необхідне для його створення, і хоч я бачила, як вони щодня працювали над проектом, я ніколи не подумала б, що всі ці матеріали колись перетворяться на це.

Він наче друга шкіра.

Матеріал одночасно чорний і металево-сірий, а у променях світла переливається золотим. Візерунок змінюється разом із моїми рухами. Запаморочливо, як нитки, здається, сходяться і розходяться, ніби вони плывуть, з'єднуючись і роз'єднуючись.

У ньому мені водночас незручно, але спокійно; спочатку костюм був тугий і трохи жорсткий, але як тільки я починаю рухати руками і ногами, то розумію, що в ньому є при-

хована гнучкість. Усі його якості суперечать собі. Цей комплект навіть легший, ніж той, який у мене був раніше — мені навіть здається, що я взагалі гола — і все ж він здається набагато міцнішим, набагато надійнішим. Мені здається, що цей костюм витримає удар ножем. Мене можна тягнути в ньому по тротуару, а йому нічого не буде.

А ще в мене нове взуття.

Чоботи схожі на мою стару пару, але ці доходять до литки, а не до щиколотки. Вони без підборів, пружні і беззвучні.

Рукавички я не просила.

Я розминаю голі руки, проходжу всю кімнату й назад, згинаючи коліна й знайомлячись із відчуттям від нового одягу. У нього інша мета. Я не намагаюся більше ховати свою шкіру від світу. Лише прагну посилити енергію, яку і так вже маю.

Відчуття приємне.

— Це теж для тебе, — каже Алія, підморгуючи і червоніючи. — Я подумала, ти б хотіла мати новий набір. — Вона простягає мені точну копію кастету, який колись вже робила.

Який я загубила. У битві, яку ми програли.

Це для мене найважливіше з усього. Це другий шанс. Можливість зробити все правильно.

— Дякую, — кажу я, сподіваючись, що вона розуміє, як це важливо для мене.

Я приміряю кастети, згинаю і розгинаю пальці.

Підводжу погляд. Роззираюся.

Усі спостерігають за мною.

— Що думаєш? — запитую я.

— Твій костюм на вигляд точнісінько як мій, — супить-ся Кенджі. — Це в мене має бути чорний костюм. Чому ти не обрала собі рожевий? Чи жовтий...

— Бо ми не кляті Могутні рейнджери, — Вінстон за-
кочує очі.

— Хто це взагалі такі? — кидає Кенджі.

— Гадаю, приголомшливо, — Джеймс широко усміха-
ється. — Вигляд маєш крутіший, ніж раніше.

— Ага, ти в ньому така поганка, — підтримує Лілі. —
Мені подобається.

— Це ваше найкраще творіння, — визнає Брендан,
звертаючись до Вінстона й Алії. — Правда. А ця штука на
кістяшки пальців... — показує на мої руки. — Ці штуки...
вони довершують образ. Неймовірно.

— Видається дуже зловісною, панянку Феррас, — про-
мовляє Кастл. — Вам дуже личить.

Я широко усміхаюся.

Варнерова рука лягає мені на спину. Він нахиляється
і шепоче мені на вухо:

— Наскільки легко зняти цю штуку?

Чуючи це, я з усіх сил намагаюся не дивитися на нього
та усмішку, якою він напевно насолоджується за мій раху-
нок. Ненавиджу, що Варнер досі змушує мене заливатися
рум'янцем.

Я намагаюся знайти в кімнаті якусь точку, на якій мож-
на сфокусуватися.

Адам.

Він пильно дивиться на мене, обличчя несподівано роз-
слаблене. Спокійне. І на мить, одну крихітну секунду, я по-
мічаю того хлопця, якого знала колись. Того, який мені
сподобався.

Він відвертається.

Сподіваюся, з ним усе буде добре; у нього залишилося
лише дванадцять годин, щоб узяти себе в руки. Бо сьогодні
ввечері ми востаннє проганяємо план.

А завтра все почнеться.

П'ЯТДЕСЯТ ВІСІМ

— Аароне? — шепочу я.

У кімнаті темно. Ми лежимо в ліжку. Я вмостилася біля нього, поклавши голову йому на груди. Мій погляд прикуто до стелі.

Варнер проводить рукою по моєму волоссю, пальці час від часу занурюються в прядки.

— Твоє волосся наче вода, — шепоче він. — Воно таке ніжне і гладеньке.

— Аароне.

Він ніжно цілує мене в маківку. Опускає руки на мої плечі.

— Тобі холодно? — запитує він.

— Тобі не вдасться вічно уникати цього.

— Нам взагалі не треба цього уникати, — продовжує Варнер. — Немає чого уникати.

— Я просто хочу знати, що з тобою все гаразд, — кажу. — Я хвилююся за тебе.

Він досі жодним словом не обмовився про свою матір. Коли ми були в її кімнаті, він нічого не казав, і відтоді взагалі не згадував про неї. Навіть не натякав. Жодного разу.

Навіть зараз він мовчить.

— Аароне?

— Так, люба.

— Ти не говоритимеш про це?

Він так довго мовчить, що я вже збираюсь розвернутися до нього обличчям. Та раптом.

— Їй більше не боляче, — ніжно каже Варнер. — Для мене це велика втіха.

Я не підштовхую його до подальшої розмови.

— Джульєтто, — звертається він.

— Так?

Я чую, як Варнер дихає.

— Дякую тобі, — шепоче він. — За те, що стала мені другом.

І тоді я розвертаюся. Притискаюся до нього, мій ніс впирається в його шию.

— Я завжди буду поряд, — промовляю, а темрява ловить і приглушує мій голос. — Не забувай про це. Ніколи про це не забувай.

У темряві спливає кілька секунд. Відчуваю, як засинаю.

— Це все насправді? — чую його шепіт.

— Що? — я кліпаю, намагаючись не спати.

— Ти така справжня, — шепоче він. — Говориш так по-справжньому. Як же мені хочеться, щоб все це було насправді.

— Усе це насправді, — підтверджую я. — І все стане краще. Значно краще. Обіцяю.

Варнер різко вдихає.

— Найстрашніше те, що вперше в житті я справді у це вірю, — ледь чутно каже він.

— Добре, — ніжно відповідаю я, знову лягаючи на його груди і заплющую очі.

Варнер обіймає мене, підтягуючи ближче до себе.

— Чому на тобі стільки одягу? — шепоче він.

— Мммм?

— Мені це не подобається, — промовляє він і тягне за мої штани.

Я торкаюся губами до його шиї, ледь відчутно. Поцілунок ніжний, як пір'їнка:

— Тоді зніми їх.

Він відкидає покривала.

Я в одну мить стримую тремтіння, а Варнер стає на коліна між моїми ногами. Він намацує резинку моїх штанів і тягне за неї, стягуючи їх із моїх сідниць вниз по стегнах. Дуже повільно.

Моє серце вистукує усі можливі запитання.

Він згрібає мої штани в кулак і жбурляє через кімнату.

Тоді його руки ковзають на мою спину, підіймаючи мене і притискаючи до грудей. Він запускає руки під мою сорочку, рухаючись вгору.

Знімає сорочку.

Кидає її до штанів.

Я злегка тремчу, Варнер кладе мене назад на подушки, обережно, щоб не придушити під своєю вагою. Його тіло таке тепле, таке бажане. Я закидаю голову назад. Очі досі заплющені.

Я без причини злегка розтуляю рота.

— Хочу тебе відчутти, — шепоче він, нахилиючись до самого мого вуха. — Хочу відчутти твою шкіру, — Варнер ніжно водить своїми руками по моєму тілу. — Господи, яка ж ніжна в тебе шкіра, — зізнається він, у голосі бурлять емоції.

Він цілує мою шию.

Голова йде обертом. Мене кидає то в жар, то в холод, щось оживає всередині мене, я тягнуся руками до його грудей, шукаючи, за що б вхопитися, я намагаюся не заплющувати очі та моєї притомності вистачає лише на те, щоб прошепотіти його ім'я.

— Так, люба?

Я намагаюся щось сказати, та губи не слухаються мене.

— Ти хочеш спати? — запитує він.

Так, я думаю. Я не знаю. Так.

Я киваю.

— Добре, — тихо погоджується він. Варнер підіймає мою голову, прибирає волосся із шиї, щоб зручніше вкласти мене на подушку. Тоді вмощується поряд зі мною. — Тобі варто більше спати, — каже він.

Я знову киваю, повертаючись на бік. Варнер вкриває мене ковдрою, залишаючи руки згорі.

Він цілує вигин мого плеча. Мою лопатку. П'ять поцілунків вздовж хребта, один ніжніший за інший.

— Я щоночі зігріватиму тебе, — шепоче він, його голос такий ніжний, такий замучений. — Цілуватиму, доки не заплющаться очі.

Моя голова у хмарах.

«Ти чуєш, як б'ється моє серце?» — хочу запитати його.

«Хочу, щоб ти склав список того, що любиш, і щоб у ньому була я.»

Та я так швидко засинаю, що втрачаю відчуття реальності, і більше не знаю, як ворухити губами. Час закручується навколо, огортаючи мене моментом.

Варнер продовжує говорити. Так тихо і так ніжно. Він думає, що я заснула. Думає, що я його не чую.

— Ти знала, що я прокидаюся щоранку переконаний у тому, що тебе немає? — шепоче він.

«Прокинься», — кажу я собі. «Не спи. Будь уважна.»

— Що все це, — продовжує Варнер, — виявиться лише надзвичайним сном? Але я чую, як ти говориш до мене, бачу, як ти на мене дивишся, і відчуваю, що все це насправді. Я відчуваю щирість у твоїх емоціях і дотиках, — шепоче він, проводячи долонею по моїй щоці.

Я злегка розплющую очі. Кліпаю раз, двічі.

Його губи складаються в легку усмішку.

— Аароне, — шепочу я.

— Кохаю тебе, — освідчується Варнер.

Я більше не відчуваю серце у своїх грудях.

— Зараз я бачу все по-іншому, — пояснює він. — Відчуваю усе інакше. Усе тепер має інший смак. Ти повернула мене до життя, — на мить він затихає. — Я ще ніколи не відчував такого спокою. Ніколи ще мені не було так

комфортно. Та іноді мені страшно, що моя любов тебе відлякає, — каже він, опускаючи очі.

Він повільно підводить погляд, золоті вії злітають і відкривають смуток і красу, яких я ще ніколи не бачила... Я не знала, що одна людина здатна одним поглядом передати такі почуття. Я бачу в ньому неймовірний біль. Неймовірну пристрась.

Від його погляду в мене перехоплює подих.

Я торкаюся руками до його обличчя і цілую його, ніжно і повільно.

Він заплющує очі. Його губи відповідають на рухи моїх губ. Своїми руками він притягує мене ближче, та я зупиняю його.

— Ні, — шепочу я, — не рухайся.

Він опускає голову.

— Ляж, — шепочу.

Він так і робить.

Я заціловую його тіло. Його щоки. Його підборіддя. Кінчик його носа і простір між бровами. Його чоло. Опускаюся до лінії щелепи. Вкриваю поцілунками кожен дюйм його обличчя. Лець відчутні, ніжні поцілунки, які промовляють гучніше за слова. Я хочу, щоб він знав, що я відчуваю. Хочу, що він дізнався про це так, як тільки він може дізнатися, тільки він може зрозуміти глибину мого почуття, яке приховується за моїми рухами. Я хочу, щоб він знав і ніколи не сумнівався.

А я не хочу поспішати.

Я опускаюся до його шиї і чую, як він зітхає, я вдихаю аромат його шкіри, вбираю в себе його смак, проводжу руками по його грудях, вкриваючи свій шлях поцілунками й опускаючись до його талії. Він намагається дотягнутися до мене, намагається до мене торкнутися, та я прошу його зупинитися.

— Будь ласка, — просить він. — Я хочу відчувати тебе...

Я ніжно відводжу його руки назад. Варнер розплющує очі.

— Заплющ очі, — кажу я йому.

— Ні, — він ледь говорить.

— Заплющ очі.

Він хитає головою.

— Як хочеш.

Я розстібаю його штани.

— Джульетто, — Варнер робить різкий вдих. — Що...

Я починаю знімати з нього штани.

Він сідає.

— Ляж. Будь ласка.

Він пильно дивиться на мене широко розплющеними очима.

Нарешті він лягає на спину.

Я стягую штани і кидаю їх на підлогу.

Він залишається у близьні.

Я проводжу по шву на м'якій бавовні, тримаючись ліній на його трусах — боксерах, які перетинаються посередині. Чую, як він швидко дихає, бачу, як рухаються його груди. Він заплющує очі. Відхиляє голову назад. Привідкриває рота.

Я знову ніжно торкаюся до нього.

З його вуст виринається стогін, а він повертає обличчя в подушки. Його тіло тремтить, а руки стискають простирadlo. Я проводжу руками вниз по його ногам, стискаючи їх трохи вище колін і розсуваючи їх, щоб вкрити поцілунками внутрішню поверхню його стегон. Я гладжу носом його шкіру.

Він має такий вигляд, наче відчуває муки. Невимовні муки.

Я намацую еластичну резинку на його близьні. Відтягую її.

Повільно.

Повільно.

Під його стегною кісткою татування:

«Пекло порожнє, і всі демони вже тут».

Я прокладаю шлях із поцілунків, вкриваючи ними слова.
 Стираю поцілунками демонів.
 Стираю поцілунками біль.

П'ЯТДЕСЯТ ДЕВ'ЯТЬ

Я сиджу на краю ліжка, спершись ліктями на коліна і підтримуючи голову руками.

— Готова? — запитує він мене.

Я дивлюся на нього. Встаю. Хитаю головою.

— Дихай, мила, — Варнер стає переді мною, і торкається обома руками мого обличчя. Його погляд ясний, напружений, непохитний, сповнений віри. У мене.

— Ти розкішна. Ти надзвичайна.

Я намагаюся усміхнутися, та в мене нічого не виходить. Варнер притуляється своїм чолом до мого.

— Немає чого боятися. Нема про що турбуватися. Нема через що побиватися у цьому швидкоплинному світі, — ніжно каже він.

Я відхиляюся назад, в очах німе запитання.

— Це єдиний відомий мені спосіб, як жити, — пояснює Варнер. — У світі, в якому так багато горя і так мало радості, я ні про що не жалкую і ловлю всі моменти.

Я пильно дивлюся в його очі, здається, це триває вічність.

Варнер нахиляється до мого вуха. І дуже тихо каже:

— Палай, мила. Палай.

Варнер скликає збори.

Він каже, це звичайна процедура — солдатам треба одягнути стандартну чорну уніформу.

— І вони будуть без зброї, — пояснює мені Варнер.

Кенджі й Кастл, та й усі інші прийшли подивитися, бо Кенджі всіх зробив невидимими. Та сьогодні говоритиму

лише я. Я сказала їм, що хочу вести. Сказала їм, що ризикну першою.

Тож ось я.

Варнер виводить мене крізь двері спальні.

У коридорах порожньо. Солдати, які патрулювали периметр пішли на місце збору й вже очікують на появу Варнера. Я лише зараз починаю усвідомлювати те, що збираюся зробити.

Неважливо, який буде результат, я виставлю себе на показ. Це послання Андерсону від мене. І я знаю, що він це послання отримає.

Я жива.

Я використаю твою армію, щоб впіймати тебе.

І я вб'ю тебе.

Щось у цих думках робить мене до абсурду щасливою.

Ми заходимо в ліфт, і Варнер бере мене за руку. Я стискаю його пальці. Він усміхається, дивлячись вперед. Несподівано ми виходимо з ліфта і проходимо крізь ще одні двері й опиняємося у відкритому дворі. Я була тут лише раз.

Як же дивно, що я повернулася сюди не у якості полонянки. Я більше не боюся. І я міцно стискаю руку того самого білявого хлопця, котрий колись привів мене сюди.

Який же дивний світ.

Варнер вагається перш ніж вийти, щоб його побачили. Він дивиться на мене, очікуючи згоду. Я киваю. Варнер відпускає мою руку.

Ми разом ступаємо вперед.

ШІСТДЕСЯТ

Я чую, як зойкують солдати, котрі стоять унизу.

Вони точно пам'ятають мене.

Варнер дістає з кишені квадратний шматок сітки і притискає його до своїх губ, а тоді стискає в кулаку. Він голосно звертається до натовпу.

— Сектор 45, — каже він.

Вони починають рухатися, здійсмають праві кулаки вгору і опускають на груди, а ліві розслаблюють, опускаючи вздовж тулуба.

— Вам казали, — починає Варнер, — що десь місяць тому ми перемогли групу повстанців, які називали себе Омега-Пойнт. Вам сказали, що ми знищили їхню домашню базу і вбили їхніх чоловіків і жінок на полі бою. Вам сказали не сумніватися у силі «Відродження», — розповідає він, — сказали, що ви непереможні. Неперевершені у військовій силі і контролі над територією. Вам сказали, що за вами майбутнє. Що ви єдина надія.

Його голос лунає над натовпом, очі вдивляються в обличчя солдатів.

— І я сподіваюся, — каже Варнер, — що ви в це не повірили.

Солдати уважно стежать за Варнером, вони приголомшені. Вони наче бояться вийти зі строю, раптом все це виявиться якоюсь виставою чи перевіркою, яку вирішило влаштувати «Відродження». Вони тільки витріщаються, не дбаючи більше про те, щоб зробити вирази своїх обличчя непроникними.

— Джульєтта Феррас, — промовляє він, — не померла. Вона тут, стоїть біля мене, попри заяви, що їх проголошував наш верховний командувач. Насправді він вистрілив їй у серце. І залишив помирати. Та їй вдалося вижити, і сьогодні вона прибула сюди, щоб запропонувати вам дещо.

Я беру сітку з Варнерової руки, торкаюся неї своїх губ, точнісінько як він. І скручую в кулаці.

Глибоко вдихаю. І кажу чотири слова:

— Я хочу зруйнувати «Відродження».

Мій голос так гучно і потужно лунає над натовпом, що на мить я сама дивуюся. Солдати із жахом дивляться на мене. Шоковані. З недовірою. Здивуванням. Вони починають перешіптуватися.

— Я хочу повести вас у битву, — звертаюся до них, — я хочу дати відсіч...

Більше мене ніхто не слухає.

Вони покинули свої досконально організовані ряди і починають збиратися групами, говорячи і викрикуючи щось, обговорюють почуте поміж собою. Намагаються зрозуміти, що відбувається.

Не можу повірити, що так швидко втратила їхню увагу.

— Не вагайся, — підказує мені Варнер. — Реагуй. Зараз.

Я сподівалася приберегти це наостанок.

Зараз ми перебуваємо на висоті десь п'ятнадцять футів над землею, та Варнер попередив, що є ще чотири рівні, які треба пройти, щоб піднятися догори. На найвищому рівні є гучномовці, призначені для цієї конкретної зони. Ще тут є невелика технічна платформа, доступ до якої мають лише технічні фахівці.

Я вже деруся нагору.

Солдати знову відволікаються, показують на мене, поки я підіймаюся сходами, та все ще досі голосно перемовляються між собою. Я гадки не маю, чи новини про цю подію вже докотилися до цивільних і шпигунів, які доповідають верховному. Зараз у мене немає часу турбуватися про це, тому що я навіть не закінчила свою промову, а вже втратила їхню увагу.

Це недобре.

Коли нарешті я дістаюся до верхнього рівня, то піді мною до землі футів із сто. Я обережно ступаю на платформу, та

ще більше я намагаюся не дивитися вниз. І коли нарешті я надійно стаю, то роздивляюся натовп унизу.

Я знову привернула їхню увагу.

Стискаю кулак із мікрофонною сіткою.

— У мене до вас лише одне запитання, — мої слова звучать сильно і чітко, досягаючи найвіддаленіших кутків. — Що для вас зробило «Відродження»?

Тепер усі без винятку дивляться на мене. Слухають.

— Ви отримали мізерні зарплати та обіцянки майбутнього, якого ніколи не буде. Вони розділили ваші сім'ї та розселили їх на залишках цієї землі. Вони забрали ваших дітей і зруйнували ваші домівки. Вони брешуть вам, знову і знову, змушуючи вас працювати на армію, щоб вони могли й надалі вас контролювати. І іншого вибору у вас немає, — продовжую я. — Жодних варіантів. Тому ви б'єтеся на їхніх війнах, і вбиваєте власних друзів, лише задля того, щоб прогодувати свої сім'ї.

От тепер мені вдається привернути їхню увагу.

— Людина, якій ви дозволили вести за собою народ, боягуз, — кажу я. — Він слабкий чоловік, котрий надто боїться показати своє справжнє обличчя. Він живе у таємницях, ховається від людей, котрі покладаються на нього, та водночас він навчив вас боятися, — наполягаю я. — Він навчив вас ховатися від згадки його імені.

— Можливо, ви з ним ще не бачилися, — продовжую, — але я бачила його. І мене ця зустріч не вразила.

Не можу повірити, що мене досі ніхто не пристрелив. І мені байдуже, чи справді вони без зброї. У когось, ймовірно, є якийсь пістолет. Та мене досі ніхто не пристрелив.

— Приєднуйтеся до нового руху опору, — звертаюся до натовпу. — Ми станемо більшістю і зможемо виступити як єдине ціле. Ви й далі хочете так жити? — запитую я, вказуючи на житлові модулі вдалині. — Ви й далі хочете недоїдати?

Бо вони брехатимуть вам! — обіцяю я. — Наш світ далекий від відновлення. Наш світ далекий від порятунку. Та ми зможемо стати армією для себе. Ми можемо триматися разом. Приєднуйтеся, і я обіцяю, що все зміниться.

— Як? — чую, як хтось кричить. — Як ти можеш обіцяти щось подібне?

— Я не боюся «Відродження», — кажу. — І в мене більше сили, ніж вам здається. І верховний командувач не зможе вистояти проти неї.

— Ми знаємо, на що ти здатна! — кричить ще хтось. — Але тебе це не врятувало!

— Ні, — суперечу їм, — ви не знаєте, на що я здатна. Ви гадки не маєте, що я можу робити.

Я простягаю руки перед собою, обидві долоні спрямовані в бік натовпу. Я намагаюся знайти середину. І фокусуюся.

«Відчуй свою силу» — якось сказав мені Кенджі. «Це частина тебе — частина твого тіла і розуму. Вона слухатиметься тебе, якщо навчишся її контролювати.»

Я стаю зручніше. Подумки перетворююся на сталь.

І розділяю натовп на частини.

Повільно.

Я фокусую свою енергію на тому, щоб розпізнати окремі тіла, і даю своїй силі текти в мені, обережно огортати солдатів, щоб випадково не пронизати їх нею і не розірвати їх на частини. Моя сила, наче пальцями, чіпляється за їхні форми, і мені нарешті вдається знайти середину, щоб розділити групу на дві половини. Вони дивляться одне на одного з протилежних боків, не розуміючи, чому не можуть зрушити невидиму стіну, котра їх розділяє.

І як тільки енергія в мені стає на місце, я широко розводжу руки.

Тягну.

Я відкидаю солдатів назад. Половину ліворуч. Половину праворуч. Не достатньо сильно, щоб вони травмувалися, але досить, щоб налякалися. Я хочу, щоб вони відчували силу, яка вирує в мені. Хочу, щоб вони знали, що я можу себе контролювати.

— Я можу вас захистити, — повідомляю я їм, мій голос досі гучно лунає над їхніми головами. — І в мене є друзі, котрі здатні на більше. Котрі стоятимуть із вами пліч-о-пліч і битимуться на одному боці.

І тоді, наче за наказом, вони з'являються нізвідки прямісінько у центрі двору, у місці, яке я щойно розчистила.

Солдати приголомшено смикаються і відступають глибше у кутки.

Кастл зводить руку, вмовляючи маленьке деревце вирвати себе з корінням. Він використовує дві руки, щоб дістати його із землі, і зробивши це, дерево виходить з-під контролю, злітає у повітря від чого починають шарудіти гілки. Кастл тягне його назад, рухаючи його самим лиш розумом.

Він підкидає дерево вище у повітря, так щоб воно пролетіло над головами солдатів, а тоді руки піднімає Брендан.

Міцно з'єднує долоні.

Електричний розряд влучає в дерево в нижній частині і так швидко і з такою силою піднімається стовбуром, що дерево практично розпадається; шматочки, що залишилися, падають на землю.

Цього я не очікувала, я навіть не думала, що вони допомогатимуть мені сьогодні. Та вони щойно витворили ідеальний вступ для мене.

Зараз. Просто зараз.

Усі солдати дивляться. Подвір'я розчищено. Я зустрічаюся очима з Кенджі і шукаю в них підтвердження.

Він киває.

Я стрибаю.

Сотня футів у повітрі, очі заплющені, ноги рівні, руки розведені в сторони. Я відчуваю, як крізь мене проходить ще більше енергії. Я підкорюю її. Проектую її.

І приземляюся з такою силою, що земля піді мною розколюється.

Я присідаю, витягуючи одну руку вперед. Двір так сильно тремтить, що на мить мені здається, наче я щойно влаштувала ще один землетрус.

— Ви не будете самі, — обіцяю я їм, повертаючись, щоб побачити обличчя. — Вам більше не треба боятися. Ми хочемо забрати наш світ назад. Ми хочемо врятувати життя наших рідних, наших друзів. Ми хочемо, щоб ваші діти отримали шанс на краще майбутнє. І ми хочемо битися. Ми хочемо *перемогти*, — я пильно дивлюся на них. — І ми просимо вашої допомоги.

Западає цілковита тиша.

А тоді настає абсолютний хаос.

Розмови. Крики. Тупіт ніг.

Відчуваю, як хтось витягає з моєї долоні мікрофонну сітку. Вона підлітає у повітря і у Варнерову руку.

Він звертається до своїх людей.

— Вітаю вас, джентльмени, — звертається він. — Перекажіть все своїм рідним. Своїм друзям. Завтра усе зміниться. Верховний прибуде сюди за лічені дні, — Варнер каже. — Готуйтеся до війни.

А тоді воднораз.

Кенджі робить нас невидимими.

ШІСТДЕСЯТ ОДИН

Ми біжимо через двір і через базу, і коли ми зникаємо з поля зору, Кенджі знімає невидимість. Він мчить попереду групи, ведучи нас до тренувальної секції, біжучи зигзагами,

крутячись і кидаючись через сховище вгору до рубежів для стрільб, поки всі ми не забігаємо у кімнату.

Джеймс вже чекає на нас.

Він підводиться, здивовано дивиться на нас.

— Ну як пройшло?

Кенджі вибігає вперед і підкидає Джеймса на руки.

— А як ти *думаєш* усе пройшло?

— Гм. Добре? — сміється Джеймс.

Кастл плескає мене по спині. Я повертаюся до нього лицем. Він підморгує мені, очі світяться, я ще ніколи не бачила, щоб він так пишався.

— Молодчина, паняно Фerras, — тихо хвалить він. — Молодець.

Брендан й Вінстон кидаються вперед, усміхаючись на всі тридцять два.

— Це було так, бляха, круто, — розповідає Вінстон, — наче ми якісь знаменитості.

Лілі, Іан, Алія приєднуються до гурту. Я дякую їм за допомогу, за їхню підтримку в останню хвилину.

— Гадаєте, це справді спрацює? — запитую я. — Гадаєте, цього досить?

— Безперечно, це добрий початок, — каже Кастл. — Тепер мусимо діяти швидко. Думаю, новина вже розповсюдилася, та інші сектори триматимуться доки не прибуде верховний, — Кастл дивиться на мене. — Сподіваюся, ви розумієте, що нам доведеться битися проти цілої країни?

— Не доведеться, якщо до нас доєднаються й інші сектори, — промовляю я.

— Ви так упевнені в цьому, — каже Кастл. Він дивиться на мене, наче я якийсь дивний прибулець. І він не знає, хто я, і як мене розуміти. — Ви дивуєте мене, паняно Фerras.

Ліфт дзенькає, сповіщаючи про чиєсь прибуття.

Варнер.

Він виходить і йде прямісінько до мене.

— База під охороною, — каже Варнер. — Ми зачине-
ні, доки не прибуде мій батько. До того часу ніхто не заїде
і не вийде.

— То що робитимемо? — запитує Іан.

— Чекатимемо, — відповідає Варнер і дивиться на
нас. — Якщо він ще не знає, то дізнається у найближчі
п'ять хвилин. Верховний знатиме, що комусь із вашої гру-
пи вдалося вижити, що Джульєтта досі жива. Він дізна-
ється, що я привселюдно кинув йому виклик, виступивши
проти нього. І він буде дуже, дуже розлючений, — пояснює
Варнер. — Це я гарантую.

— Тож ми розпочнемо війну, — каже Брендан.

— Так, — Варнер такий спокійний. — Ми битимемося.
Скоро.

— А солдати? — запитую я. — Вони справді з нами?

Він затримує свій погляд на мені.

— Так, — відповідає він. — Я відчуваю глибину їх ба-
жання. Вони відчувають повагу до тебе. Серед них багато
тих, котрі досі бояться, інші ж досі налаштовані скептич-
но, але ти не помилилася, люба. Вони можуть боятися, та
їм не хочеться бути солдатами. Точніше, вони не хочуть
бути солдатами «Відродження». Вони готові приєднати-
ся до нас.

— А цивільні? — вражено запитую я.

— Вони теж підуть за нами.

— Ти впевнений?

— Я ні в чому не впевнений, — тихо каже Варнер. — Та
я ніколи, за весь час проведений у цьому секторі, не бачив
такої надії в очах своїх людей. Вона така сильна, така все-
поглинаюча, що я досі її відчуваю. Вона буквально вібрує
в моїй крові.

Мені перехоплює подих.

— Джульєтто, люба, — каже він, досі дивлячись мені в очі. — Ти щойно розпочала війну.

ШІСТДЕСЯТ ДВА

Варнер відводить мене вбік. Подалі від решти.

Ми стоїмо в кутку тренувальної зали, він кладе свої руки на мої плечі, дивиться на мене так, наче я щойно дістала місяць із кишені.

— Я мушу йти, — швидко каже Варнер — Треба встигнути запустити багато процесів, і ще треба переговорити з Делайло. Треба вирішити усі військової деталі, люба. Я бачу, в тебе є все необхідне. Мої люди також мають необхідне спорядження і озброєння.

Я киваю, намагаючись подякувати йому.

Та він досі дивиться на мене, шукаючи мої очі, наче знайшов щось таке, без чого не може тепер піти. Варнер торкається мого обличчя, проводить великим пальцем по щоці. Коли він говорить, його голос такий ніжний.

— Ти здобудеш велич, — шепоче Варнер. — Я ніколи не заслугував тебе.

Моє серце.

Він нагинається до мене, цілує мене в чоло, так ніжно.

І йде.

Я дивлюся, як зачиняються двері ліфта і боковим зором помічаю, як зиркає на мене Адам. Він наближається до мене.

— Привіт, — вітається він. Має знервований вигляд, здається, йому некомфортно.

— Привіт.

Адам киває і втуплює погляд у свої ноги.

— То, — каже він. Видихає. Адам досі не дивиться на мене. — Гарне шоу.

Я не знаю, що сказати. Тому мовчу.

Адам зітхає.

— Ти справді змінилася, — шепоче він.

— Так, це правда.

Він киває, раз. Видає дивний сміх. І йде геть.

ШІСТДЕСЯТ ТРИ

Ми знову сидимо всі разом.

Говоримо. Дискутуємо. Думаємо і плануємо. Джеймс гучно сопе в куточку.

Усі ми зараз емоційно перебуваємо десь між станом захвату і переляку, та все ж захват переважає. Зрештою, саме це завжди планували члени Омега-Пойнту, вони пішли за Кастрлом, сподіваючись одного дня досягнути цього.

Сподіваючись отримати шанс повалити «Відродження».

Усі вони тренувалися задля цього. Навіть Адам, котрий переконав себе в тому, що варто приєднатися до нас, був колись солдатом. Кенджі — солдат. Усі вони у своїй найкращій фізичній формі. Усі вони — бійці, навіть Алія, за спокійною оболонкою якої ховається справжній вир. Я і мріяти не могла про команду, в якій будуть такі цілісні особистості.

— Як гадаєш, коли він тут з'явиться? — запитує Іан. — Завтра?

— Можливо, — відповідає Кенджі, — але навряд чи це займе в нього більше двох днів.

— Хіба він не на кораблі? Посеред океану? — запитує Лілі. — Як йому вдасться прибути сюди за два дні?

— Ти собі не той корабель уявляєш, — каже їй Кастрл. — Я гадаю, він на якомусь військовому судні, де є злітно-посадкова смуга. Якщо він викличе літак, вони доставлять його прямісінько до нас.

— Ого, — Брендан відхиляється назад, опирається на руки. — То все це насправді? *Верховний командувач «Відродження»*. Ми з Вінстоном ніколи його не бачили, жоднісінького разу, навіть попри те, що його люди тримали нас у полоні, — він хитає головою. Дивиться на мене. — Який він на вигляд?

— Він неймовірно вродливий, — кажу я.

Лілі заходиться сміхом.

— Серйозно, — промовляю я. — Він аж неприродно красивий.

— Справді? — Вінстон пильно дивиться на мене, широко розплющеними очима.

Кенджі киває.

— Дуже гарний хлоп.

Лілі витріщається.

— Кажеш, його прізвище Андерсон? — запитує Алія. Я киваю.

— Дивно, — каже вона. — Я завжди думала, що Варнерове прізвище *Варнер*, а не Андерсон, — вона думає якусь мить і, — то, його звати Варнер Андерсон?

— Ні, — кажу я їй. — Ти не помилилася, його прізвище Варнер, але в батька прізвище інше. Він взяв собі прізвище матері, — пояснюю я. — Він не хотів, щоб його пов'язували з ним.

Адам форкає.

Ми всі переводимо погляди на нього.

— Тоді як Варнера звати? — запитує Іан. — Ти знаєш? Я киваю.

— І? — питає Вінстон. — Ти нам не скажеш?

— Сам його запитай, — пропоную я. — Якщо він захоче, то безперечно скаже.

— Та цього ніколи не станеться, — заперечує Вінстон. — Я не питатиму в нього нічого особистого.

Я намагаюся не сміятися.

— А як Андерсона звати ти знаєш? — запитує Іан. — Чи це теж секрет? Дивно якось, що вони тримають у секреті свої імена, скажи?

— Ох, — промовляю я, захоплена зненацька. — Не впевнена. Мабуть, це тому, що в імені прихована велика сила. І ні, я не знаю, як звати Андерсона, — зізнаюся я, хитаючи головою. — Я ніколи не запитувала.

— Ти нічого не прогавила, — каже Адам роздратовано. — Дурне ім'я, — він дивиться на своє взуття. — Його звати Паріс.

— Звідки ти це знаєш?

Я розвертаюся і бачу Варнера, котрий стоїть біля відчинених дверей ліфта, який досі ледь чутно дзенькає, сповіщаючи про прибуття. Двері зачиняються за ним. Він вражено дивиться на Адама.

Адам зиркає на Варнера, тоді переводить погляд на нас, не знаючи, що йому далі робити.

— Звідки ти знаєш? — Варнер вимагає відповідь. Він проходить повз нас і хапає Адама за сорочку, рухаючись так швидко, що той не встигає ніяк зреагувати.

Він притискає Адама до стінки.

Ніколи не чула, щоб Варнер так підвищував свій голос. Ніколи не бачила його таким розлюченим.

— Кому ти доповідаєш, солдате? — кричить він. — Хто твій командир?

— Я не розумію, про що ти говориш! — кричить у відповідь Адам, намагаючись вирватися, та Варнер вхопився в нього обома кулаками, міцніше втискаючи в стіну.

Я починаю панікувати.

— Як давно ти на нього працюєш? — знову кричить Варнер. — Коли ти проник на мою базу?

Я зриваюся на ноги. Кенджі не відходить від мене.

— Варнере, — кажу я, — прошу, заспокойся, він не шпигун...

— Він не міг дізнатися про це, — каже мені Варнер не відриваючи погляду від Адама. — Хіба що він член верховної варти, хоча навіть там йому б це навряд чи вдалося дізнатися. Рядовий солдат ніколи не отримає доступу до такої інформації...

— Я не солдат верховного, — намагається пояснити Адам. — Присягаюся...

— Брехун, — гиркає Варнер і знову втискає Адама в стіну, від чого починає рватися його сорочка. — Навіщо тебе сюди підіслали? Яке в тебе завдання? Він наказав тобі вбити мене?

— Варнере, — знову кажу я, благаючи, і рухаюся до нього, доки не опиняюся в полі його зору. — Прошу, він не працює на верховного, чесно...

— Звідки ти знаєш? — Варнер нарешті переводить погляд на мене, лише на секунду. — Кажу тобі, він не може знати подібне...

— Він твій *брат*, — нарешті промовляю я. — Він твій брат. У вас спільний батько.

Варнер застигає.

Він розвертається до мене.

— Що? — промовляє Варнер, хапаючи повітря ротом.

— Це правда, — кажу я і відчуваю, як крається серце. — І я знаю, що ти відчуваєш, що я кажу правду, — я хитаю головою. — Він справді твій брат. Твій батько вів подвійне життя. Він вже давно покинув Адама і Джеймса. Після того як померла Адамова мати.

Варнер кидає Адама на підлогу.

— Ні, — каже Варнер, не кліпаючи. Просто витріщається перед собою. Руки трясуться.

Я повертаюся, щоб поглянути на Адама, мій погляд сповнений емоцій.

— Скажи йому, — кажу я у відчаї, — розкажи йому правду.

Адам мовчить.

— Бляха, Адаме, *скажи* йому!

— І ти весь час знала? — запитує Варнер, повертаючись, щоб поглянути на мене. — Ти знала і нічого мені не казала?

— Я хотіла, справді, я хотіла розказати, та мені здавалося, що це не моя справа...

— Ні, — каже Варнер, уриваючи мене. Він хитає головою. — Ні, це маячня якась. Як, як це взагалі можливо? — він дивиться вгору, роззирається довкола. — Це не...

Варнер затихає.

Дивиться на Адама.

— Скажи мені правду, — каже він і знову підходить до Адама, здається, ніби Варнер зараз знову почне його трусити. — Скажи мені! Я маю право знати!

І всі миті у світі завмирають, бо вони розуміють, що жодна не буде важливішою за цей конкретний момент.

— Це правда, — каже Адам.

Два слова, які можуть перевернути світ.

Варнер відходить назад, хапається руками за волосся. Він тре очі, чоло, проводить рукою до рота, тоді кладе руку на шию. Варнер тяжко дихає.

— Як? — нарешті запитує він.

А тоді.

А тоді.

Правда.

Дрібка за дрібкою. Адам все розповідає. По слову за раз. А ми всі спостерігаємо, Джеймс досі спить, я мовчу, поки ці двоє братів ведуть найскладнішу у світі розмову, свідком якої мені доводилося бувати.

ШІСТДЕСЯТ ЧОТИРИ

Варнер сидить в одному кутку. Адам в іншому. Вони обидва попросили лишити їх самих.

І вони обидва дивляться на Джеймса.

Джеймса, який досі тихенько сопе, як мале кроленя.

Адам здається виснаженим, але не переможеним. Утомленим, але не засмученим. Він здається вільнішим. Із чола зникли зморшки. Він розтис кулаки. На обличчі з'явився спокій, якого я вже давно не бачила.

Здається, він відчуває *полегшення*.

Адам наче ніс на собі величезний тягар, який міг його вбити. Таке враження, наче він думав, що, розповівши правду Варнеру, він якось спровокує довічну війну між ним і його новим біологічним братом.

Та Варнер зовсім не розізлився. Він навіть не засмутився.

Він просто безмежно шокований.

Один батько. Три брати. Двоє з яких мало не повбивали один одного, а все через світ, у якому росли. Все через слова і через брехню, яку їм згодовували.

Гадаю, слова, наче насіння, садять у наші серця в юному віці.

Вони проростають у нас, коли ми стаємо старшими, глибоко вкорінюючись у наших душах. Добрі слова перетворюються на дерева. Вони квітнуть і віднаходять домівки у наших серцях. Вони формують стовбури навколо наших хребтів, зміцнюють їх, коли ми відчуваємося найбільш кволими; вони міцно тримають нас на землі, коли ми відчуваємося найбільш невпевненими. А погані слова проростають бур'янами. В наших стовбурах заводяться комахи, вони псуються, доки ми не стаємо порожніми. Ми починаємо зважати на інтереси інших, а не на свої. Ми змушені споживати плоди, які виростили з цих слів, стаємо заручниками

гілок, що проростають на наших шиях і душать нас до смерті, по слову за раз.

Не знаю, як Адам і Варнер повідомлять цю новину Джеймсу. Можливо, вони нічого йому не казатимуть, доки той не підросте, щоб він міг впоратися з паростками знання про свою спадщину. Не знаю, як Джеймс відреагує, коли дізнається, що його батько масовий вбивця і мерзенна істота, котра знищила життя всіх, кого торкнулася.

Ні.

Можливо Джеймсу краще нічого не знати, принаймні поки що.

Можливо, зараз досить й того, що Варнер дізнався правду.

Не можу стриматися, але вважаю те, що Варнер за один тиждень втратив матір і віднайшов двох братів водночас болючим і прекрасним. І, пам'ятаючи, що він просив залишити його на одинці, я не можу пересилити себе і не підійти до нього. Я обіцяю собі мовчати. Та зараз мені просто хочеться бути ближче біля нього.

Я сідаю поряд і притуляюся головою до стіни. Дихаю.

— Ти мала мені сказати, — шепоче він.

Я вагаюся перш ніж щось відповісти.

— Ти навіть не уявляєш, скільки разів я хотіла це зробити.

— Ти мала сказати мені.

— Вибач, — кажу я, опускаючи голову, мій голос дрижить. — Мені правда дуже шкода.

Тиша.

Більше тиші.

І.

Шепіт.

— У мене два брати.

Я підіймаю голову. Дивлюся на нього.

— У мене є два брати, — повторює він, його голос такий ніжний. — І я мало не вбив одного з них.

Варнер дивиться кудись вдалину, в очах біль і розгубленість, і щось схоже на провину.

— Гадаю, я міг би здогадатися, — каже він мені. — Адам може торкатися тебе. Він живе в тому ж секторі. І його очі завжди здавалися мені дивно знайомими. Тепер я розумію, що в мого батька очі такої ж форми.

Варнер зітхає.

— Це все так незручно, — каже він. — Я був готовий ненавидіти його до кінця життя.

Я здивовано дивлюся на нього.

— Хочеш сказати... ти більше не ненавидиш його?

Варнер опускає голову. Він говорить так тихо, що я ледь розбираю слова.

— Як я можу ненавидіти його злість, якщо добре знаю, звідки вона бере свій початок, — зізнається Варнер.

Я пильно дивлюся на нього. Приголомшена.

— Я добре собі уявляю ступінь його відносин із моїм батьком, — промовляє Варнер, хитаючи головою. — І що йому взагалі вдалося вижити після всього цього, і залишитися при цьому людянішим за мене, — пауза. — Ні, — каже він. — Я не можу ненавидіти його. І збрешу, якщо скажу, що я ним не захоплююся.

Здається, я зараз розплачуся.

Спливають хвилини, мовчки, чутно лише, як ми дихаємо.

— Ходімо спати, — нарешті шепочу я, тягнучись до його руки.

Варнер киває, встає, але зупиняється. Він розгублений. Змордований. Він дивиться на Адама. Адам дивиться на нього.

Вони якийсь час просто мовчки витріщаються одне на одного.

— Прошу мене вибачити, — каже Варнер.

І я дивлюся здивовано, як він перетинає кімнату. Адам миттю зводиться на ноги, готовий захищатися, невпевнений.

Та, здається, він розслабляється разом із наближенням Варнера.

Вони стоять тепер один навпроти одного, і Варнер починає щось говорити.

Адам стискає щелепи. Дивиться у підлогу.

Він киває.

Варнер досі говорить.

Адам ковтає, тяжко. Знову киває.

Тоді підводить погляд.

Вони довго дивляться один на одного. А тоді Варнер кладе руку на Адамове плече.

Мабуть, я сплю.

Вони обмінюються ще кількома фразами, після чого Варнер розвертається і йде геть.

ШІСТДЕСЯТ П'ЯТЬ

— Що ти йому сказав? — запитую я, як тільки зачиняються двері ліфта.

Варнер робить глибокий вдих. Але мовчить.

— Ти мені не розкажеш?

— Я не хотів би, — тихо шепоче він.

Я беру його за руку. Стискаю її.

Двері ліфта відчиняються.

— Тебе це дивує? — запитує Варнер. Здається, він дивується від власного запитання, наче не вірить, що міг таке промовити в голос.

— Що саме?

— Що ми з Кентом брати.

— Ні, — відповідаю я. — Я ж знаю про це вже деякий час. І для мене це нічого не змінює.

— Це добре, — тихо каже він.

Я спантеличено киваю.

Ми заходимо у спальню. Сідаємо на ліжко.

— То ти не проти? — запитує Варнер.

Я досі спантеличена.

— А що як мені провести з ним трохи часу? — запитує Варнер.

— Що? — запитую я, не в змозі сховати здивування. — Ні, — швидко кажу, — звісно що ні, гадаю, це було б дивовижно.

Варнер прикипає поглядом до стіни.

— То... ти хочеш провести з ним час? — я з усіх сил намагаюся дати Варнерові місце, і я не хочу пхати носа не у своє діло, та нічого не можу із собою зробити.

— Я хочу краще дізнатися свого брата, так.

— А Джеймс? — запитую я.

Варнер злегка усміхається.

— Так. І Джеймса.

— То... ти радий, що так склалося?

Він відповідає не одразу.

— Я не почуваюся нещасним.

Я сідаю на його коліна. Торкаюся руками його обличчя, злегка піднімаю його підборіддя, щоб бачити його очі. Я по-дурному усміхаюся.

— Мені здається, це чудово, — визнаю я.

— Справді? — він широко усміхається. — Цікаво.

Я киваю. Знову і знову. Я цілую його, дуже ніжно.

Варнер заплющує очі. Злегка усміхається, на щоці з'являється ямочка. Він здається замисленим.

— Як усе дивно змінилося.

Боже, я зараз умру від щастя.

Варнер підіймає мене зі своїх колін і кладе на ліжко. Залазить зверху на мене.

— І чого ти така схвильована? — запитує він, намагаючись не сміятися. — Та ти випромінюєш життєрадісність.

— Я хочу, щоб ти був щасливий, — я шукаю поглядом його очі. — Хочу, щоб у тебе була сім'я. Хочу, щоб поряд із тобою були люди, які дбатимуть про тебе, — пояснюю я. — Ти цього заслуговуєш.

— У мене є ти, — зізнається він, притуляючись своїм чолом до мого. Він заплющує очі.

— У тебе має бути хтось ще окрім мене.

— Ні, — він шепоче, хитає головою. Він третється своїм носом об мій.

— Так.

— А як щодо тебе? Як твої батьки? — запитує він мене. — Тобі колись хотілося їх відшукати.

— Ні, — тихо вимовляю я. — Вони ніколи не були мені батьками. До того ж, у мене є друзі.

— І я, — каже він.

— Ти мій друг, — кажу я йому.

— Але не найкращий твій друг. Кенджі — твій найкращий друг.

Я з усіх сил намагаюся не розсміятися від того, що чую в його голосі ревності.

— Так, але ти мій *улюблений* друг.

Варнер нахилиється до мене, злегка торкається моїх губ.

— Добре, — шепоче він, цілуючи мене в шию. — А тепер перевернися, — просить Варнер, — на живіт.

Я дивлюся на нього.

— Будь ласка, — каже він і усміхається.

Я так і роблю. Дуже повільно.

— Що ти робиш? — шепочу я, повертаючись, щоб поглянути на нього.

Він ніжно повертає моє тіло назад.

— Хочу, щоб ти знала, — Варнер тягне за замок на моєму костюмі, — наскільки я ціную твою дружбу.

Шов розходиться і крізь нього проступає моя оголена шкіра. Я тамую тремтіння.

Замок зупиняється внизу моєї спини.

— Та я хочу, щоб ти добре поміркувала над моєю роллю, — усміхається Варнер. Він ніжно цілує мою спину посередині. Проводить руками по моїй шкірі і стягує рукави з моїх плечей, залишаючи поцілунки на моїх лопатках, задній частині моєї шиї, — бо моя дружба, — шепоче він, — супроводжується такою кількістю переваг, які Кенджі ніколи не зможе тобі запропонувати.

Я не можу дихати. Не можу.

— Тобі так не здається? — запитує Варнер.

— Так, — надто швидко відповідаю я. — Так.

І я розвертаюся, переповнена відчуттями, і думаю, як скоро ми втратимо цю мить і скільки часу пройде, щоб знову пережити щось подібне.

Я не знаю, до чого йдуть ці наші стосунки, але точно хочу дізнатися. Ми години й секунди тягнемось до тієї самої миті, тримаючись за руки, обертаючись вперед у нові дні та обіцянки чогось кращого.

Та, знаючи минуле і знаючи майбутнє, ми ніколи не дізнаємось про теперішнє. Ця мить і наступна, і навіть те, що станеться просто зараз, вже минули, і нам залишилися лише ці втомлені тіла — єдиний доказ, що ми прожили певний час і вижили.

Хоча наприкінці боротьба за це життя буде вартою цього.

ШІСТДЕСЯТ ШІСТЬ

Минув один день.

— Я теж хочу, — витріщаюся на стіну зі зброєю у тренувальній секції. — Який краще обрати?

Делайло приїхав із новинами вранці. Прибув верховний. Його транспортували з океану літаком, та зараз він на одному з армійських кораблів Сектору 45, пришвартованому в доці.

Його охорона поряд. І скоро приєднаються його армії.

Іноді я вже не так впевнена в тому, що ми не помremo.

— Тобі не треба зброя, — каже мені Варнер здивовано. — Ти звісно можеш собі щось обрати, та мені здається, вона тобі не потрібна.

— Мені треба два пістолети.

— Добре, — він сміється. Але робить це лише він.

Решта застигли в моменті перш ніж страх візьме над ними гору. Усі були обережно оптимістичними і водночас стурбованими. Варнер уже зібрав свої війська, і сповістив цивільних; якщо вони захочуть приєднатися до нас, тут є станція для видачі зброї і боєприпасів. Їм достатньо пред'явити свої картки зі статусом постійного мешканця, щоб підтвердити, що вони є резидентами Сектору 45, і їх амністують. У солдатських казармах створили притулки та центри допомоги, щоб сховати чоловіків, жінок і дітей, які залишилися, і які не можуть або не хочуть приєднатися до бою. Їм дозволять тут сховатися і перечекати різанину.

Усі дрібниці координував Варнер.

— Що як він знову скине бомби? — запитує Іан, порушуючи тишу. — Як він вчинив з Омега-Пойнтом?

— Він цього не робитиме, — відповідає Варнер. — Андерсон надто зарозумілий, і ця війна перетворилася на його особисту справу. Він захоче погратися з нами. І відтягуватиме все так довго, як зможе. Його завжди приваблювала ідея тортур. Йому це радість приносить.

— Ага, від цього стало легше, — говорить Кенджі. — Ти вмієш підбадьорити.

— Звертайся, — відповідає Варнер.

Кенджі мало не сміється. Мало.

— То він зараз на іншому кораблі? — запитує Вінстон. — Тут?

— Наскільки я розумію, так, — стверджує Варнер. — Зазвичай він сидить на базі, але оскільки ми стали його ворогами, то зробити це стало проблематично. Також, очевидно, він надав секторальний дозвіл солдатам усієї країни, щоб ті приєдналися до нього. У нього є власна елітна варта, а також закріплені за столицею солдати, та водночас він набирає людей з усієї країни. І все це задля вистави, — пояснює Варнер. — Нас не так багато, щоб збирати таке військо. Він просто хоче налякати нас.

— Ну, це працює, — каже Іан.

— І ти впевнений, що він не вирушить на поле бою? — запитую я Варнера. — Упевнений? — це найважливіша частина плану.

Варнер киває.

Андерсон ніколи не б'ється у своїх війнах. Він ніколи не показує справжнє обличчя. Тож ми покладаємось на його боягузтво, яке стане нашою найбільшою перевагою. Бо попри те, що Андерсон може передбачити замах на своє життя, ми сподіваємось, що він не зможе відчути невидимих нападників.

Варнер має перевірити військо. Кастл, Брендан, Вінстон, Лілі, Алія й Адам допомагатимуть. Джеймс залишиться на базі.

А от ми з Кенджі рушимо до джерела.

Ми готові. Ми одягнені, споряджені і закинулись кофеїном.

Чую, як перезаряджають пістолет.

Розвертаюся.

Варнер дивиться на мене.

Час йти.

ШІСТДЕСЯТ СІМ

Кенджі бере мене за руку.

Решта підводиться і виходить із Варнерової кімнати, але ми з Кенджі йдемо до чорного входу, не виказуючи нашої присутності ні перед ким. Ми хочемо, щоб усі, навіть солдати, думали, що ми в бою. Ми не хочемо показатися для того, аби зникнути, і не хочемо, аби хтось помітив наше зникнення.

Тому ми відходимо назад і дивимося, як наші друзі заходять у ліфт, щоб вирушити на головний поверх. Джеймс махає навіть потому, як двері ліфта зачиняються перед ним.

На мить моє серце зупиняється.

Кенджі цілує Джеймса на прощання в маківку. Поцілунок виходить гучним і бридким.

— Прикрий мою спину, — каже він Джеймсу. — Якщо сюди хтось прийде, я хочу, щоб ти всю душу з нього витрусив.

— Добре, — погоджується Джеймс. Він сміється, щоб не плакати.

— Я серйозно, — просить Кенджі. — Просто почни кричати на них. Поводься, як скажений, — він дивно розмахує руками в повітрі, наче з кимось б'ється. — Поводься, як ненормальний. Бий навіженого навіженством...

— Ніхто сюди не прийде, Джеймсе, — промовляю я, зиркаючи на Кенджі. — Тобі не треба непокоїтися через те, як себе захистити. Ти у цілковитій безпеці. І ми скоро повернемося.

— Чесно? — запитує він, повертаючи погляд на мене. — Усі?

Розумний малий.

— Так, — брешу я. — Ми всі повернемося.

— Добре, — шепоче він і прикусує губу, яка тремтить. — Щастя.

— Не треба сліз, — Кенджі, міцно його обіймає. — Ми скоро повернемося.

Джеймс киває.

Кенджі розтискає обійми.

І ми виходимо у двері в стіні зі зброєю.

Перша частина, на мою думку, буде найважча. До порту доведеться йти пішки, бо крадіжка транспортного засобу — для нас великий ризик. Навіть якщо Кенджі вдасться зробити броньовик невидимим, нам доведеться кинути його у видимому стані, а зайва несподівана техніка у порту стане надто очевидним викриттям.

Андерсон оточив себе охороною.

Ми з Кенджі йдемо мовчки. Коли Делайло повідомив, що верховний зупиниться в порту, Кенджі негайно дізнався локацію. Те ж міг зробити Варнер, Адам, Кастл, усі крім мене.

— Я бував на схожому кораблі, — сказав Кенджі. — Трохи. За погану поведінку, — він усміхнувся. — Я знаю, що тут і де.

Тож я тримаюся за його руку, а він прокладає шлях.

Мені здається, сьогодні найхолодніший день. У повітрі ще не було стільки льоду.

Корабель нагадує невелике місто; він такий величезний, що я не бачу його краю. Ми оглядаємо периметр, намагаючись точно оцінити, наскільки важко буде проникнути всередину.

Надзвичайно важко.

Практично неможливо.

Це так Кенджі каже.

Щось таке.

— Гівно, — лається він. — Смішно. Я ще ніколи не бачив такого рівня захисту. Наче резервна копія, — пояснює він.

І Кенджі має рацію. Тут усюди солдати. На землі. На вході. На палубі. Вони озброєні до зубів, і я почуваюся ідіоткою зі своїми двома пістолетами в кобурі на плечах.

— То що робитимемо?

Якусь мить він мовчить, а тоді:

— Ти вмієш плавати?

— Що? Ні.

— Бляха.

— Ми не можемо просто так стрибнути в океан, Кенджі...

— І злетіти ми не можемо.

— Можливо, вдасться здійснити в повітря їх?

— Ти взагалі клепку втратила? Думаєш, ми зможемо взяти на себе дві сотні солдат? Я знаю, що я напрочуд привабливий хлоп, Джей, та я не Брюс Лі.

— Хто такий Брюс Лі?

— *Хто такий Брюс Лі?* — нажахано перепитує Кенджі. — Господи. Ми не можемо більше бути друзями.

— Чому? Він був твоїм другом?

— Знаєш що, — каже він, — просто помовч. Просто... не хочу з тобою зараз говорити.

— Тоді як нам потрапити всередину?

— Бляха, якби ж я знав. Як нам прибрати всіх цих чуваків із корабля?

— Ох, — я зітхаю. — Боже, Кенджі... — я беру його за невидиму руку.

— Це взагалі то моя нога, і ти трохи не там мацаєш, прицесо.

— Кенджі, я можу *скинути* їх, — я не звертаю уваги на його слова. — Я можу зіштовхнути їх у воду. Це допоможе?

Тиша.

— Ну? — запитую я.

— Твоя рука досі на моїй нозі.

— Ох, — я смикаюся назад. — То? Що скажеш? Це спрацює?

— *Очевидно*, — роздратовано каже Кенджі. — Роби вже. І швидше.

Я роблю.

Я відходжу назад і переношу усю свою енергію в руки.

Сила, я її контролюю.

Руки займають потрібне положення.

Енергію спроектовано.

Я рухаю руками в повітрі, наче змітаю крихти зі столу.

І всі солдати опиняються у воді.

Звідси картинка майже комічна. Наче вони іграшки, які я скинула зі столу. Тепер вони борсаються у воді, намагаючись з'ясувати, що саме щойно сталося.

— Досить, — несподівано Кенджі хапає мене за руку. Ми мчимо вперед по стофутовому пірсу. — Вони не дурні, — каже він. — Хтось увімкне тривогу, і вони дуже скоро запечатають двері. У нас є десь хвилинка перш ніж тут все зачинять.

Тож ми біжимо щосили.

Ми мчимо через пірс і вилазимо на палубу, Кенджі смикає мене за руку, показуючи дорогу. Тепер ми краще відчуваємо тіла одне одного. Я практично відчуваю його біля себе, попри те, що не бачу його.

— Тут вниз, — кричить він, і я дивлюся вниз, помічаю якийсь вузький круглий отвір із драбиною, прикріпленою зсередини. — Я заходжу, — каже він. — Спускайся через п'ять секунд!

Я чую, що солдати здійсняли тривогу, звіддала виє сирена. Корабель спокійно стоїть на причалі, а от вода вдалині безперервно хитається, зникаючи десь за обрієм.

П'ять секунд спливли.

Я лізу за Кенджі.

ШІСТДЕСЯТ ВІСІМ

Гадки не маю, де подівся Кенджі.

Простір тісний і наганняє клаустрофобію, і я вже чую порив кроків назустріч мені, крики та голоси, що лунають коридором; вони повинні знати, що на палубі щось сталося. Я дуже намагаюся не панікувати, але вже не знаю, яким повинен бути наступний крок.

Ніколи не думала, що робитиму це сама.

Я без упину шепочу Кенджине ім'я, сподіваючись отримати відповідь, але чую лише тишу. Не можу повірити, що загубила його. Принаймні я досі невидима, а це значить, що він відійшов від мене не далі ніж на п'ятдесят футів, та солдати надто близько, щоб зараз це перевіряти. Я не можу робити нічого, що б виказало мою присутність, чи присутність Кенджі.

Тож я змушую себе зберігати спокій.

Проблема в тому, що я гадки не маю, де я. Не знаю, що шукаю. Я ще ніколи не була на човні, тим паче на військовому човні такого масштабу.

Та мушу зрозуміти, де я.

Стою посеред якогось дуже довгого коридору: підлога, стіни і навіть низька стеля вимощені дерев'яними дошками. Щокілька футів у стіні є невеликі заглиблення.

Розумію, що це для дверей.

Цікаво, куди вони ведуть. Куди мені йти.

Чоботи гупають вже ближче.

Моє серце пришвидшується, і я намагаюся втиснутися в стіну, та ці коридори надто вузькі; і хоча вони мене не бачать, мені не вдасться проскочити повз них. Бачу, як до мене наближається група, чую, як вони викрикують накази одне одному. Вони от-от вріжуться в мене.

Я швидко відступаю назад і біжу навшпиньки, щоб пересуватися якомога тихіше. Зупиняюся, пробігаючи трохи вперед. Вдаряюся у стіну позаду мене. Коридором біжить іще більше солдат, вони явно чимось стурбовані, і вже замить я відчуваю, як серце йде в п'яти. Я так непокоюся через Кенджі.

Та оскільки я досі невидима, Кенджі має бути десь неподалік. Він має бути живим.

Я чіпляюся за цю думку, поки до мене наближаються інші солдати.

Дивлюся ліворуч. Тоді праворуч. Вони наближаються до мене і навіть не здогадуються про це. Я гадки не маю, куди вони прямують — можливо, вони йдуть назовні, та мені треба рухатися, і то швидко, і я не хочу розкривати їм свою присутність. Ще рано. Надто рано, щоб виманити їх. Пам'ятаю, що Алія казала, що я здатна витримувати кульове поранення, поки активна моя сила, та останнє поранення в груди залишило по собі психологічну травму, тож я воліла б уникати можливого поранення якомога довше.

Тож я роблю єдине, що спадає тієї миті мені на думку.

Я заскакую в один із дверних отворів і впираюся руками в раму, намагаючись стати зручніше і притиснутися спиною до дверей. *«Будь ласка, будь ласка, будь ласка»*, — думаю я, — *«будь ласка, нехай у цій каюті нікого не буде»*. Якщо хтось відчинить двері, мені кінець.

Солдати наближаються.

Коли вони проходять повз, я затамовую подих.

Один із них торкається ліктем моєї руки.

Моє серце вистрибує з грудей. Як тільки вони проходять, я вистрибую з дверної рами і мчу коридором, щоб опинитися в іншому коридорі. Це місце як лабіринт. Я гадки не маю, де я, не знаю, що коїться.

Не маю жодної зачіпки, де шукати Андерсона.

І солдати постійно прибувають. Вони усюди, з'являються одночасно і так само зникають, тож я повертаю у кути, кручуся в різні боки, і з усіх сил намагаюся їх обігнати. Та раптом я помічаю власну руку.

Я втрачаю невидимість.

Тамую крик.

Стрибаю у черговий дверний отвір, сподіваючись втиснутися у двері так, щоб мене не помітили, та я нажахана і знервована водночас, бо я не тільки не знаю, що сталося з Кенджі, а й не знаю, що буде зі мною. Яка ж дурна ідея. Яка ж я ідіотка. Про що я тільки думала.

Чому взагалі я думала, що здатна це зробити?

Чоботи.

Тупотять у мій бік. Я завмираю і тамую страх, намагаючись бути готовою до будь-чого. Вони неодмінно побачать мене. Я збираю свою енергію всередині себе, відчуваю, як дзижчать кістки, коли наповнюються нею, і як вона нуртує в мені. Якщо вдасться тримати цей стан поки я тут, то я зможу себе захистити. Тепер я вмію битися. Я можу обеззброїти чоловіка, вкрати його зброю. Я багато чого навчилася.

Та я все одно дико боюся, і мені ще ніколи так сильно не хотілося в туалет.

«Думай», — кажу я собі. «Думай. Що ти можеш зробити? Куди можеш піти? Де може ховатися Андерсон? Нижче? Глибше?»

«Де б могла бути найбільша каюта на цьому кораблі? Точно що не на верхньому рівні. Мені треба спуститися нижче.»

«Але як?»

Солдати наближаються.

Цікаво, що у цих каютах, куди ведуть ці двері. Якщо це просто каюта, тоді це глухий кут. Але, що як це якийсь вхід

у більше приміщення, тоді в мене був би шанс. Але, що як там усередині хтось є. Тоді я потраплю у справжню халепу. Не знаю, чи варто мені так ризикувати.

Крик.

Волення.

Постріл.

Вони побачили мене.

ШІСТДЕСЯТ ДЕВ'ЯТЬ

Я вибиваю ліктем двері за собою, розбиваючи деревину на тріски, які розлітаються на всі боки. Повертаюся і прокладаю шлях через те, що залишилося від дверей, на адреналіні змітаючи їх із петель. Та як тільки я розумію, що всередині невеликий бункер і що насправді це глухий кут, я роблю єдине, що спадає мені на думку.

Я стрибаю.

І приземляюся.

І пробиваю шлях через підлогу.

Я падаю, та вчасно встигаю відновити контроль над тілом.

Солдати стрибають за мною, вони щось горланять. Я рвучко відчиняю двері і мчу коридором, чуючи, як за мною гупають чоботи. Звідусіль лунає сирена, така гучна і огидна, що я ледь чую власні думки. Відчуття таке, наче я біжу крізь імлу, сирени відкидають на стіни коридору червоне й синє світло, вони верещать, ревуть і сигналізують про зловмисника.

Я тепер сама по собі.

Я натикаюся на все більшу кількість кутів, кручуся в поворотах на цьому поверсі і намагаюся зрозуміти, чим він відрізняється від того, що вгорі. Здається, нічим. Вони на вигляд абсолютно однакові, й солдати тут такі ж агресивні.

Тепер вони відкрито стріляють, оглушливий звук пострілів змішується з виттям сирен. Я не впевнена, що не оглухла.

Не віриться, що вони примудряються *промахуватися*.

Якщо брати до уваги статистику, то здається неможливим, що така кількість солдат не здатні знайти на моєму тілі ціль із такої малої відстані. Це якось неправильно.

Я знову провалюся через підлогу.

Цього разу приземляюся на ноги.

Я присідаю, роззираюся довкола, і вперше помічаю, що цей рівень відрізняється. Тут коридори ширші і двері розміщуються на більший відстані. От би Кенджі був тут. Якби ж я знала, що все це означає, чому цей рівень інакший. Якби ж я знала, куди йти, де почати пошуки.

Я з ноги відчиняю двері.

Нічого.

Біжу вперед, відчиняю інші двері.

Нічого.

Продовжую бігти. Починаю помічати внутрішнє оснащення корабля. Машини, труби, сталеві балки, величезні резервуари, клуби пари. Я рухаюся не в тому напрямку.

Та я не здогадуюся, скільки рівнів на цьому кораблі, і я не знаю, чи можу продовжувати рухатися вниз.

По мені досі стріляють, і я буквально на крок випереджаю солдатів. Я пролажу у вузькому повороті і притискаюся до стіни, ховаючись у темному кутку і сподіваюся, що вони мене не помітять.

«Де ж Кенджі?» — досі запитую я себе. — «Де ж він?»

Мені треба потрапити на інший бік корабля. Бойлерні і резервуари з водою мене не цікавлять. Це не те. На цьому боці все якесь інакше. Навіть двері тут не такі. Вони сталеві, а не дерев'яні.

Та я відчиняю кілька, просто, щоб переконатися.

Радіодиспетчерська — порожня.

Каюта для переговорів — порожня.

Ні. Мені треба справжні каюти. Великі офіси і житлові відсіки. Тут Андерсона не може бути. Він не ховатиметься поміж газових труб і дзижчання двигунів.

Я навшпиньки крадуся до свого нового сховку, трохи висовую голову.

Крики. Волання.

Ще більше пострілів.

Я відсовуюся назад. Глибоко вдихаю. Збираю усю свою енергію і вирішую перевірити теорію Алії.

Вискакую і випускаю заряд коридором.

Я мчу так швидко, як ніколи раніше. Кулі пролітають над моєю головою і вдаряються в моє тіло, б'ються в моє лице, спину, руки, та я продовжую бігти, змушую себе дихати, не відчувати болю, не відчувати страху, я тримаюся за свою енергію, як за рятувальне коло, і не дозволяю нічому мене зупинити. Я продираюся через солдатів, відкидаючи їх своїми ліктями, не вагаючись довго перед тим, як прибрати їх із мого шляху.

Троє з них налітають на мене, намагаючись повалити мене на землю, та я відштовхую їх назад. Один знову біжить на мене та я б'ю його точнісінько в лице, відчуваючи, як мій металевий кастет ламає його ніс. Інший намагається вхопити мене за руку ззаду, та я перехоплюю його руку, ламаю його пальці, хапаю за передпліччя, тягну до себе і кидаю в стіну. Я розвертаюся, щоб подивитися на решту, і бачу, що всі вони витріщаються на мене, у їхніх поглядах змішалися паніка і страх.

— Бийтеся зі мною, — кажу я їм, мене пронизують кров, наполегливість і божевільний адреналін. — Ну ж бо!

П'ятеро наставляють на мене зброю, цілячись у моє обличчя.

Постріл.

Знову, знову і знову, вони вистрілюють повну обойму. Інстинктивно я маю захищатися від куль, та натомість я фокусуюся на чоловіках, на їхніх тілах і злих, спотворених обличчях. Мені доводиться заплющити очі на секунду, бо я нічого не бачу крізь шквал металу, який сиплеться на моє тіло. А коли відчуваю, що готова, то підношу до грудей кулак і розумію, як всередині мене наростає сила; я викидаю її вперед, всю одразу, збиваючи сімдесят п'ять солдатів, наче картковий будинок.

Мені треба трохи часу, щоб перевести подих.

Відчуваю важкість у грудях, серце шалено калатає, я роззираюсь, відчуваючи спокій серед безумства, кліпаючи від червоного світла тривоги, і з'ясовую, що солдати не ворухнуться. Втім вони досі живі, хоч і непритомні. Тому дозволяю собі подивитися вниз.

Мене оточено.

Кулі. Сотні куль. Море куль. Усі лежать біля моїх ніг. Падають із мого костюма.

Моє обличчя.

Відчуваю щось холодне і тверде в роті, випльовую це в руку. Це шматок понівеченого металу. Виявився надто кволим, щоб вистояти проти мене.

«Гарна маленька куля», — думаю я.

І біжу.

СІМДЕСЯТ

У коридорах порожньо. Кроки, жар.

Я вже скинула дві сотні солдат в океан.

Вирубила ще близько сотні.

Гадки не маю, скільки ще солдатів Андерсон виставив, щоб охороняти корабель. Та я це скоро з'ясую.

Я тяжко дихаю, прокладаючи шлях через цей лабіринт. Так, я навчилася битися і вмію проєктувати свою силу, втім, досі не знаю, як бігати, і в цьому сумна правда.

На людину, яка має таку велику силу, я до біса не у формі. Вибиваю перші двері, які бачу.

Ще одні.

І ще.

Я збираюся роздерти кожен дюйм цього корабля, доки не знайду Андерсона. Якщо доведеться, розірву його власними руками. У нього Соня й Сара. А ще, можливо, Кенджі.

Тож перш за все, треба зробити так, щоб вони були у безпеці.

А по-друге, треба, щоб він помер.

Я висаджую чергові двері ногою.

У каютах порожньо.

У кінці коридору бачу розпашні подвійні двері, я проходжу крізь них, сподіваючись на щось, будь що, будь-які ознаки життя.

Це кухня.

Ножі і плити, їжа і столи. Ряди консервних банок. Подумки я кажу собі, що сюди варто повернутися. Не можна допустити, щоб всі ці наїдки тут зіпсувалися.

Я вискакую за двері.

І стрибаю. З усіх сил. Провалююся через підлогу, сподіваючись, що в корабля є ще один рівень.

Сподіваюся.

Я боляче приземляюся на пальці ніг, трохи втрачаючи рівновагу, і завалююся назад. Вчасно відновлюю баланс.

Роззираюся.

Це воно, думаю я. Це має бути воно. Тут усе абсолютно інакше.

Тут величезні коридори, врізані у стіну вікна, що виходять назовні. Тут теж дерев'яна підлога, довгі вузькі панелі,

вкриті лаком і наполіровані до блиску. Тут красиво. Вишукано. Чисто. На цьому рівні волення сирен ледь чутно, наче якась далека загроза, яка нічого не значить, і я розумію, що вже близько.

Кроки, наближаються до мене.

Я розвертаюся.

До мене біжить солдат, та цього разу я не ховаюся. Біжу йому назустріч, пригинаючи на ходу голову, і врізаюся своїм плечем у його груди з такою силою, що він відлітає в протилежний бік коридору.

Хтось намагається застрелити мене з відстані.

Я розвертаюся і йду до нього, відмахуючись від куль перед обличчям, наче це якісь мухи. Тоді хапаю його за плечі, притягую до себе і б'ю коліном у пах. Він згинається удвоє, хапає ротом повітря і гарчить, качаючись по підлозі. Я нагинаюся до нього, дістаю з руки пістолет і стискаю в кулаці його сорочку. Піднімаю його однією рукою. Втискаю його в стіну. Притискаю пістолет до його чола.

Я втомилася чекати.

— Де він? — запитую я.

Солдат не відповідає.

— Де? — кричу я.

— Я н-не знаю, — нарешті каже він, голос тремтить, тіло труситься в моїх руках.

І чомусь я йому вірю. Я намагаюся щось побачити в його очах, але можу роздивитися там лише страх. Я кидаю його на підлогу. Ламаю рукою його пістолет і кидаю йому на коліна.

Я вибиваю ще одні двері.

Починаю злитися і водночас так боюся за Кенджі, що мене трусить від люті. Я не знаю, кого шукати першим.

Соню.

Сару.

Кенджі.

Андерсона.

Я стою перед черговими дверима, почуваюся переможеною. Солдати нарешті перестають прибувати. Сирена досі пищить, але десь далеко. Несподівано я замислююся, чи не було все це марнуванням часу. Що як Андерсона взагалі немає на цьому кораблі. Що як ми взагалі не на тому кораблі.

З якоїсь причини цього разу я не вибиваю двері.

Чомусь я вирішую скористатися ручкою.

Не замкнено.

СІМДЕСЯТ ОДИН

Тут стоїть величезне ліжко, а у стіні здоровенне вікно з красивим видом на океан. Насправді, розмах і величина усього тут вражає. Та мешканці цієї кімнати вражають дужче.

На мене пильно дивляться Соня і Сара.

З ними все гаразд. Живі.

І такі ж красуні, як і завжди.

Я біжу до них, відчуваючи таке полегшення, що ледь не ридаю.

— З вами все добре? — запитую я, хапаючи ротом повітря не в змозі себе контролювати. — Ви цілі?

Вони кидаються в мої обійми так, наче в пеклі побували, наче їх мучили ізсередини, тож мені понад усе кортить забрати їх із цього клятого корабля і відвести додому.

Та як тільки серцевий ритм заспокоюється і нормалізується дихання, Соня каже дещо таке, від чого я взагалі перестаю дихати.

— Кенджі шукав тебе, — повідомляє вона. — Він був тут не так давно, і запитував, чи ми бачили тебе...

— Він сказав, що ви розділилися, — додає Сара.

— І що він не знає, що з тобою сталося, — додає Соня.

— Ми непокоїлися, бо думали, що ти мертва, — кажуть вони одночасно.

— Ні, — відповідаю я, відчуваючи, як втрачаю здоровий глузд. — ні, ні, я не померла. Та мені треба йти. Будьте тут, — кажу я їм. — Не рухайтесь. Нікуди не йдіть. Я повернуся, обіцяю, — кажу я. — Мені треба відшукати Кенджі, і знайти Андерсона...

— Він через дві кімнати звідси, — каже Сара здивовано.

— У тій, що в кінці коридору, — додає Соня.

— Там блакитні двері, — кажуть вони одночасно.

— Зажди! — зупиняє мене Соня, коли я вже розвертаюся, щоб йти.

— Будь обережна, — хвилюється Сара. — Ми чули дещо...

— Про зброю, яку він із собою привіз, — уточнює Соня.

— Що за зброя? — моє серцебиття уповільнюється.

— Ми не знаємо, — кажуть вони.

— Та він дуже тішиться через неї, — шепоче Сара.

— Направду, дуже радіє, — додає Соня.

Я стискаю кулаки.

— Дякую, — усміхаюся я їм. — Дякую, скоро побачимося. Дуже скоро... — я задкую, виходжу в коридор і біжу, чую за собою, як вони бажають мені успіху і кричать, щоб я була обережною.

Та удача мені більше не потрібна. Лише ці два кулаки і цей сталевий хребет. Я рішуче прямую до блакитних дверей. Я більше не боюся.

Я не вагаюся. Не вагатимуся. Більше ніколи.

Я вибиваю двері.

— ДЖУЛЬЕТТО... НІ...

СІМДЕСЯТ ДВА

Чую голос Кенджі, який наче кулак б'є в горлянку.

Я навіть кліпнути не встигаю, як вже лечу до стіни.

Спина, думаю я. Щось не так із моєю спиною. Біль настільки нестерпний, що я можу думати лише про те, що зламала хребет. Паморочиться в голові, і я почуваюся повільною; голова йде обертом, а у вухах наростає дивний дзвін.

Я спинаюся на ноги.

Знову сильний удар. Я не розумію, звідки взагалі йде біль. Мені не вдається кліпати так часто, як треба, не можу зосередитися, щоб струсити запаморочення.

Усе хитається в різні боки.

Я з усіх сил намагаюся позбутися цього.

Я сильніша за це. Краща. Я ж маю бути незнищенною.

Вгору, знову.

Повільно.

Щось вдаряється в мене з такою силою, що я пролітаю через кімнату і вриваюся в стіну. І сповзаю на підлогу. Тепер я згинаюся, притискаю руки до голови, намагаюся кліпнути, намагаюся зрозуміти, що коїться.

Я не можу зрозуміти, що може завдавати мені ударів.

Таких сильних.

Ніщо не може так сильно діяти на мене. Не раз за разом.

Здається, наче хтось намагається промовити моє ім'я, та я нічого не можу розібрати. Усе таке приглушене, таке слизьке, розбалансоване, здається, ніби от воно, тут, але я ніяк не можу це відшукати. Відчути.

Мені треба новий план.

Цього разу я не підводжуся. Стою на колінах, повзу вперед, намагаюся відбити удар. Хочу виштовхнути свою енергію вперед з якомога більшою силою, та всі ці удари

в голову вивели мене з рівноваги. Чіпляюся за свою енергію з маніакальним завзяттям. І хоч мені не вдається просунутися вперед, мене й назад не відкидає.

Я намагаюся підняти голову.

Повільно.

Переді мною нічого немає. Ані машин. Ані дивних механізмів, які могли б створювати настільки потужні удари. Я кліпаю у відповідь на дзвін у вухах, з усіх сил намагаючись повернути ясність зору.

Мене знову щось вдаряє.

Від удару такої сили я знову можу відлетіти назад, тому я занурюю пальці в землю, доки вони не проходять крізь дерево, і я чіпляюся за підлогу.

Якби могла, я закричала б. Якби в мене залишилися сили на це.

Я знову піднімаю голову. Знову намагаюся щось розгледіти.

Цього разу я помічаю дві постаті.

Одна з них — Андерсон.

Власника іншої мені не вдається розпізнати. Це кремезний блондин із коротко підстриженим волоссям і жорстким поглядом. Він здається мені знайомим. Блондин стоїть поруч з Андерсоном із зухвалою посмішкою на обличчі, витягнувши руки перед собою.

Він плескає.

Раз.

Мене відриває від підлоги і кидає в стіну.

Звукові хвилі.

Я розумію, що це насправді *ударні хвилі*.

Андерсон знайшов собі іграшку.

Я трушу головою, намагаючись прояснити її, та удари стають частішими. Сильнішими. Інтенсивнішими. Мені доводиться заплющити очі через тиск від ударів. Я намага-

юся повзти, відчайдушно ламаю підлогові дошки, намагаючись вхопитися бодай за щось.

Ще удар.

В голову.

Здається, наче він створює вибух щоразу, як плескає в долоні. Та вбиває мене навіть не вибух. Не прямий вплив. А тиск, який виходить із цієї бомби.

Знову, і знову, і знову.

Я знаю, що досі жива лише тому, що досить сильна.

Я згадую про *Кенджі*.

Кенджі десь тут у цій кімнаті. Це він назвав моє ім'я, це він намагався попередити мене. Він має бути десь тут, тож якщо мені ледь вдається залишатися живою після цього, я не знаю, як йому це вдається.

Мабуть, йому гірше.

Значно гірше.

Цього страху достатньо для мене. Я відчуваю в собі новий вид сили, відчайдушну тваринну силу. Вона наповнює мене і змушує боротися. Мені вдається вистояти перед ударом, перед кожним вибухом, що гримить у моїй голові та дзвенить у вухах.

Я йду.

Крок за кроком, я йду.

Чую вистріл. Три. Ще п'ять. Я розумію, що всі кулі летять у мене, розриваючи моє тіло.

Блондин рухається. Починає задкувати. Намагається відійти від мене. Удари частішають, так він намагається збити мене з ніг, та я надто далеко зайшла, щоб програти цю битву. Я навіть не думаю зараз, зосереджена виключно на тому, щоб дістатися до нього й змусити його замовкнути назавжди. Я не знаю, чи вдалося йому вбити Кенджі. Гадки не маю, чи помру сама. Не знаю, скільки ще зможу триматися.

Та я мушу спробувати.

«Ще крок», — кажу я собі.

«Рухай ногою. Тепер стопа. Зігни коліно.»

«Ти майже дійшла», — переконую себе.

«Думай про Кенджі. Думай про Джеймса. Згадай, що ти пообіцяла десятирічному малому», — кажу я собі. — «Поверни Кенджі додому. Повернися сама».

«Ось він. Просто перед тобою.»

Я тягнуся до нього, наче крізь хмару, і хапаюся кулаком за його шию.

Стискаю.

Стискаю, доки не затихають звукові хвилі.

Чую, як щось тріщить.

Блондин падає на підлогу.

І я падаю.

СІМДЕСЯТ ТРИ

Андерсон стоїть наді мною, наставивши в моє обличчя рушницю.

Він стріляє.

Знову.

Ще раз.

Я заплюшую очі і занурююся глибоко всередину себе, чіпляючись за останні запаси сили, бо якось, якийсь інстинкт у мені досі підтримує моє життя. Пригадую, як Соня і Сара колись казали, що наші енергії можна спустошити. Що ми можемо перенапружитися. Вони розповідали, що намагалися винайти ліки, щоб із цим боротися.

От якби в мене були зараз ці ліки.

Я дивлюся на Андерсона, його постать розмивається по краях. Він стоїть біля моєї голови, носики його блискучих черевиків торкаються верхівки мого черепа. Я відчуваю лише, як гудять мої кістки, бачу лише те, як навколо мене

сиплеться дощ із куль. Він досі стріляє. Досі випускає в моє тіло обойму за обоймою, чекаючи, коли настане та мить, коли я більше не зможу триматися.

Гадаю, я помираю. Повинна помирати. Я думала, що знаю як це, помирати, та я очевидно помилялася. Бо це зовсім інший вид смерті. Зовсім інший тип болю.

Припускаю, якщо мені вже судилося померти, то перед цим я б могла зробити ще дещо.

Я тягнуся. Хапаю Андерсона за щиколотки. Стискаю кулаки.

І ламаю його кістки своїми руками.

Він волає так довго, що туман у моїй голові розсіюється, і я знову можу бачити світ у фокусі. Я швидко кліпаю, роззираюся і нарешті бачу все чітко й ясно. Кенджі завалився в куток. Блондин на підлозі.

Андерсона від'єдали від ніг.

Несподівано мої думки знову стають ясними, наче мені вдається відновити контроль. Не знаю, чи так впливає на людину надія, чи здатна вона повернути когось до життя, та те, як Андерсон корчиться на підлозі, все таки впливає на мене. Його страждання наштовхують мене на думку, що я досі маю шанс.

Він волає, качається по підлозі і намагається пересунути своє тіло за допомогою рук. Він випустив рушницю. Йому явно надто боляче тягнутися за зброєю, я бачу в його очах агонію. Слабкість. ЖАх. Він лише зараз починає розуміти жахіття того, що з ним от-от станеться. Як це станеться з ним. Що на той світ його зведе скажена дівчина, котра, за його словами, була надто боягузливою, щоб себе захистити.

І от я розумію, що він намагається щось сказати. Він намагається заговорити. Можливо, просить про щось. Можливо, плаче. Може, він просить про пощаду. Та я більше не чую його.

Мені зовсім нема що йому сказати.
Я тягнуся, дістаю пістолет зі своєї кобури.

І стріляю йому в чоло.

СІМДЕСЯТ ЧОТИРИ

Двічі.
Раз за Адама.
Раз за Варнера.

СІМДЕСЯТ П'ЯТЬ

Я запихаю пістолет назад у кобуру. Підходжу до слабкої постаті Кенджі, який, утім, досі ледь дихає, закидаю його собі на плечі.

Тоді вибиваю двері.
І виходжу назад у коридор.

Пробиваю свій шлях до кімнати Соні й Сари, а тоді кидаю Кенджі на їхнє ліжко.

— Вилікуйте його, — кажу я, ледь дихаючи. — Прошу, вилікуйте.

Я падаю на коліна.

Соня й Сара миттю кидаються на допомогу. Вони нічого не кажуть. Не плачуть. Не кричать. Не панікують. Вони тут же беруться до справи, і мені здається, що я ще ніколи не любила їх так сильно, як зараз. Вони випростовують його тіло на ліжку. Сара стає з одного боку, Соня — з іншого, спочатку вони прикладають свої руки до його голови. Тоді до серця.

Тоді міняються, по черзі змушуючи життя повертатися в різні частини його тіла, його очі рухаються та він їх не розплющує. Його голова мотилляється з боку в бік.

Я починаю непокоїтися, та надто боюся і надто втомлена, щоб рухатися, навіть на дюйм.

Нарешті, нарешті, вони відходять.

Кенджі досі не розплющив очі.

— Спрацювало? — запитую я, з острахом очікуючи почути відповідь.

Соня й Сара кивають.

— Він спить, — кажуть вони.

— Йому стане краще? Він одужає? — запитую вже у відчай я.

— Сподіваємося, що так, — каже Соня.

— Але він проспить кілька днів, — додає Сара.

— Ушкодження виявилися дуже глибокими, — кажуть вони. — Що сталося?

— Ударні хвилі, — пояснюю я, переходячи на шепіт. — Він взагалі не мав вижити.

Соня й Сара пильно дивляться на мене, чекають.

Я спинаюся на ноги.

— Андерсон мертвий.

— Ти вбила його, — вони шепочуть.

І це не питання.

Я киваю.

Вони приголомшено витріщаються на мене з відвислими щелепами.

— Ходімо, — кажу я. — Війну завершено. Мусимо сказати іншим.

— Як нам вибратися? — запитує Сара.

— Тут усюди солдати, — додає Соня.

— Більше ні, — я надто втомлена для пояснень, та безмежно вдячна за їхню допомогу. За те, що вони є. За те, що досі живі. Я злегка усміхаюся до них, а тоді підходжу до ліжка, підіймаю тіло Кенджі і закидаю на плечі. Він торкається грудьми моєї спини, одна рука перекинута через моє ліве плече,

інша звисає переді мною. Правою рукою я тримаю його обидві ноги.

Я закидаю його вище на плечі.

— Готові? — запитую я, дивлячись на дівчат.

Вони кивають.

Я виводжу їх через двері і веду коридорами, забувши на мить, що гадки не маю, як звідси вибратися насправді. Та в коридорах нікого немає. Усі або поранені, або непритомні, або мертві. Ми переступаємо через тіла, посуваючи руки і ноги, які заважають іти. Залишилися лише ми.

Я несу Кенджі.

Соня й Сара йдуть позаду.

Нарешті я знаходжу сходи. Підіймаюся. Соня й Сара піднімають Кенджі, а тоді я нагинаюся, щоб підхопити його. Нам доводиться робити це ще тричі, доки ми нарешті не підіймаємося на верхню палубу. Там я закидаю його на свої плечі востаннє.

Ми йдемо, мовчки, порожнім кораблем, спускаємося на пірс, а тоді на тверду землю. Цього разу я не думаю довго, чи варто красти броньовик. Мені байдуже, чи мене хтось побачить. Я думаю лише про те, що треба відшукати друзів. І завершити цю війну.

На узбіччі стоїть покинутий броньовик. Я смикаю двері. Відчинені.

Дівчата залазять всередину і допомагають мені вкласти Кенджі їм на коліна. Я зачиняю двері. Залажу на водійське сидіння. Притискаю великий палець до сканера, щоб завести мотор. Яка ж я вдячна Варнерові за те, що він запрограмував нас, аби ми мали доступ до системи.

І тільки тоді я розумію, що не вмію водити.

Мабуть добре, що я сиджу за кермом броньовика.

Я не звертаю увагу на дорожні знаки і дорогу. Я з'їжджаю з дороги і опиняюся у серці сектору, на головній дорозі,

з якої ми приїхали. Я надто сильно тисну на газ, і надто сильно б'ю по гальмах, та думками я в місці, де більше нічого не має значення.

Я досягла мети. Завершила перший етап.

Тож тепер я рухатимуся до кінця.

Я висаджую Соню й Сару біля бараків і допомагаю їм витягнути Кенджі. Тут вони будуть у безпеці. Тут вони зможуть відпочити. А от мені поки не час зупинитися.

Прямую через військову базу, до ліфта, де ми колись збиралися. Вибиваю всі двері, прямуючи назовні у двір, де спочатку вилізла на сотню фунтів над землею, а потім стрибнула вниз.

Де все почалося.

Тут є технічний стенд, система обслуговування гучномовців, які працюють по всьому сектору. Я пам'ятаю це. Я пам'ятаю все це зараз, навіть попри те, що мій мозок зацікавлений, а руки досі тремтять, і кров, яка мені не належить, капає на обличчя та на шию.

Таким був план.

І я мушу його завершити.

Набираю пароль на клавіатурі і чекаю почути клацання. Технічний ящик відчиняється. Я роздивляюся різноманітні запобіжники і кнопки, перемикаю рубильник із написом «УСІ ГУЧНОМОВЦІ» і глибоко вдихаю. Натискаю кнопку зв'язку.

— Увага, Сектор 45, — промовляю я, мій голос різкий і гучний, дзвенить у моєму вусі. — Верховний командувач «Відродження» мертвий. Столиця впала. Війну завершено, — мене трясє так сильно, що пальці ковзають на кнопці, коли я намагаюся натиснути на неї. — Повторюю, верховний командувач «Відродження» мертвий. Столиця впала. Війну завершено.

«Закінчуй», — кажу я собі.

«Закінчуй зараз же.»

— Я Джульєтта Феррас, і я та, хто поведе за собою народ. І я готова змагатися з усіма, хто виступить проти мене.

СІМДЕСЯТ ШІСТЬ

Я роблю крок вперед і відчуваю, як тремтять мої ноги, як підкошуються і от-от зігнуться під моєю вагою, та я змушую себе продовжувати рухатися. Змушую себе увійти крізь двері, спустися вниз на ліфті і вийти на поле бою.

Я доволі швидко дістаюся туди.

Тіла лежать купами, криваві маси на землі, та ще більше людей стоїть; вижити вдалося більшій кількості, ніж розраховувала. Новини розлетілися швидше, ніж я сподівалася. Здається, наче вони знали вже якийсь час, що війна закінчилася. Солдати з Андерсонового корабля, яким вдалося вижити, стоять поряд із нашими, деякі з них до нитки змокли і змерзли до кісток у крижаній воді. Їм вдалося вибратися на берег і розповісти про наш напад і про неминучу кончину Андерсона. Усі роззираються, шоковано витріщаючись одне на одного, вдивляючись у власні руки чи підводячи погляди в небо. Дехто досі перевіряє купи тіл, шукаючи там друзів і рідних, на їхніх обличчях проступає полегшення і жах. Не можна ось так залишати їхні понівечені тіла.

Двері бараків розчиняються настіж і цивільні, що були всередині, заповнюють простір, біжать до рідних і на мить у цій сцені змішується невимовний жах і краса, тож я не розумію, плакати мені від болю чи радості.

Я не плачу зовсім.

Йду вперед, змушуючи свої кінцівки рухатися, бажаючи кістки триматися купи, донести мене до кінця цього дня і допомогти прожити решту життя.

Я хочу побачити своїх друзів. Мені треба знати, що з ними все добре. Мені треба візуальне підтвердження.

Та як тільки я заходжу в натовп, солдати Сектору 45 втрачають самоконтроль. Вони, скривавлені і побиті, кричать і радіють, незважаючи на сліди смерті, на яких вони стоять. Вони вітають мене, коли я проходжу повз. І роззираючись довкола я розумію, що тепер це *мої* солдати. Вони довірилися мені, билися поряд зі мною, тож тепер і я можу їм довіряти. Я битимуся за них. Це перша з багатьох майбутніх битв. Таких днів буде ще багато.

Я вкрита кров'ю, мій костюм порвався, його пронизали скалки від дерева і шматки металу. Мої руки тремтять так сильно, що я більше не впізнаю їх.

Та водночас мені дуже спокійно.

Я відчуваю невимовний спокій.

Наче досі не усвідомила серйозність того, що відбулося щойно.

Неможливо не торкатися простягнених рук, коли я йду через поле бою. Дивно, що я не сахаюся їх, дивно, що не ховаю руки, дивно, що я більше не переймаюся тим, що можу когось поранити.

Вони можуть торкатися мене, якщо захочуть. Можливо дотик буде болючий, та моя шкіра більше нікого не вб'є.

Бо я цього не дозволю.

Бо тепер знаю, як це контролювати.

СІМДЕСЯТ СІМ

Минаючи житлові модулі, я думаю про те, які ж вони все таки похмурі і занедбані. Спочатку позбудемося їх. Треба відбудувати наші будинки. Відновити їх.

Треба почати спочатку.

Я залажу на один із маленьких будинків. Вилажу на другий поверх. Піднімаюся вище, чіпляючись за дах, і підтягуюся. Скидаю сонячні панелі на землю і сідаю зверху, прямо посередині. Дивлюся на натовп.

Шукаю знайомі обличчя.

Сподіваюся, що вони побачать мене і вийдуть наперед. Сподіваюся.

Здається, ніби я стою на даху цього будинку вічність, та бачу перед собою лише обличчя солдатів і їхні сім'ї. Серед них немає моїх друзів.

Мене починає хитати, от-от почне паморочитися в голові, пульс прискорюється. Я готова здатися. Я простояла тут досить довго, щоб люди почали показувати в мій бік, щоб впізнали моє обличчя, щоб поширилася чутка, що я стою тут і чогось чекаю. Когось. Кого-небудь.

Я вже готова сховатися в натовпі і зайнятися пошуками їхніх тіл, та раптом у моєму серці прокидається надія.

Вони з'являються по-одному, з усіх боків поля, виходять із глибини бараків, із житлових модулів. Вони вкриті кров'ю і синцями. Адам, Алія, Кастл, Іан, Лілі, Брендан і Вінстон, усі вони йдуть у мій бік, та повсякчас зупиняються і чекають, коли підтягнуться інші. Вінстон хлипає.

Соня й Сара тягнуть Кенджі маленькими кроками з бараків. Я помічаю, що він нарешті розплющив очі, зовсім трохи. Впертий, впертий Кенджі. Звісно що він прокинувся, хоч і мав би ще спати.

До них біжить Джеймс.

Врізається в Адама, чіпляється в його ноги, і Адам підкидає свого малого брата вгору на руки, усміхаючись до нього невідомою мені усмішкою. Кастл киває в мій бік, підморгує. Лілі шле повітряний поцілунок. Іан робить якийсь дивний жест рукою, складаючи палець у пістолет, а Брендан махає. Алія ще ніколи не була такою радісною.

А я дивлюся на них, на обличчі упевнена усмішка, у якій немає нічого, окрім сили волі. Я пильно дивлюся, чекаючи коли з'явиться мій останній друг. Чекаючи, доки він нас знайде.

Та його тут немає.

Я роздивляюся тисячі людей, які заповнили цю вкриту льодом землю, і не бачу його, ніде, і жах від усвідомлення цього б'є мене під дих, і я втрачаю надію і не можу дихати, я часто кліпаю, намагаючись триматися.

Металевий дах під ногами починає труситися.

Я повертаюся на звук, серце виривається з грудей, я бачу руку, яка піднімається знизу.

СІМДЕСЯТ ВІСІМ

Він залазить на дах і надзвичайно спокійно йде до мене. Спокійно, наче ми нічого такого на сьогодні не планували, а лише мали стояти тут, разом, і дивитися на гору мертвих тіл і радісних дітей.

— Аароне, — шепочу я.

Він обіймає мене.

У мене підкошуються ноги.

Кожна кісточка, кожен м'яз, кожен нерв у моєму тілі розпадається від його дотику, я чіпляюся за нього, наче за життя.

— Знаєш, — шепоче він, притуляючись своїми губами до мого вуха, — тепер весь цей світ належить нам.

Я відхиляюся. Дивлюся в його очі.

— Не можу дочекатися, коли ми почнемо діяти.

ПОДЯКИ

Я дісталася кінця.

І тут, на фінішній прямій, мені раптово бракує слів, я втрачаю здатність висловити те, скільки людей мені допомогало, скільки рук торкалося цієї книжки, у скількох головах поселилася ця історія. Та ви всі були поряд весь цей час, читали зі мною, писали мені, підтримували мене, допомагали подолати складні етапи і завжди тримали мене за руку. Мої дорогі друзі з «Гарпер Колінс» і «Райтерс Хаус». Моя завжди надійна родина. Ренсом Ріггз — янгол на землі. Тара Вейкум — чарівниця. Джоді Рімер — свята.

І тобі, дорогий читачу, тобі більше за все.

Я в боргу перед вами за вашу підтримку, вашу любов, вашу дружбу, яку я бачила на сторінках в інтернеті. Дякую вам за те, що стежили за пригодами Джульєтти разом зі мною; дякую, що були небайдужими. Я щиро сподіваюся, що ця книжка стане для вас гідним останнім внеском.

З любов'ю.

Літературно-художнє видання

МАФІ Tagere
Розпали мене
Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *Д. О. Орел*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Верстальник *О. В. Целуйко*

Підписано до друку 10.04.2024. Формат 84х108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literaturnaya». Ум. друк. арк. 17,64.
Наклад 10000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано в АТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61011, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 7032 від 27.12.2019 р.
www.globus-book.com

- на сайті КСД: bookclub.ua
- e-mail: support@bookclub.ua
- в мережі книгарень КСД:
див. адреси на сайті Клубу
або за QR-кодом

**Для гуртових
замовлень**e-mail: trade@ksd.ua**Анонси
видавництва КСД:**
див. на сайті Клубу або за QR-кодом**Безкоштовна
гаряча лінія
з будь-яких питань:**
0 (800) 30-10-90**Запрошуємо до співпраці авторів, перекладачів**e-mail: publish@ksd.ua**Мафі Т.**

М35 Розпали мене : роман / Тагері Мафі ; пер. з англ. Т. Заволоко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2024. — 336 с.

ISBN 978-617-15-0829-3 (PDF)

Світ Джульетти розірваний війною. Її нову домівку, Омега-Пойнт, стерто з лиця землі. Дівчина не знає, чи вижив хоч хтось із її друзів-повстанців. А головне — чи вижив Адам... Та вона залишається вірною своїй меті: попри все, потрібно знищити «Відродження». І допомогти їй у цьому може тільки Варнер, хоча, здавалося б, іще вчора він був останньою людиною на світі, якій можна довіритись.

І все ж Джульетта завдячує Варнеру життям. Він обіцяє допомогти їй опанувати сили і врятувати світ, що котиться до загибелі. Проте в обмін на допомогу він може дещо попросити...

УДК 821.111(73)

~~МІЙ ДОТИК - СМЕРТЬ.~~ МІЙ ДОТИК - СИЛА

ЗНИЩ МЕНЕ

ТАГЕРЕ МАФІ

КСД

—ВОНИ ХОЧУТЬ ЗНАЙТИ МЕНЕ— Я ЗНАЙДУ ЇХ ПЕРША

РОЗГАДАЙ МЕНЕ

ТАГЕРЕ МАФІ

КСД